

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27.-28. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

48 Kč • 2,00 €

7. ČERVENCE / 14. ČERVENCE 2024

Z obsahu:

O trpělivosti

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 27. března 2024,
aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatá Terezie od Ježíše (z Los Andes)

Libor Rösner
- strana 4 -

Cesta k pravdě slavného anglického novináře

P. M. Piotrowski SJ
- strana 5 -

Rozjímání nad litaniemi k Nejsvětějšímu

Srdci Ježíšovu
- strana 12 -

Svatý Bartoloměj od mučedníků

Libor Rösner
- strana 17 -

Škapulír Panny Marie Karmelské

Dr. Thomas Mayer
- strana 19 -

Prohlášení

Mons. Jana Graubnera
k nálezům Ústavního soudu
ve věci změny pohlaví
- strana 22 -

Heřman Josef (39)

Wilhelm Hünermann
- strana 25 -

Carlo Bononi (1569-1632): Zázrak Panny Marie z hory Karmel

O trpělivosti

Katecheze papeže Františka při generální audienci
27. března 2024, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Minulou neděli jsme slyšeli vyprávění o umučení Páně. Na utrpení, které snáší, Ježíš odpovídá ctností, která sice nepatří mezi ty tradiční, ale je tak důležitá: ctností trpělivosti. Týká se snášení toho, co člověk trpí: ne náhodou má trpělivost stejný kořen jako

utrpení. A právě v utrpení se objevuje trpělivost Krista, který s mírností a pokorou přijímá zatčení, facky a nespravedlivé odsouzení; před Pilátem se nevymlouvá; snáší urážky, plivání a bičování vojáků; nese tíhu kříže; odpouští těm, kdo ho přibíjejí na dřevo, a na kříži nereaguje na provokace, ale nabízí milosrdenství. To je Ježíšova

trpělivost. To vše nám říká, že Ježíšova trpělivost nespočívá ve stoickém odolávání utrpení, ale je plodem velké lásky.

Apoštol Pavel v takzvaném „Hymnu na lásku“ (srov. 1 Kor 13,4-7) úzce spojuje lásku a trpělivost. Při popisu první vlastnosti lásky totiž používá slovo, které se překládá jako „velkodušný“ nebo „trpělivý“. Láska je velkodušná, je trpělivá. Vyjadřuje úžasnou myšlenku, která se v Bibli často vrací: Bůh se tváří v tvář naší nevěrnosti projevuje jako „pomalý k hněvu“ (srov. Ex 34,6; srov. Nm 14,18): místo aby dal průchod svému znechucení

Pokračování na str. 10

Milí čtenáři, právě držíte v rukou dvojčíslu Světla, jímž se přechylujeme do druhého pololetí letošního roku. Využili jsme většího „pole působnosti“ a předkládáme Vám několik delších textů, jejichž celistvé zveřejnění napomůže hlubšímu vnímání cenného obsahu. Přejeme tedy nejen hezké prázdninové čtení, ale i silný duchovní prožitek Boží blízkosti, která je zdrojem tolik vytouženého klidu v duši.

Čas prázdnin, dovolených, zaslouženého odpočinku a načerpání nových sil – to vše má pro zdravý život člověka svůj smysl. Je však možné tuto dobu také proměnit v něco mnohem vyššího, nadpřirozeného – když na důkaz své víry vyjdeme ze sebe a ukážeme druhým Boží slovo v sobě, podobně jako to dělají rodiče, když předávají víru svým dětem (str. 21). Různá setkání, která nás nepochybně v těchto dnech čekají, se mohou stát mimo jiné misii, k níž nás pudí láska k Pánu. Jak si připomínáme každý rok: Bůh nemá nikdy prázdniny, a neměli bychom je tedy mít ani my, když jde o jeho věc...

Bez výjimky totiž platí oblíbené přísloví: „Čert nikdy nespí.“ Nechci zde nyní strašit nějakým bubákem, ale naopak zdůrazňuji vážnost skutečnosti: odvěk nepřítel lidských duší – ďábel (reálná duchová bytost, padlý anděl) opravdu svádí člověka právě ve chvílích, kdy se má osvědčit jeho láska k Bohu a pevnost víry v myšlení, slovech či skutcích. Jak pak případný vnitřní boj

Editorial

může ve skutečnosti vypadat, ukazují nesmírně složitá cesta k pravdě Malcolma Muggeridge, slavného anglického novináře. (str. 5-9) Možná si prošel někdo podobnou cestu k víře, ale pro ty z nás, kterým byla přirozeně „naser-vírována“ rodiči, může být až nepochopitelné, že někdo tak dlouho váhá nad jasnými skutečnostmi. To by v nás mělo ovšem vzbudit pocit vděčnosti, neboť jsme dostali od svých rodičů pro budoucí život to nejlepší, co nám mohli dát: jasný směr ke spáse našich duší. A zároveň by to mělo oživit a posílit i naši zodpovědnost za další předávání víry druhým.

Jedna z velmi nebezpečných věcí, na které Muggeridge upozorňoval, byla hříšná sexualita. Sexualita je zdravá do té míry, do jaké je naplněním Božího stvořitelského plánu – plození potomstva. Cituji z rozhovoru v roce 1981: „Člověku se v tomto století podařilo vyrobit takový přístroj na vytváření obrazů, o jakém se dosud nikomu ani nesnilo. Ať jsi kdekoli, ty obrazy jsou stále s tebou a snaží se ti vsugerovat dojem, že štěstí dosáhneš skrze tělesnost a plnost života nalezneš v úspěchu.“ O aktualnosti těchto slov a důsledků z nich vyplývajících svědčí i reálné dění na politické scéně v posledních letech, ať už na světové, evropské či domácí úrovni. Patří sem i problematika změny po-

hlaví, založená na pocitech jednotlivce. Reakce předsedy ČBK Mons. Jana Graubnera na nález Ústavního soudu v této záležitosti je naprosto pochopitelná a přináší mnoho podnětných myšlenek i do vlastních, katolických řad. (str. 22-23) Je zřejmé, že ona negativní fakta zmiňovaná Muggeridgem – a nejen ta – již dosáhla svého cíle: vzdálila člověka od Boha, a to až tak daleko, že objektivní pravda ztratila svou váhu a výrazně převažuje pyšný, snad i alibistický přístup společnosti, která si za svého „boha“ zvolila lidské ego. Je tedy nutné i o prázdninách bdít a nevybírat si volno od každodenního prožívání víry, jež proměňuje lidské společenství a zve jediného Pána – Boha Stvořitele do všech pozemských záležitostí, i těch politických a celospolečenských.

Nezapomeňme přitom na jednu významnou skutečnost: Bůh vždy nakonec nad ďáblem a jeho svody zvítězí, ať už budeme spolupracovat s jeho mlostí, nebo ne. On nás k vítězství nepotřebuje, ale chce, abychom se i my přičinili na díle spásy, což umožňuje růst naší lásky k němu a k lidem. Tak si získáme zásluhy za záchranu lidských duší, které by mohly být naší nečinností pro věčnost ztraceny. Kéž nás v našem úsilí povzbudí i texty, jež budou pohlazením pro naši duši, která je v tomto morálně rozvráceném světě tolik potřebuje! Srdce Ježíšovo, Králi a střede všech srdcí, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Tvůj Pán tě dnes zve do své domoviny, kde prožil 30 let svého života. Není to však proto, aby tě provedl zamilovanými místy, k nimž se poji milé vzpomínky. Chce ti názorně ukázat velké nebezpečí, kterému může být vystaven tvůj duchovní život. Je to pro tebe tím důležitější, čím více tě uspokojuje vědomí, že už dlouhý čas žiješ v Ježíšově blízkosti, a tak jsi přesvědčen, že jej po takové době již důvěrně znáš. Pros Duha Svatého, aby tě připravil na tuto lekci a otevřel ti oči, abys poznal skutečnou pravdu o sobě.

V nazaretské synagoze se shromažďují lidé k sobotní bohoslužbě. Dnes je jejich „hostem“ jejich dlouholetý spoluobčan. Za celou dobu svého dosavadního života v této roli nevystupoval. Ježíš otevírá Písmo a čte: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst... Dnes se naplnilo toto Písmo...*⁽¹⁾

Rozhlédni se po posluchačích. Ježíšovi krajané naslouchají zatím s uspokojením, ale to trvá jen do chvíle, dokud se jejich kazatelova slova nezačnou osobně dotýkat. Přišli si totiž poslechnout svého známého nikoliv proto, aby se zamysleli nad sebou. Náhle se jim zdá, že jejich rodák si příliš dovoluje. Co si to o sobě myslí? Kde se to v něm bere?

Nežil snad celou dobu zde jako jeden z nás? Je to přece příbuzný našich sousedů, kteří jsou stále mezi námi!

Nazaretští, kteří si byli jisti, že tesařova syna dobře znají, protože žil s nimi tak dlouhou dobu v jedné obci, jsou jeho novou tváří pojednou překvapeni. Mohli by si pokládat za čest, že v jejich středu vyrůstal velký prorok a divotvůrce, ale to by mu museli dát za pravdu a opustit své dosavadní sebevědomí a sebejistotu. Je to smutné, že ačkoliv jim byl tak dlouho docela nablízku, brání se sami tomu, aby měli z jeho přítomnosti užitek.

Pokus se jim vysvětlit, kým je jejich krajan Ježíš! Jak vidíš, není to snadné je přesvědčit. Nechtějí uvěřit. Oni přece musí vědět mnohem lépe než ty, kdo je jejich soused. Tesař prorokem? To nikdy. Tito lidé si vůbec nechtějí připustit, že by se věci mohly mít jinak, než jak jsou zvyklí je hodnotit.

Nazaret připravil Ježíšovi zklamání. Není to proto, že se mu nedostává uznání.

Nevítaný prorok

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Copak to není tesař, syn Josefův?

Nevrátil se sem, aby sbíral ovace. Ale odmítání a zatvrzelost jeho krajanů mu svazuje ruce právě zde v jeho domovině. Pro lidi *drzé tváře a nezkrutného srdce* nemůže vykonat to dobré, které by pro ně tak rád připravil. Jeho rodáci vytvářejí sami smutný stav, že se pro ně jejich Spasitel stává *kamenem úrazu*. Situace se dokonce vyhorčuje natolik, že jsou připraveni Ježíše raději zahubit, než aby změnili svůj postoj a uznali, že je pro ně a pro jejich spásu něco jiného než oni.⁽²⁾

Na jejich příkladu si můžeš uvědomit, kam až může dospět zalíbení ve vlastním názoru a postoji. Tento záłudný sebeklam začíná návykem nahrazovat upřímné naslouchání Božímu slovu tím, že si z něho vybíráš jen argumenty, které mají potvrdit tvé vlastní přesvědčení. Varuj se situace, kdy se ti zdá samozřejmé, že máš dostatečnou záruku svých správných názorů, protože máš již dlouhou zkušenost duchovního života a svůj vztah k Bohu jsi dovedl až k „sousedské důvěrnosti“. Nevíš však, že přitom ztrácíš ze zřetele propast mezi jeho svatostí a svou hříšností. Ocítáš se tak v bludném kruhu vlastního sebeklamu, ze kterého téměř není východiska. Upřednostňuješ samolibě své názory, které se mohou rozcházet s pravdou více, než jsi schopen připustit. A tak Boží slovo tam, kde by tě mělo přivádět ke změně, naopak využíváš k potvrzení a upevnění svého smýšlení.

Sám Bůh poslal Nazaretským svého Syna a měl by jim být blízký jako chudý tesař z jejich vlastní obce. Ale oni ho ke své škodě nepřijali. Připust' ve vlastním zájmu možnost, že můžeš podobně jako oni setrhnout v zaslepenosti a omylu, a pros Pána se vši upřímností o pomoc, *aby se tě nezmočňovala pýcha*, která ti nedovoluje poznat ani sebe, ani Ježíše právě v té podobě, v jaké ho Otec k tobě posílá, aby ti *přinesl radostné poselství, vrátil ti zrak a propustil tě na svobodu*⁽³⁾.

Neboj se přiznat si svoji ubohost. Teprve když připustíš, jak velice jsi slabý, bu-

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 2,2–5

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak Bůh mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni – ať už poslechnou, nebo ne, – je to vskutku vzpurné plemeno – musí poznat, že byl mezi nimi prorok!“

2. čtení – 2 Kor 12,7–10

Bratři! Abych se pro vznešenost zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmočňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejmě projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snášim to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

Evangelium – Mk 6,1–6

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána!

Dokončení na str. 4

deš silný, protože pak na tobě *může spočinout Kristova moc. Zvedni své oči k Pánu tak, jak oči služebníků hledí na ruce svých pánů*.⁽⁴⁾ Ježíš zde uzdraví zázračně jen málokteré – ty, kteří mu přiznají svůj neduh. Pokus se být jedním z nich: Pane, jestliže jsi to nebyl ty, koho jsem zatím myslel, že miluji, ale zhlížel jsem se sám v sobě a ve svých samolibých jistotách, Ježíši, *smiluj se nade mnou*⁽⁵⁾ a uzdrav mě z mého sebeklamu.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 4,18–21; ⁽²⁾ srov. Lk 4,29; ⁽³⁾ srov. Lk 4,18;

⁽⁴⁾ srov. Ž 123,1–2; ⁽⁵⁾ srov. Ž 123,3.

Svatá Terezie od Ježíše (z Los Andes)

„Je ... jednou ze dvou světic Jižní Ameriky, jejíž socha zdobí fasádu Svatopetrské baziliky v Římě.“
 Takto jsme v letošním Světle č. 21 začínali článek o sv. Marii Anně od Ježíše de Paredes. To druhou je Chilanka sv. Terezie od Ježíše, k jejímuž jménu se ve snaze odlišit ji od sv. Terezie z Ávily, nazývané též sv. Terezie od Ježíše, přidává ještě přídomek odkazující na její chilský původ – z Los Andes.

O bčanským jménem byla ovšem Juana Henriqueta Josefina od Nejsvětějšího Srdce Fernández Solar. V rodném Santiagu de Chile vyrůstala od 13. července 1900 zpočátku ve velmi zámožné rodině, nemálo času přitom trávila na dědečkových statcích v Chacabucu, stranou velkoměsta, kde žila obklopena přírodou. Bezprostřední kontakt s ní zapříčinil, že si ji zamilovala.

Po dědečkově smrti se vinou otcova špatného hospodaření rodinné příjmy poněkud omezily, ale přesto si Solarovi mohli nadále žít bez větších problémů. Především však žili s Bohem. Juana chodila s matkou denně na mši svatou a bylo jí pokaždé líto, že ještě nemůže přistupovat ke svatému přijímání. V sedmi letech se aspoň od bratra Ludvíka naučila růženec a denně se ho modlila. Podle jejích vzpomínek se jenom jedinkrát stalo, že se ho nějaký den pomodlit zapomněla.

Nabývala díky němu postupně stále větší lásku k Panně Marii, podobně rostlo její prožívání Ježíšovy reálné přítomnosti v Eucharistii, které se ještě zvýšilo poté, co od roku 1910 sama mohla přijímat. „Nedovedu popsát, co cítila má duše po přijetí Ježíše. Říkala jsem mu: »Ó Ježíši, miluji Tě, zbožňuji Tě!« Modlila jsem se za všechny. Cítila jsem rovněž přítomnost Matky Boží,“ zapsala si do svého deníku a později se k tomuto prožitku vrátila: „Od tohoto prvního objetí mě už Ježíš nepustil a podržel si mě pro sebe.“

Ježíš a Maria byli pevnou a nedílnou součástí Juanina života už od jejích dív-

čích let. Vnímala sebe jako Mariinu dceru a jako taková se chtěla své Matce podobat tím, že bude napodobovat její ctnosti. Když v roce 1917 se svou rodnou matkou absolvovala pouť do Lurd, pořídila si pak z této poutě zápisek: „Tyjsi Matka, nebeská

Svatá Terezie od Ježíše (z Los Andes)

Madonna, která nás vede... Nevěřila jsem, že je na světě možné zakusit štěstí, avšak včera je mé po štěstí žízňící srdce zakusilo. Moje duše, nadšená u tvých panenských nohou, se zaposlouchala do tvých slov... Matko moje, v Lurdech jsem zakusila nebe.“

Popis těchto Juaniných prožitků možná vypadá hezky, nicméně její vnitřní život nebyl tak idylický. Bojovala s nepokoji, s návaly vyprahlosti a vlažnosti, dostavila se temná noc, která pročistila její srdce od nepotřebných nanosů, takže moh-

la časem milovat Spasitele bez jakékoli příměsi. V této době nesložila ruce bezradně do klína, proti vyprahlosti bojovala „zavlažováním“ – četbou spisů sv. Terezie z Ávily či sv. Terezie z Lisieux (tehdy ještě nekanonizované). Pomáhaly jí toto těžké období přestát.

Ještě jedny boje musela Juana snášet – značné problémy jí dělaly odloučení od domova a nucený pobyt na internátě vedeném sestrami Nejsvětějšího Srdce. Již jako dítě pobyla krátce u sester tereziánek, odkud odešla mj. i kvůli své vznětlivé povaze, již dávala často průchod. Ani v internátě, do nějž nastoupila v 15 letech, nepůsobila rozhodně jako ztělesnění svatosti. Bouřila se proti tamnímu režimu, internát nazývala „vězením“ a pouhá představa návratu do něj po prázdninách v ní vzbuzovala znechucení. V deníku se přiznává, že by ho nejraději podpálila a že nikdy neuvykne odloučení od rodiny. Zároveň však přidává jednu pozoruhodnou poznámku: „Přestože se mi zde nelíbí, měla bych Pánu Bohu děkovat, že mi umožňuje připravit se daleko od rodiny na život v Karmelu.“

Ano, Juana v sobě živila touhu obléknout hábit bosých karmelitek. Považovala to za Boží vůli pro sebe. V 15 letech také se souhlasem svého zpovědníka složila slib čistoty a své sestře Rebece se svěřila, že se „v myšlenkách zaobírá výhradně Ježíšem, on je můj ideál. Sním o dni, kdy vstoupím na Karmel a budu moci myslet jen a jen na něj a žít jen a jen pro něj. Milovat a trpět pro spásu lidských duší.“ – „Vyprošovat dělníky pro Kristovu vinici. Všechny naše oběti jsou velmi malé ve srovnání s cenou jedné duše. Bůh dal za ně život a my se tak málo staráme o jejich spásu.“

Měla představu, jak má žít taková karmelitka, proto byla ze sebe nešťastná, že stále ještě nedovede udržet nervy na uzdě a reaguje na to či ono zlostně, nešťastná ze zaujetí sebou samou, kvůli němuž se snažila na svém okolí hysterickým pláčem vyvzdorovat, co si umanula, z pý-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamena tak

málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře. Obcházel pak okolní vesnice a učil.

chy, s níž válčila, která se neustále pozvedávala k novému výboji. Toužila po tom „zahubit v sobě sebelásku až do posledního vlákénka“ a „raději sloužit druhým, být pokorná a nemluvit o sobě“. Když v roce 1918 internát opouštěla, už jí to bylo líto. Doby, kdy ho chtěla podpálit, byly tytam.

Rostla však Juanina touha po Karmelu, což nekorespondovalo s její živelnou povahou. Milovala rychlou jízdu na koni, nejlépe po prudkých srážech, kdy se chytla koňské hřívy a zběsile pádila dolů. Ráda usedala i za volant, hrávala tenis, nezkažila žádnou legraci. Hrála na klavír. Nic z toho jí nebránilo účastnit se denně mše svaté a být spokojená, kdekoli se nacházela. Vyjádřila to i ve svém deníku s dodatkem, že nechápe „děvčata, která jsou neustále s něčím nespokojená“. Nic z toho jí nebránilo pomáhat starým nemocným lidem a učit děti chudáků.

Juana žila duchem Karmelu již doma. Dne 7. května 1919 pak konečně odešla do kláštera bosých karmelitek v Los Andes, ležícím asi 90 km od Santiaga, 14. října pak prožila obláčku. Od ní odešla jako Terezie od Ježíše. „Karmelitka je hostie, která v sobě nese Ježíše,“ píše Terezie v jednom dopise. „Ona nic nedělá. Ona je on. On ji obětuje v tichosti, tak jako on se dává v obět a v tichosti se na oltáři obětuje za celý svět. Ona se vždy s Ježíšem modlí na oltáři, vykupuje duše, ale s pohledem upřeným na Ježíše. Ona prolévá krev svého srdce zapírajíc se ve všem. Všechno obětovala pro Ježíše.“ – „Jindy jsem cítila takovou lásku k Bohu, že jsem byla úplně ponořená do myšlenek na něj, i když jsem dělala jiné věci. Síla lásky byla taková, že jsem se cítila slabá, bez síly, jako bych nebyla sama v sobě...“ Tereziina radost neznamenala mezí. Neměla však trvat dlouho.

V březnu následujícího roku svědila svému zpovědníkovi, že do měsíce umře. Na Velký pátek jí pak sklátily vysoké horečky – tyfus v jeho nejhorší variantě. Nepomáhaly žádné léky. Proto 5. dubna požádala Terezie o svaté svátosti. Dva dny nato složila na svém smrtelném loži časné sliby. Žila z nich pět dní, než 12. července 1920 zemřela.

Beatifikaci (3. dubna 1987 v Santiagu de Chile) i kanonizaci (21. března 1993 v Římě) této mladičké chilské karmelitky provedl Jan Pavel II. Rok co rok navštíví její hrob na milion poutníků.

Cesta k pravdě slavného anglického novináře

Když byl v roce 1982 Malcolm Muggeridge přijat do lůna katolické církve, způsobilo to ve světě médií mimořádné pozdvižení. Šlo totiž o jednoho z nejznámějších anglických novinářů, spisovatelů a tvůrců nejsledovanějších televizních programů 20. století.

Malcolm Muggeridge byl ne-falšovanou televizní superstar, zároveň i neobyčejně nápaditým autorem několika knih, dávajícím dokonce do jedné řady s G. K. Chestertonem či C. S. Lewisem. Jeho obrácení nebylo z rodu obrácení apoštola Pavla, nešlo o záležitost jednoho okamžiku, nýbrž o vyústění dlouhodobého procesu hledání pravdy. Sám novopečený konvertita konstatoval, že než se stal oficiálně katolíkem, ustavičně „proti něčemu bojoval, přitom však tušil, že to něco ho stejně nakonec uchvátí a přemůže“.

Dětství

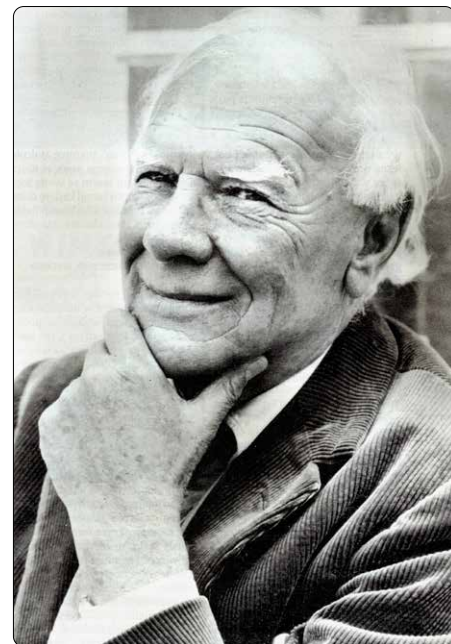
Malcolm Muggeridge se narodil 24. března 1903 v Londýně. Jeho otec byl agnostikem a spoluzakladatelem Strany práce (Independent Labour Party) a socialistického uskupení Fabiánská společnost (Fabian Society). Namísto křesťanství vyznávali Malcolmovi rodiče víru v socialismus a pokrok a Bůh pro ně byl zcela nepotřebnou záležitostí. I sám Malcolm velice rychle přijal otcovo přesvědčení o tom, že na zemi lze vybudovat socialistický ráj, na spravedlnosti založenou, v míru a hojnosti žijící společnost.

Jako malému chlapci se Malcolmovi podařilo kdesi sehnat Bibli, aniž by o tom rodiče věděli. Četl ji tajně, jako by šlo o zakázanou literaturu. Se zatajeným dechem pročítal evangelia, přitom si však dával bedlivý pozor, aby ho při tom nikdo nepřistihl. Při četbě biblických příběhů objevoval nový tajuplný svět, nacházel v něm nedozírné duchovní hlubiny a v neposlední řadě i útěchu. Některé pasáže si podtrhával, četl Písmo dokonce i před spaním v posteli, opakovaně se vracel k těm místům, která na něj zvláště zapůsobila, přičemž nejčastěji šlo o pasáže pojednávající o Ježíšově utrpení a smrti. Druhou knihou, která v něm

v té době zanechala výrazné stopy, byla Danteho *Božská komedie*.

Cambridge

Malcolm studoval v Selwyn College v Cambridge. Sblížil se zde s bohoslovcem Vidlerem, o několik let starším, jenž měl na této univerzitě poměrně slušnou pozici. Jejich přátelství přetrvalo až do smrti. Díky tomuto přátelství mohl Malcolm pobývat po dobu dvou semestrů v klášteře anglikánského řádu Dobrého Pastýře.

Malcolm Muggeridge

Na vlastní kůži tak mohl zakusit sílu společenství. Každodenní život zde byl prokán modlitbou breviáře, bohoslužbami, vyučováním a prací na zahradě. Malcolm v otázkách víry tápal a hledal odpověď na své problémy. Chtěl vědět, co to vůbec víra je a jak jí může dosáhnout. Spinal ruce v naléhavé modlitbě, aby obdržel nějaký hmatatelný důkaz o věčném životě, leč marně. Nevěděl ještě, že víra je složitou a trnitou cestou úplného oproštění se ode

všeho zla, které člověka spoutává a nedovoluje mu mít sebemenší duchovní prožitky. Tato kratičká náboženská zkušenost zapříčinila, že si Malcolm uvědomil, jak to ostatně po mnoha letech sám napsal, že „zdrženlivost vede ke štěstí, kdežto dopřávání si všeho do sytosti, zejména v sexuální oblasti, vede k neštěstí a výčtkám svědomí. Jaká radost se rodí v lidském srdci, když se člověk jednou provždy vzdá velkolepých ambicí, hýření a sebestředného egoismu. A jaké utrpení, když tomu všemu podlehne...“

Ztráta víry

Ke konci studia ztratil student Muggeridge víru a od křesťanství se odvrátil. Náboženství mu v té době nahrazovaly univerzitní přednášky. Po ukončení studia dostal nabídku, aby se stal učitelem v Indii. Přijal ji, nicméně ani v této daleké zemi neunikl ustavičným otázkám ohledně smyslu života. Se zájmem se seznamuje s hinduismem, buddhismem a islámem, ale toto seznámení jen prohloubí jeho úctu ke vznešenosti a hloubce křesťanství. V dopise otci z roku 1926 píše: „V křesťanství je úplně vše, křesťanství – tot' úplnost, celistvost, proto je pro život tímž, čím je Shakespeare pro literaturu.“ Právě tehdy ho nadchla Chestertonova kniha o sv. Františkovi a základech víry (*Orthodoxie*). Napsal, že miluje Krista, ale církev coby instituce se mu protíví, poněvadž „zabíjí krásu stvořenou Bohem“. Ve skutečnosti však neplanul ani tak pro Krista jako spíše pro ideje socialismu.

V roce 1927 se vrátil do Anglie a začal učit v Birminghamu. Je skálopevně přesvědčen, že vnitřní harmonie a štěstí dosáhne člověk toliko v socialistickém státě. „Jsem socialista,“ napsal v té době, „a to proto, že věřím, že přiměřené podmínky pomohou člověku, aby se stal dobrým. A toto zaručí pouze kolektivismus.“ Záhy poté dostal nabídku na práci v Káhiře – přijal ji a odjel tam i se svou ženou. V egyptské metropoli, kde působí jako zahraniční korespondent pro *Manchester Guardian*, tak zahajuje kariéru novináře.

Zamilovaný do zdrženlivosti

Malcolm Muggeridge uzavřel se svou chotí Kitty Dobbsovou v létě roku 1927 civilní sňatek. Kitty pocházela ze zámožné rodiny a stejně jako její manžel horovala pro socialismus. Oba si zakládali na tom,

že nejsou nikterak svázáni náboženskými omezeními a předsudky, proto pro ně byl jejich manželský slib obyčejnou partnerskou smlouvou, kterou lze kdykoliv zrušit. Na sex pohlíželi tou nejliberálnější možnou optikou. Až po mnoha letech si zpětně uvědomili, že sebestředná honba za sexuálním potěšením, jež je vedla k četným cizoložstvím, byla příčinou obrovského množství zranění, která uštěďřovali jak sobě, tak svým dětem. Pokaždé, když byl Malcolm své ženě nevěrný, měl přítom sžíravý pocit viny. Pohrdal sám sebou, svými sobeckými choutkami a pociťoval skrytou touhu po čistotě srdce. Napsal, že otevření stavidel chťiči není ničím jiným než egoistickým pachtěním se za štěstím, které je jak „mladá, pěkná a hbitá srnka. Jakmile se však na ni uspořádá hon, stává se z ní vystrašená oběť, a jakmile se jí podaří ulovit, stává se z ní zapáchající kus masa.“

Boj s tělesnou žádostivostí byl Malcolmovým takřka celoživotním problémem. Během tohoto duchovního boje o čistotu srdce se Malcolm Muggeridge s netajeným steskem vracel ke křesťanským zásadám hovořícím o tom, že opravdové štěstí lze najít pouze „v odvržení egoismu, a nikoli v podléhání mu; v odolávání atakům tělesné žádostivosti, a nikoli v jejím uspokojování“. Malcolm se nesnažil hlas svědomí utišit či přehlušit, ani se nepokoušel svá četná cizoložství omlouvat a o zlu hovořit jako o dobru. Zůstalo v něm přece jen poctivé jádro, k hlasu svědomí nebyl úplně hluchý. Tento postoj ho po letech vnitřních bojů nakonec přivedl k víře, ke smíření se s Bohem a k objevení plnosti pravdy v katolické církvi.

Muggeridge pojednal o tomto tématu, resp. o tématu sexuální revoluce v eseji *Down with the Sex* (Pryč se sexem). Na základě pozorování i svých vlastních zkušeností ukázal, k jaké duchovní prázdnotě a demoralizaci vede porušování morálních zásad v sexuální oblasti. Varoval, že životní styl propagovaný v rámci sexuální revoluce vede k největším životním neštěstím. Dne 18. ledna 1962 si zapsal do svého deníku: „Jediné, po čem ještě toužím, je to, abych se zbavil veškerého egoismu, vši své pýchy, smyslnosti a žádostivosti... Bytostně toužím po tom, aby slábnoucí plamínek mého života hořel jasně a nepoddajně a aby byl prost dýmu, až

zaplane naposledy.“ V rozhovoru, který poskytl v prosinci roku 1965, prozradil, že se mu konečně podařilo stát se pánem sebe sama a ovládnout svou sexualitu: „Člověk se musí rozhodnout – buď svůj chťič udrží na uzdě, anebo mu podlehne. Já nad tím svým zvítězil,“ prohlásil.

Tehdy začalo nejkrásnější období manželství Muggeridgeových: bylo naplněno velkým pokojem a štěstím, jež plynuly z jedinečné manželské harmonie. Malcolm a Kitty poznávali, jakou radost přináší čistá manželská láska, a prožívali spolu něco, co ještě nikdy předtím. Zdrženlivost, uskrovnování se kvůli tomu druhému, odříkání, učení se ovládat svůj chťič a vnitřní pohnutky vedoucí k jeho uspokojování – to byly každodenní projevy jejich manželství v té době. Díky tomu dosáhli svobody ducha, naučili se opravdu milovat a opravdu se ze života radovat. Zároveň však plavali proti proudu všeobecně vyznávaného životního stylu. Ne proto divu, že se jejich postoje setkaly s velkou kritikou a posměšky ze strany zastánců a obhájců liberálního pojetí sexu, kteří propagovali hédonistický styl života a svobodomyšlné chování.

Změna v životě Malcolma Muggeridge nebyla jakýmsi návratem k puritánství, ale cestou ke svobodě a plnosti života. Ve svém deníku v té době píše: „Nyní jsem zamilovaný do zdrženlivosti. Člověk se nemusí vzdát jistých věcí proto, že jsou příjemné (to by bylo puritánské), ale proto, že vzdá-li se jich, ukážou se jiné – příjemnější.“

Proměna

V cestě za pravdou byl Muggeridge nekompromisní, a to jak v otázkách morálních, tak i v těch intelektuálních. Zápolil se svým egoismem, se svými nezvladatelnými city a touhami, zároveň však šel vstříc pravdě i po cestě intelektu. Skrz naskrz prosáknutý idejemi socialismu, začal se počátkem 30. let dosti živě zajímat o komunismus. Když se v roce 1932 chystal jako zahraniční korespondent do Moskvy, byl přesvědčen, že zavítá do země, v níž poprvé v dějinách lidstva nemá místo žádné vykořisťování, ale vládne v ní rovnost, spravedlnost a štěstí.

Záhy po příjezdu však poznal, že to byla jen chiméra. Pochopil, že vše, co bylo v SSSR vybudováno, bylo vybudováno prostřednictvím násilí a lži. „Na počátku

byla lež a lež se stala informací a informace přebývala mezi námi," napsal. Na vlastní kůži poznal, že komunistická ideologie, je-li uvedena do života, odhalí svou pravou, tj. barbarskou tvář a představí se jako strašlivé monstrum, jehož atributy jsou totalitní zotročení a masové vyvraždění. Byl svědkem hladomoru na Ukrajině, který zavinil smrt milionů lidí. Tento hladomor byl naplánován a realizován samotným Stalinem jako trest za odpor ukrajinských rolníků vůči nucené kolektivizaci.

Ve stejné době byly evropské elity Sovětským svazem doslova unešené. Mnoho novinářů, spisovatelů i intelektuálů píšících v duchu politické korektnosti a klasického oportunismu pělo navzdory jasným faktům vylhané ódy na idylické poměry v komunistickém „ráji“. Malcolm Muggeridge popsal tento fenomén zaslepenosti, tuposti a intelektuálního úpadku v roce 1934 ve své novele *Winter in Moscow* (Zima v Moskvě) a nazval jej „obzvláštním hříchem 20. století“. Jako jeden z mála novinářů psal o těchto věcech pravdivě. Byl prvním, kdo světovou veřejnost informoval o strašlivém hladomoru na Ukrajině. Své články poslal do redakce svého domovského deníku, přičemž je ze země propašoval v diplomatickém kufříku, aby nebyly zkonfiskovány komunistickými bezpečnostními složkami.

Pobyt v SSSR jej jednou provždy vylčil z víry v komunismus, jenž ústí v totalitní vládu, zotročení a genocidu. Rovněž tak ho tento pobyt přivedl k obnovenému zájmu o duchovní život a Krista. Díky dílům Dostojevského a Tolstého se obeznámil s mystickou tradicí ruské kultury. Když pak jednou stál v pravoslavném kostele obklopen zástupy vyhladovělých a modlících se věřících, poprvé ve svém životě pocítil ve svém srdci radost z Ježíšova Zmrtvýchvstání. Pochopil, že žádná vláda žádného státu tohoto světa nad Ježíšem nedokáže zvítězit. Pocítil tehdy bytostnou touhu po naprostém a bezvýhradném odevzdání svého života Ježíši Kristu, který je sice všemohoucí, ale nikdy nikoho k ničemu nenutí. Uvědomil si též, k jaké tragédii vede odvrácení se od Krista a jeho učení – člověk začíná šilet a pomalu klesá na úroveň zvířete. A on, Malcolm Muggeridge, náhle pocítil neskutečně silnou touhu po tom, aby

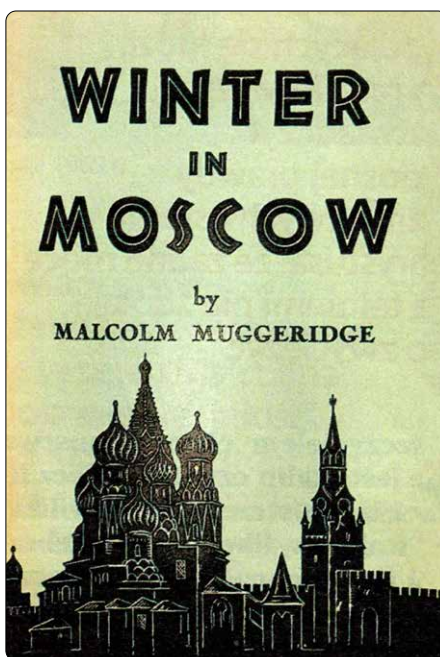

Muggeridge během svého pobytu v Moskvě v roli korespondenta poznal, že komunismus je barbarský totalitarismus

se mohl stát křesťanem. „Křesťanství je pro mne jak nešťastná láska. Nosím v srdci jeho podobiznu a prohlížím si ji s hořkým smutkem,“ napsal mimo jiné.

Terorismus liberalismu

Rozčarování z pobytu v SSSR a liberalismus měly velkou zásluhu na tom, že v roce 1944 začal Malcolm Muggeridge reálně uvažovat o vstupu do katolické církve. Toto si zapsal do svého deníku: „Vidím tu nesmírnou moc a důstojnost katolické církve, ale zatím ještě nedokážu přimnout její dogmata.“ Po návratu z Moskvy pochopil, jak citelně liberalismus podrývá evropskou civilizaci. Zároveň s tím pochopil, že posledním stadiem liberalismu je totalitarismus, že zkratka a dobře liberalismus totalitarismu předchází. Napsal,

Zima v Moskvě - novela z pera M. Muggeridge

že další lži liberalismu je opomíjení zcela zřetelného faktu, že „člověk ponechaný sobě samému se stává krutým, chlípným, líným a náchylným k násilí. Jedinou možností k udržení těchto jeho zlých sklonnů na uzdě je vzbudit v něm bázeň před živým Bohem a respekt k lidem. Z těchto dvou možností stavím výše bázeň před živým Bohem.“ To, co podle něj člověka zušlechťuje a mobilizuje ho k dobrému životu, je především vědomí Boží existence a strach, že vlastní vinou může pozbyť život věčný.

Muggeridge hájil křesťanství, ač v té době ještě křesťanem nebyl; tvrdil, že největším nepřítelem křesťanství nebyl Stalin či Hitler, ale že jím je právě liberalismus. Upozorňoval, že kultura smrti oděná v liberálním hávu již více než sto let podkopává základy křesťanské civilizace, jež hájí důstojnost každého člověka, svobodu svědomí a právo na život od okamžiku početí až po přirozenou smrt. Ideje liberalismu uvedené do života eliminují křesťanské pojetí etiky a všechny zásady chování z ní vyvěrající, v konečném důsledku pak lidstvo přivádějí k sebezničení.

Ve své autobiografii *Chronicles of Wasted Time* (Kronika promarněného času) psal Muggeridge o destruktivním vlivu Freudova a Marxova učení na celou západní civilizaci: „Takto totálně podryli základ západoevropské civilizace, což by se nikdy nepodařilo, resp. nemohlo podařit žádné revoluci.“ Freud to dokázal ve sféře morálky, Marx ve sféře historie. Oba uvedli do života determinismus, čímž přesvědčili lidi, že jsou osvobozeni od jakékoli zodpovědnosti za své individuální či kolektivní skutky. Muggeridge zdůrazňoval, že jen a pouze Ježíš Kristus je základem evropské civilizace a že jím není žádný Darwin, Marx, případně Lenin. Liberalismus je popřením všeho, co hlásal Ježíš. Odvrátí-li se kdo od Krista, přivede ho hledání naděje k beznaději, honba za štěstím k naprostému zoufalství a touha po životě do osidel smrti.

Muggeridge byl ve svém boji s terorismem liberální ideologie neúprosný. V roce 1968 rezignoval na svůj post rektora edinburské univerzity. Kategoricky odmítl požadavky studentů volajících po legalizaci LSD a distribuci antikoncepčních pilulek na půdě univerzity. Ve svém proslulém předneseném během veřejné abdikace se požadavkům studentů vysmál.

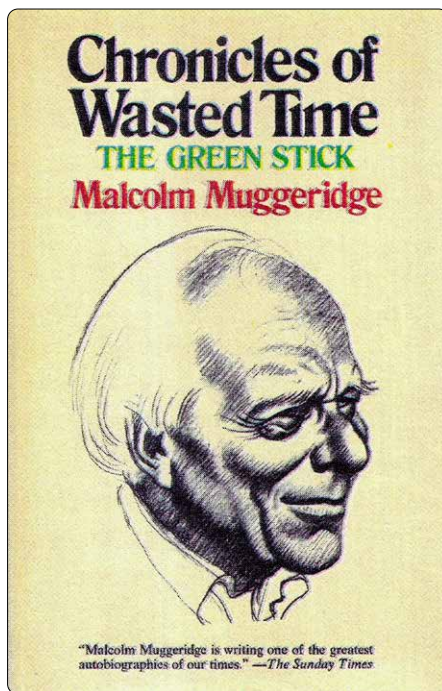
Přirovnal stávající situaci ke stavu morálky římského impéria v době jeho největšího úpadku. Vzpouru studentů bojujících za své požadavky ohledně legalizace drog a antikoncepce pak komentoval jako děsivě směšný a v celých dějinách jednoznačně nejspitnější pokus o útěk před vlastními povinnostmi a potížemi. „*Drogy a postel,*“ hřimal, „*jsou dvěma způsoby útěku, tak typického pro každého obstarožního cintajícího chlápka, v každé době a kdekoli na světě.*“

Posvátnost života

Malcolm Muggeridge byl vždy pevně přesvědčen o tom, že lidský život je posvátný, nedotknutelný. Pochopil, že oddělení pohlavního aktu od aktu plození způsobilo strašlivou spoušť v morální oblasti, v postojích, v jednání a mezilidských vztazích. Dospělo to k diskreditaci mateřství, podpoře vztahů bez závazků, k akceptaci perverzních sexuálních praktik a kladení jich na roveň s manželskou sexualitou otevřenou pro předávání nového života. Nakonec byly povoleny potraty, čímž se otevřela stavidla strašlivému holocaustu nenarozených dětí. Už v roce 1978 Muggeridge předpověděl, že v blízké budoucnosti podlehnou evropské státy pokušení zlegalizovat eutanazii jako nejjednodušší způsob jak se zbavit povinnosti pečovat o nemocné, staré a mentálně postižené a také zbavit se zvyšující se zodpovědnosti za všechny nějak handicapované lidi.

Se sv. Matkou Terezou se Muggeridge setkal na jaře roku 1969

Kronika promarněného času - Muggeridgeova autobiografie

Uvedl, že brzdění rostoucího veřejného nátlaku na legalizaci eutanazie bylo zapříčiněno vědomím, že během norimberského procesu byla eutanazie zahrnuta mezi válečné zločiny. „*Stačí třicet let, aby naše humanistická společnost změnila tento válečný zločin v projev soucitu.*“ Zdůraznil, že potraty a eutanazie jsou svého druhu „humanitárním“ holocaustem, v němž bylo zavražděno nesčetněkrát více lidí než při Hitlerově běsnění. Muggeridge byl dost angažovaný v obraně encykliky *Humanae vitae* Pavla VI. Během konference v San Franciscu v roce 1978, věnované zmíněné encyklice, poznamenal Muggeridge ve svém příspěvku, že „*sexualitu je třeba chápat jako svátost lásky, pilíř neoddělitelnosti manželství a rodinného společenství*“. O encyklice *Humanae vitae* hovořil jako o dokumentu stěžejního významu pro celé lidstvo. Byl přesvědčen, že historie potvrdí správnost stanoviska katolické církve k problému antikoncepce. Zastávání těchto postojů vyžadovalo velkou míru občanské odvahy, jelikož se přičily tehdy panující propagandě hlásající do světa, že legalizace antikoncepce a potratů je znamením emancipace a osvobození žen.

Muggeridge bojoval s antikoncepčními lobby a bránil nedotknutelnost lidského života od momentu početí až k přiroze-

né smrti. Byl přesvědčen, že jedinou protilátkou na jed potratů a eutanazie – tedy „*přání smrti*“, jak to nazval – je obrana posvátnosti a nedotknutelnosti lidského života vedená katolickou církví. Kdykoli zaslechl něčí zmínku o „*nechtěném dítěti*“, začal vzpomínat na to, jak Matka Tereza jednou chovala v náručí malé novorozeně nalezené v Kalkatě v popelnici a s úsměvem na rtech pravila: „*Vidíš? V ní je život.*“

Na prahu domova

Malcolm Muggeridge vytrvale hledal pravdu. Při tomto hledání mu byla velkou pomocí četba knihy velkého konvertity sv. Augustina a vedelo středověké mystiky *Oblak nevědění* ze 14. století. Rozhodující vliv na obrácení samotného Muggeridge mělo setkání se sv. Matkou Terezou na jaře roku 1969 během realizace filmu o komunitě Misionářek lásky. Muggeridge napsal: „*Matka Tereza je zosobněným obrácením. Je zloha nemožné, aby se člověk, který pobývá v její blízkosti, naslouchá jí, pozoruje, co dělá a jak to dělá, svým způsobem neobrátil. Její absolutní oddanost Kristu Ježíši, její přesvědčení, že s každým člověkem se má jednat tak, jako by to byl sám Kristus, a stejně tak se mu má pomáhat a milovat ho, její prostý evangelní život a radostné přijímání svátostí – to vše je něčím, co jednoduše nelze přehlížet. Žádná kniha, kterou jsem kdy četl, žádné kázání, které jsem se zúčastnil, žádné mé setkání s druhým člověkem či žádný můj transcendentální prožitek mě nepřiblížily ke Kristu víc a neozřejmily mi lépe to, co nám říká Vtělení a co od nás vyžaduje. Čím je obrácení? To je totiž, jak byste se ptali, čím je zamilovanost. Vymyká se to běžným standardům, jak je známe z všedního života.*“

Svědectví Matky Terezy způsobilo, že se v Malcolmově srdci zrodila láska ke katolické církvi, ale potřeboval ještě třináct let k definitivnímu rozhodnutí stát se katolíkem. Jeho kniha *Jesus Rediscovered* (Ježíš znovu nalezený) vydaná v roce 1969 je dokladem toho, že Muggeridge se v té době považoval za křesťana nepatřícího k žádné církvi. Věděl už, že nejhorší nemocí ducha je pýcha, která člověka vzdaluje od Boha, a taktéž smyslnost, která člověka poutá k zemi. Začal mít výčitky svědomí, že promarnil velkou část svého

života. Svou lítost vyjádřil slovy: „*Volal jsi mě, já však nepřišel – ty prázdné roky, ta prázdná slova, ta prázdná vášeň.*“

Tehdy učinil předsevzetí, že zbytek života prožije mnohem užitečněji. Začal všemi možnými způsoby podporovat činnost Matky Terezy a angažoval se v pomoci mentálně postiženým ve společenství *Archa* založené Jeanem Vanierem. Za nejlepší křesťanské spisovatele mezi svými současníky považoval A. Solženicyna, S. Weilovou a právě J. Vaniera.

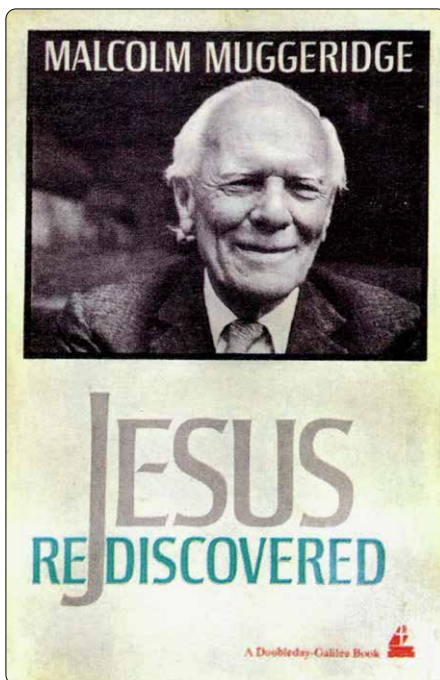
Někdy v půlce 70. let pak Muggeridge jednou provždy odstranil televizi ze svého domu i života. Došel totiž k závěru, že televize je „*velkovýrobce lži*“ a televizní kamera „*nejhorší soudobý vynález*“. V roce 1981 v jednom rozhovoru prohlásil, že největším problémem pro křesťana je uniknout „*tomu obrovskému množství obrazů. Člověku se v tomto století podařilo vyrobit takový přístroj na vytváření obrazů, o jakém se dosud nikomu ani neshnilo. Ať jsi kdekoli, ty obrazy jsou stále s tebou a snaží se ti vsugerovat dojem, že štěstí dosáhneš skrze tělesnost a plnost života nalezeš v úspěchu.*“ Muggeridge poukazyval na nebezpečí, jež spočívá v útěku do světa obraznosti, do světa fiktivního, virtuálního, do světa vytvářeného médií a reklamou: „*Nikdy předtím se neprezentovaly bezvýznamné materiální aspekty života tak lákavě a svůdně, jako to dělá reklama, jež přesvědčuje lidi, aby toužili po dalších a dalších věcech, přičemž jim vnucuje přesvědčení, že radost a největší štěstí dosáhnou skrze tělesnost.*“ Zdůrazňoval, že skutečnost „*musíme zkoumat, pochopit a milovat ji jako největší dar*“, neboť v ní je přítomen vtělený Bůh Ježíš Kristus. To vše se provádí skrze modlitbu.

Konečně doma

Rozhodnutí o tom, že se stane katolíkem, bylo vyústěním dlouhodobého procesu duchovního zrání. S velkou pokorou přijal všechny pravdy, jež nám Bůh odhalil, a učení katolické církve. Litoval, že potřeboval tolik času k obrácení. Do lůna církve byl přijat spolu se svou ženou Kitty 27. listopadu 1982 v kapli Our Lady Help of Christians (Panny Marie Pomocnice křesťanů) v Hurst Greenu v hrabství Sussex biskupem Arundelem Cormacem Murphy-O'Connorem. Jak později sám čerstvý konvertita napsal, jeho obrácení pro něj bylo „*návratem domů, napravením*

promarněného života, odpovědí na vyzvánění zvonu, jehož hlas ho dlouho, předlouho volal, nalezením místa u stolu, které na něj drahný čas čekalo“.

Malcolm Muggeridge poznal radostnou pravdu, jak dobrý a milosrdný je Bůh, který dělá vše, aby pomohl hříšníkům k obrácení. Člověk je svobodný, může přerušit svůj vztah s Bohem, může se oddat své smyslnosti a ve své pyše se povyšovat nad svého Stvořitele a pohrdat

Ježíš znovu nalezený – kniha svědectví o víře M. Muggeridge

jím. Pošetile může Bohu zlořečit, posmívat se praktikujícím křesťanům, může veřejně prohlásit, že Bůh je mrtvý. Avšak v závěru jeho pozemské pouti mu zůstane jen jedno: klesnout na kolena a s pokornou modlitbou se svěřit Božimu milosrdenství. Pokud tak neučiní, čeká jej hrůza věčného ztracení. Ale pokud tak učiní, zakusí přemíru Boží dobroty, lásky a jeho milosrdenství a také nepopsatelnou radost z odpuštění všech hříchů.

Malcolm Muggeridge celým svým srdcem přijal poklad víry a podřídil celý svůj život jejím pravidlům. V listě Židům (11,1) můžeme číst, že „*věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jisti tím, co nevidíme*“. Muggeridge zdůrazňoval, že víra je specifickým druhem poznání, v němž musíme akceptovat fakt, že mezi časností a věčností je natažena zástěna tajemství. Víra pomá-

há člověku pronikat do tohoto tajemství a navazovat osobní vztah s Kristem Ježíšem, jenž se jako pravý Bůh stal opravdovým člověkem z masa a kostí, aby nás vysvobodil z područí satana, hříchu a smrti.

Po svém obrácení projevoval Muggeridge zvlášť výjimečnou lásku ke Kristu přítomnému v Nejsvětější svátosti. Účast na mši svaté byla pro něj nejdůležitějším okamžikem každého dne. Nadpřirozený svět duchovní reality pro něj byl mnohem reálnější než svět poznávaný našimi smysly. Spolu s manželkou Kitty vedli život bez televize, v ústraní a tichu, v úplném odevzdání se Bohu, k němuž se denně obraceli v dlouhých modlitbách. Připravovali se na nejdůležitější setkání s Kristem ve chvíli smrti a vedli usebraný a až mystický život v plné odevzdanosti Pánu. V roce 1988, dva roky před svou smrtí, Muggeridge napsal: „*Zde na zemi jsem se cítil vždy jako cizí. Jaksi vnitřně jsem tušil, že můj domov je někde jinde. Nyní, když se blížím ke konci své pozemské pouti, spočinul jsem v náruči katolické církve, odkud můžu zřetelněji než z jakéhokoli jiného místa zahlédnout bránu nebeského Jeruzaléma – byť jen jakoby skrze kouřové sklo.*“ V roce 1989 se jeho zdraví horšilo ze dne na den a ztratil také paměť. Pán vyslyšel jeho prosebné volání po úplném očistění: „*Pokoř mou pýchu.*“ Zaopatřený svátostmi vstoupil Malcolm Muggeridge 14. listopadu 1990 do bran nebeského Jeruzaléma. Jeho život je dokladem toho, že Bůh „*se dává nalézat těm, kdo ho nepokoušejí, ukazuje se těm, kdo mu nejsou nevěrní. Moudrost nevede do zlovolné duše, nebude přebývat v těle podrobeném hříchu.*“ (Mdr 1,2.4)

Zdroj: Trwajcie w miłości 1/2023 a Miłujcie się!

Přeložil -lr- (Redakčně upraveno)

Prameny k polskému textu: M. Muggeridge, Conversion: The spiritual Journey of a Twentieth-Century Pilgrim, Harper Collins, 1988 • Gregory Wolf, Malcolm Muggeridge: A Biography, London 1995 • M. Muggeridge, Jesus Rediscovered, London 1969 • Joseph Pearce, Literary Converts, Ignatius Press, 2000 • Joseph Pearce, Pisarze nawróceni, Warszawa 2007.

O trpělivosti

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

ní nad lidským zlem a hříchem, projevu je se jako větší, připravený pokaždé začít znovu s nekonečnou trpělivostí. To je pro Pavla první rys Boží lásky, která tváří v tvář hříchu nabízí odpuštění. Ale nejen to: je to první rys každé velké lásky, která umí na zlo odpovědět dobrem, která se neuzavírá v hněvu a sklíčenosti, ale vytrvá a znovu se dává do pohybu. Trpělivost, která začíná znovu. U kořene trpělivosti je tedy láska, jak říká svatý Augustin: „Člověk je tím silnější ve snášení jakéhokoli zla, čím větší je v něm Boží láska.“ (*De patientia*, XVII)

Dalo by se tedy říci, že není lepšího svědectví o Ježíšově lásce než setkání s trpělivým křesťanem. Pomysleme však také na to, kolik je matek a otců, dělníků, lékařů a sester, nemocných, kteří každý den ve skrytu obdarovávají svět svatou trpělivostí! Jak říká Písmo: „Trpělivost je lepší než síla hrdiny.“ (Př 16,32) Musíme však být upřímní: trpělivost nám často chybí. V běžném životě jsme netrpěliví, my všichni. Potřebujeme ji jako „základní vitamín“, abychom se udrželi v chodu, ale jsme netrpěliví – je to instinkt být netrpě-

livý – a na zlo odpovídáme zlem: je těžké zůstat v klidu, ovládat své instinkty, krotit špatné reakce, tlumit hádky a konflikty v rodině, v práci nebo v křesťanském společenství. Okamžitě přichází reakce; nejsme schopni být trpěliví.

Nezapomínejme však, že trpělivost není jen nutností, ale i povoláním: je-li Kristus trpělivý, křesťan je povolán být trpělivý. A to nás vyzývá, abychom šli proti proudu dnes rozšířené mentality, v níž převládá spěch a „všechno hned“; kde se místo čekání na dozrání situací tlačí na lidi a očekává se jejich okamžitá změna. Nezapomínejme, že spěch a netrpělivost jsou nepřítelem duchovního života. Proč? Bůh je láska a ten, kdo miluje, se neunaví, není podrážděný, nedává ultimáta, Bůh je trpělivý, Bůh umí čekat. Vzpomeňme si na příběh o milosrdném Otci, který čeká na svého syna, jenž odešel z domova: trpělivě trpí, je netrpělivý jen proto, aby ho mohl obejmout, jakmile ho uvidí vracet se (srov. Lk 15,20); nebo si vzpomeňme na podobenství o pšenici a plevelu s pánem, který nespěchá, aby vymýtil zlo dříve, než přijde jeho čas, aby nic ne-

bylo ztraceno (srov. Mt 13,29–30). Trpělivost nám zachrání všechno.

Ale, bratři a sestry, jak se dá posílit trpělivost? Protože je, jak učí svatý Pavel, ovocem Ducha Svatého (srov. Gal 5,22), je třeba o ni požádat Ducha Kristova. On nám dává pokornou sílu trpělivosti, protože „křesťanské ctnosti přísluší nejen konat dobro, ale také umět snášet zlo“ (sv. Augustin, *Rozpravy*, 46, 13). Zvláště v těchto dnech nám prospěje rozjímat o Ukřižovaném, abychom si osvojili trpělivost. Dobrým cvičením je také přivádět k němu ty nejproblematičtější lidi a prosit o milost, abychom vůči nim uváděli do praxe ono dílo milosrdenství, které je tak dobře známé i tak opomíjené: trpělivě snášet nepřijemné lidi. A to není snadné. Zamysleme se – opakují –, zda to děláme: trpělivě snášet nepřijemné lidi. Začíná to tím, že se po nás chce, abychom se na ně dívali soucítěně, Božím pohledem, a uměli rozlišit jejich tváře od jejich chyb. Jsme zvyklí škatulkovat lidi podle chyb, které dělají. To není dobré. Hledejme lidi podle jejich tváře, podle jejich srdce, a ne podle jejich chyb.

A konečně, abychom si vypěstovali trpělivost, ctnost, která dává životu dech, je dobré rozšířit svůj pohled. Například tím, že nebudeme omezovat svět na své problémy, jak nás k tomu vybízí kniha *Následování Krista*. Říká: „Musíte tedy pamatovat na nejtěžší utrpení druhých, abyste se naučili snášet svá vlastní, malá“, a pamatovat na to, že „žádná věc, byť malá, pokud je snášena z lásky k Bohu, neprojde u Boha bez odměny“ (III, 19). A opět, když se cítíme v sevření zkoušky, jak učí Job, je dobré otevřít se s nadějí Boží novosti v pevné důvěře, že on nenechá naše očekávání zklamat. Tedy trpělivost a umění snášet zlo.

A dnes tu, na této audienci, jsou dva lidé, dva otcové. Jsou to ti v první řadě: jeden Izraelec a jeden Arab. Oba v této válce ztratili své dcery a oba jsou přátelé; nehledí na nepřátelství války, ale na přátelství dvou mužů, kteří se mají rádi a kteří prošli stejnou křížovou cestou. Přemýšlejme o tomto velmi krásném svědectví těchto dvou lidí, kteří ve Svaté zemi prožili válku skrze své dcery. Drazí bratři, děkuji vám za vaše svědectví.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Jaderné mocnosti zvyšují svůj arzenál

Podle výroční zprávy Stockholmského mezinárodního institutu pro výzkum míru (SIPRI) jaderné mocnosti postupně zvyšují svůj jaderný arzenál, protože geopolitická situace se zhoršuje a státy stále více spoléhají na jaderné odstrašení.

„Celkový počet jaderných hlavic na světě se stále snižuje, protože zbraně z dob studené války jsou postupně demontovány,“ uvedl Dan Smith, ředitel SIPRI. „Bohužel,“ dodal, „jsme i nadále svědky každoročního nárůstu počtu provozuschopných jaderných hlavic,“ což je trend, který „bude zřejmě v příštích letech pokračovat a pravděpodobně i zrychlovat“.

V roce 2023, jak uvádí SIPRI, devět zemí s atomovými zbraněmi – Spojené státy americké, Rusko, Velká Británie, Francie, Čína, Indie, Pákistán, Severní Korea

a Izrael – pokračovalo v modernizaci svého arzenálu a některé z nich také nasadily nové zbraňové systémy s jadernými hlavicemi nebo schopné jaderného zásahu.

V lednu 2024 bylo na světě přibližně 12 121 jaderných hlavic, z nichž 9 585 bylo připraveno k potenciálnímu použití. Podle zprávy SIPRI jich bylo na letadlech nebo raketách rozmístěno odhadem 3 904, což je o 60 více než v lednu předchozího roku. Přibližně 1 200 z rozmístěných hlavic bylo v pohotovosti na balistických raketách.

„Prožíváme jedno z nejnebezpečnějších období v dějinách lidstva,“ varoval ředitel SIPRI. „Blíží se krok do propasti a je čas, aby se velmoci vrátily o krok zpět a zamyslely se. Nejlépe společně,“ uzavřel.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Moje láska je bezedná

V minulém čísle Světla jsme si výběrem z jejího odkazu na téma modlitby připomněli polskou mystičku Alicji Lenczewskou. Pán Ježíš jí předal také slova týkající se Boží lásky, která mohou být posilou pro každého člověka.

† Já jsem Láska. Láska je Mou přirozeností a Mou touhou je milovat. Proto jsem vás, lidé, stvořil slabými a bezmocnými bytostmi potřebujícími Mou lásku. Chci vám dát všechno. Tolik toho mám na rozdávání – přicházejte ke Mně všichni. Toužím vás očistit a posvětit, děti Moje milované, zrozené z lásky a pro lásku. Moje láska je bezmezná a nikdy jí nebude konce. Vy pouze otevřete svá srdce a berte. Čím více si vezmete, tím větší bude Má radost. Všechno, celý svět, každý z vás dýchá Mou láskou a díky ní existuje. Moje láska je život. Váš život je Mou láskou ve vás. (S 355)

† Pros o lásku a Já ti ji dám a naplním tě jí. Pros pouze o lásku – v ní je všechno a všechno z ní povstává. Já jsem Láska a toužím být v plnosti tvého srdce. Objev své srdce a pověz, jaký je jeho stav. Co je tvým životem, co tvými potížemi, co tvou bolestí, co radostí? (S 576)

† Měj touhu plnit Mou vůli a také ji plň. Pros o pomoc. Předkládej Mi průběžně všechny své záležitosti. Povídej, co ti dělá radost, co jsi už vykonala a co je pro tebe těžké. Všechno přinášej ke Mně s láskou a důvěrou. To budou tvé každodenní dary pro Mne.

Já mám všechno, všechno je Mé, chybí Mi jenom dary od tebe. Poběž ke Mně se vším, co máš a co se před tebou objeví. Poběž s radostí, neboť máš Otce a Přítele, který všechno přijme a se vším si poradí a kterého potěší tvá důvěra a radost. Toužím pomáhat všem. Tak málo lidí se na Mne ale obrací, přestože jsem vedle nich a čekám je s otevřenou náručí plnou lásky a tvůrčí moci. (S 223)

† Všechno, co existuje, je stvořeno z lásky. Také ty jsi stvořena z lásky. A jsi nástrojem lásky. A do tohoto nástroje jsem vložil simě věčného života v lásce.

Jestli z něj něco vyrostete, jestli vydá květ či plody, záleží na tobě. Na tvé starostlivé péči a ochraně v průběhu času, který ti poskytují, na využití darů Mé milosti, jež se na tebe snáší. Je třeba vyplnit nástroj květy lásky a plody

skutků rodičích lásku v srdcích Mých dětí. (SP 346)

† Miluji tě, Mé dítě, zůstávej ve Mně. Nenechávej se odradit žádnými těžkostmi ani tím, čemu nerozumíš. Všechno je plodem Mé vůle a cílí k Mému oslavení. Podvol se skutečností, které ti postavím do cesty. Miluji tě, všechno je darem lásky k tobě. (S 694)

† Člověk se formuje mnohem spíše skrze situace než skrze Mé slovo. Proto je jeho osud sledem událostí, které ho vychovávají. Takové je Mé působení vedoucí ke spasení všech. Většina lidí tomu nerozumí. Brání se Mému spásonosnému působení ve svých životech a odmítají je, poněvadž mají svobodnou vůli. Volí zdánlivé, pomíjející dobro. Neboť to, co nepochází ode Mne, dobré není, přestože může zdání dobra budit, aby člověka ošálilo a vzdálilo ode Mne. Často se ukazuje zlem již v tomto životě. Pokud to člověk pochopí, je zachráněn. Pokud ne, zabředává stále více do své záhuby jako slepec, jímž ve skutečnosti je. Je to slepota duše, kterou člověk zabíjí z vlastní vůle. Pouze velký otřes, velká bolest či pomoc druhého člověka ho mohou zadržet a otevřít mu oči jeho duše. Velmi tady pomáhá modlitba a obět za bloudícího člověka. Pokaždé jsou účinné. (S 149)

† Každý má na světě vyměřeno tolik času, kolik je ho zapotřebí pro posvěcení jeho duše. Nikoho nelze srovnávat

Alicja Lenczewska

s druhými. Každý má svůj vlastní vyměřený čas a své vlastní podmínky k posvěcení. Je proto třeba poznávat svou cestu k Bohu a s důvěrou se podřízovat Mému vedení.

Každý je povolán k tomu, aby pomáhal svým bližním v jejich cestě ke spáse: svědectvím o dobru a Mé lásce. Nemysli si, že lze získat svatost myšlením na sebe a zabýváním se sebou samou. Je třeba myslet na Boha a v pokoře srdce po Něm toužit. A také mít starost o své bližní, aby nezemřeli ve svých hříších. (SP 163)

*Z Trwajcie w miłości 2/2023
přeložil I-
(Redakčně upraveno)*

Kolegiátní kapitula svatého Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi zve na MARIÁNSKOU POUŤ K PALLADIU ZEMĚ ČESKÉ 15. srpna 2024 do baziliky Nanebevzetí Panny Marie

PROGRAM: 14. srpna: 18.00 – vigilní mše svatá (celebruje P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič O.Cr., Ph.D.), následuje slavnostní světelné procesí po chrámu a ambitech ke cti Panny Marie Nanebevzaté.

15 srpna: 9.00 – poutní mše svatá (celebruje J. M. Filip Zdeněk Lobkowicz O.Praem., teplický opat)
18.00 – večerní mše svatá (celebruje J. M. Libor Bulín, probošt Kolegiátní kapituly svatých Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, kustod Palladia země české a staroboleslavský farář).

Malá Mariánská pouť – 11. srpna 2024: 9.00 – mše svatá (celebruje Karel Herbst SDB, emeritní pomocný biskup pražský) • mariánský koncert (vstup zdarma).

Velká Mariánská pouť – 18. srpna 2024: 9.00 – mše svatá (celebruje J. Em. Dominik kardinál Duka OP, emeritní pražský arcibiskup; doprovází chrámový sbor *Václav*) • 18.00 – večerní mše svatá.

Rozjímání nad litaniami k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

podle Matky Uršuly Ledóchowské

„Kéž láska k Božskému Srdci rodí ve vašich srdcích neochvějnou důvěru v dobrotu Srdce Ježíšova, onu jistotu důvěry, která s veškerým klidem hlubokého přesvědčení očekává vše od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova!“
(z „Testamentu“ Matky Uršuly Ledóchowské)

Srdce Ježíšovo, Srdce Syna věčného Otce!

„O cokoli budete prosit v mém jménu, učiním, aby byl Otec oslaven v Synu.“

Dostaneme všechno, o co prosíme v Ježíšově jménu. Jsme si jisti, že dostaneme všechno? Ano, pokud budeme Otce, který je v nebi, prosit o to, co má cenu, tedy o nebeské dary. Tak často křičíme do nebe pro takové dětské, pozemské maličkosti, a neumíme prosit, prosit o velké, svaté Boží milosti, které nás ujišťují o nebi, přibližují nás k Bohu, odpoutávají nás od země a pozvedají naši duši do jasných, světých oblastí nadpřirozeného života.

Srdce Ježíšovo, utvořené Duchem Svatým v lůně panenské Matky!

V každé těžkosti ať jsou tato slova v mém srdci a na mých rtech: *„Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“* Chci projít tímto světem tíše, jako bych v něm nebyla. Vždyť Bůh není v hromu a blesku ani v mocném hlasu hurikánu, ale v tichém šumění ranního vánku. (Eliáš)

Kéž se mé srdce po vzoru Božího Srdce stane tichým a pokorným... Tichým, když se mě něco bolestně dotýká; tichým, když se setkávám s nespravedlností; tichým, když jsem přehlížen, když zažívám lhostejnost ze strany těch, kteří by mi měli být vděční. Vždy mlčím, v každé zkušenosti, v každém protivenství.

Srdce Ježíšovo, podstatně spojené se Slovem Božím!

Ježíši, u paty kříže, při pohledu na Tvé Božské Srdce probodené kopím rozumím Tvému tichému hlasu: Miluj a čin pokání. Miluj! Ano, Ježíši, chci Tě stále více milovat. Ale jak Tě mohu milovat? Ty, Pane, potřebuješ činy. Pocity pomijejí, ale činy zůstávají.

Svou lásku k Tobě, Ježíši, projevim láskou k bližnímu, láskou, která obětuje sebe pro dobro druhých, která miluje skutkem.

Stejně jako nás Ježíš miloval skutkem, obětí, neomezenou oddaností. Srdce Ježíšovo, chci Tě milovat celým svým životem, milovat Tě stále víc a víc!

Ježíš ode mne nevyžaduje mimořádné pokání. Ať je mé pokání radostným, klidným nesením křížů, které s sebou náš život přináší.

Srdce Ježíšovo, nekonečně vznešené!

Tam, kde je pokorná odevzdanost Pánu Nejvyššímu, tam se srdce nemusí bát ani strachovat. Bůh je můj Pán, nejlepší Pán, nejlaskavější Pán. V Jeho rukou je můj život, mé skutky, mé činnosti i sama smrt. On vše řídí, všemu vládne a já nechci nic jiného, než aby ve mně můj Pán měl poddajný nástroj k plnění své vůle.

Chci být malou kuličkou v Ježíšově ruce, nechat Ho, aby si se mnou hrál, jak se Mu zlíbí. Chci usilovně odmítat všechny starosti, problémy, úzkosti, které se chtějí vkrást do mého srdce. Chci naslouchat hlasu dobrého Pána...

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží!

Společenství s Ježíšem mi umožňuje konat mnoho dobrého a jít stále vpřed po cestě ctnosti a svatosti. V našem životě, který je tak aktivní, musíme tvrdě bojovat o spojení s Ježíšem, aby naše činy byly božské a svaté. Bez Ježíše nemůžeme dělat nic; bez Něj jsou naše – na pohled – nejužitečnější aktivity jen pozlátkem, obilnými hroby, vnitřně naplněnými ctižádostí, sebeláskou, marnivostí...

Ježíši, můj Pane, otevři mi své Srdce, kéž tam najdu trvalý příbytek, místo svého odpočinku!

Srdce Ježíšovo, stánku Nejvyššího!

„Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás!“ – pozvání, které vychází z milujícího Srdce Ježíšova. Najít své místo odpočinku ve Tvém Srdci, které nás tolik miluje! Proč se víc nesnažím přijímat toto pozvání lás-

ky, které dává vnitřní pokoj a které přivádí mé srdce do Božského Srdce?

Chci-li přebývat v Božském Srdci Ježíšově, musím veškerou svou lásku soustředit do Ježíše, milovat tvory jen v NĚm. Všechny své touhy a činy musím zaměřit na dosažení svatosti, neboť čím je duše svatější, tím bezpečněji může přebývat v Srdci Ježíšově. Jaká milost, jaké štěstí: já v Ježíši, Ježíš ve mně! Jsme tak těsně spojeni, že nás nic – kromě hříchu – nemůže rozdělit. A je-li Ježíš ve mně, se mnou – co víc potřebuji?

Srdce Ježíšovo, dome Boží a bráno nebe!

Božské Srdce, ty jsi můj průvodce na cestě k výšinám. Nauč mě, jak usilovat stále výš. Mou vlastní je Bůh, od Něhož má duše vyšla, k Němuž se musí vrátit. Zde budu žít jen krátce, a proto mi musí více záležet na věčnosti, kterou si nyní musím zasloužit.

Chci vždy setrvávat ve spojení s Bohem, pro Boha a v Bohu. Pro Boha konat svou práci, Bohu obětovat svou námahu a únavu. Všechno pomine, jen Bůh zůstane navždy. V tomto velkém, svatém, božském klidu chci procházet světem jako poutník, který navzdory krásám, které ho obklopují, neustále směřuje své myšlenky k cíli své pouti – k Bohu, k Tobě, Božské Srdce Ježíšovo.

Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky!

Ježíš ukřižovaný a Ježíš v bílé hostii ve svátosti lásky by nikdy neměli být oddělení. Vzpomínka na to by mě měla povzbudit k tomu, abych Mu prokazoval lásku ochotným snášením utrpení. Nemusím vymýšlet nová utrpení, ale s láskou a radostí přijímat drobné kříže každodenního života.

Nepatřím snad k těm, kteří vzdychají nad každým křížem, každou nepříjemností, každou obtíž? Ježíš umírající na kříži se obětoval pro mé štěstí svatého přijímá-

ní, a já nechci Ježíši ve svatém přijímání dávat obětavou lásku! Můj Ježíši, dej mi pochopit hodnotu a krásu oběti lásky, spojené s tvou svatou obětí na kříži.

Srdce Ježíšovo, v němž přebývá Boží spravedlnost a slitování!

Sladké Srdce Ježíšovo, co nejvroucněji Tě prosíme, dej, ať Tě milujeme stále víc a víc, stále víc a víc!

Srdce Ježíšovo je plné lásky a milosrdenství. Proto Ho se vši důvěrou, beze strachu z odmítnutí, mohu prosit o ty nejvzácnější milosti. A tou nejvzácnější milostí je pro mě Boží láska, láska k Božskému Srdci Ježíšovu. O tu chci prosit nejen pro sebe, ale pro všechny. Co víc si mohu přát, než abychom všichni společně, tvoříce jedno srdce a jednu duši, milovali Tebe, Božské Srdce, tou nejvroucnější láskou? Všechno ostatní je tváří v tvář tomuto jedinému úkolu ničím.

Ježíš přijímá pro sebe všechno dobro, které prokážeme druhým. Není to pro mě povzbuzení, abych se skutečně pustil do práce na tom, aby se se mnou druhí měli dobře?

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky!

Ježíšovo Srdce nás miluje tak, jak to nikdo na světě neumí, a obklopuje nás laskavostí, jakou nikdo na světě nedokáže projevit. I kdyby mě všechno a všichni opustili, i kdyby na mě dopadlo všechno, co mě bolí, Ježíšovo Srdce mě nikdy nepřestane milovat. Tato myšlenka mi stačí. A vím, že je to tak, protože sám Bůh mě ujišťuje v Písmu svatém: I kdyby matka zapomněla na svého jednorozeného, Srdce Boží na mě nezapomene.

Ježíšovo Srdce mě miluje a obklopuje mě dobrotou. Možná nechápu projevy Jeho dobroty, ale přijde chvíle, kdy jasně pochopím, že vše, co na mě Bůh seslal, bylo důkazem Jeho dobroty. V tom ať naléznu své štěstí a pokoj.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností!

Srdce Ježíšovo, přicházím k Tobě, abych Tě mohl napodobovat. Dej mi poznat Tvé Srdce a pak mi dej poznat mé srdce. Tvé, abych stále více obdivoval Tvé ctnosti, Tvou pokoru – mé, abych stále více poznával, jak moc mi chybí...

*Pompeo Girolamo Batoni (1708–1787):
Nejsvětější Srdce Ježíšovo*

Tvé srdce cítí nevděk, hněv, zlobu, zářlivost víc než my... ale Ty, pokorný, si nestěžuješ, nezlobíš se, nikomu neublížeš a nemyslíš na pomstu. Daruješ, zapomínáš, mlčíš... Tvá pokora, Božské Srdce, není obsažena ve slovech, ale ve skutcích. Neusiluješ o povýšení, chceš sloužit všem, aniž bys vyžadoval, aby Ti bylo slouženo. Měl bys vládnout, ale sloužíš; měl bys být první, ale jsi poslední. Srdce Ježíšovo, učíš mé srdce tichým a pokorným!

Srdce Ježíšovo, hodné veškeré chvály!

Božské Srdce Ježíšovo – pro mě umírající, probodené kopím, bezmezně se obětující – nezaslouží si veškerou slávu a poklonu? Je pro mě ctí a štěstím, že Ti smím vzdávat chválu a poklonu, že mohu zapomenout na sebe, na své malé radosti a starosti, jako bych se zcela ztratil v Tvé slávě.

Modlitba chvály je nejdokonalejší modlitbou, neboť v ní se duše povznáší k Bohu, raduje se z jeho velikosti, krásy, svatosti a osvicena Božím světlem zapomíná na sebe, aby v ní Bůh byl vším. Božské Srdce, Ty víš, jak těžké mi to přijde, protože neumím zapomenout na sebe, neboť i v modlitbě hledám sebe, svou útěchu, svou slávu. Srdce Ježíšovo, nauč mě chválit Tě, pro Tebe zapomenout na sebe, abys Ty žil ve mně.

Srdce Ježíšovo, Králi a střede všech srdcí!

Srdce Ježíšovo, Ty toužíš, aby naše srdce byla sjednocena ve Tvé lásce srdečnou, vzájemnou láskou. Musím na tom pracovat, jako by to záleželo jen na mně. Ať nedbám na to, co dělají druzí, ale ať se snažím udr-

žet soulad, i kdyby to mělo být za cenu mé sebelásky, mých rozmarů, mých zalibení...

Abych se stal andělem míru za každou cenu! Krásný úrad, ale vyžaduje velké oběti, mnoho obětí, velké sebezapření. Ať ve mně žije touha: vždy myslet na to, co se líbí druhým, vždy být připraven ustoupit, přenechat druhým slávu, uznání, pocty. Není snadné myslet vždy na druhé, ale právě to šíří mír, dává možnost udržet mír v okolí. Srdce Ježíšovo, dej, ať jsem andělem míru!

Srdce Ježíšovo, pokladnice veškeré moudrosti a umění!

Všechno, co mám, jsem dostal od Boha, a komu zejména vděčím za posvěcující milost, za svátostné milosti? Za všechno vděčím Srdci Ježíšovu. Nejsem stvořen pro sebe, ale pro Boha, pro Boží Srdce. Musím tedy usilovat o častou obnovu dobrého úmyslu: pro Tebe, Ježíši, pro Tebe!

Nebudu hledat své vlastní uspokojení nebo svou vlastní vůli, ale uspokojení Ježíše a Jeho svatou vůli.

Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá všechna plnost božství!

„Kdo mě miluje, bude zachovávat má přikázání a můj Otec ho bude milovat, přijde k němu a zůstaneme s ním.“

Budu-li milovat Ježíše a zachovávat Jeho přikázání, stanu se příbytkem samotného Boha. Odměna je tak velká, že předčí všechna má očekávání. Mé srdce se stane Božím příbytkem. To znamená, že v mém srdci bude přebývat Boží pokoj, Boží štěstí, Boží světlo a Boží moudrost, což mi dá pochopit, jak malý je svět a jak velký je Bůh, jak krátká je smrtelnost a jak neomezená je věčnost, jak malé jsou kříže tohoto života a jak nepředstavitelné je štěstí nebe. Srdce, v němž přebývá Bůh, nepadá, když Ho přemáhá kříž. Žije Božím životem a je šťastné v Bohu.

Můj Pane a Bože, přijď, zmocni se mého srdce a přebývej v něm navždy!

Srdce Ježíšovo, Otcí ze všech nejmilejší!

Jak krásný je život, který může být – a záleží na mně – jedním nepřerušným řetězem skutků lásky k dobrému Ježíši. „Vezměte a jezte.“ – Jezte Mou silu, neboť je vám k dispozici, chci vám s ní sloužit. Vezměte a jezte Mé schopnosti, pokud

vám mohu být užitečný. Vezměte a jezte Mé Srdce, ať vás zahřeje a rozzáří svou láskou. Vezměte a sněžte Můj čas, ať je vám k dispozici. Vezmi si Mě, i když je to pro Mne těžké.

Můj Ježíši, nauč mě milovat druhé tak, jako Ty miluješ mě.

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni přijali!

Srdce Ježíšovo, plnost všech milostí, svatost sama. Toto Srdce probodené kopím – doširoka otevřené pro nás, jako by nás chtělo pozvat, abychom přišli a těšili se z plnosti Jeho milostí. Božské Srdce mi jich chce dát co nejvíce. Těší se, když přicházím načerpat sílu pro svou duši.

Potřebuji milosti ke spáse, ale nemohu si stěžovat, protože Ježíšovo Srdce je mi otevřené. Záleží jen na mně, zda půjdu čerpat z tohoto zdroje, nebo jej obejdu. Chci se modlit, modlit se s důvěrou, vždy důvěřovat. Ježíšovo Srdce mě jistě vyslyší.

Srdce Ježíšovo, odvěká touhu všeho tvorstva!

Srdce Ježíšovo, kraluj v mé duši. Musím mít v životě cíl, ke kterému mohu neustále směřovat s vědomím, že je trvalý, pevný a neochvějný. Ať už se rozhodnu v životě usilovat o jakýkoli pozemský cíl, všechno je to „marnost nad marnost“, protože všechno na zemi pomine. Když však usiluji o to, abych se Ti líbil, o to, abys Ty, Božské Srdce, bylo mou jedinou láskou, pak mi tento cíl dává sílu bojovat, obětovat se, vyvíjet velké, největší úsilí.

Božský cíl dává mému životu, mé práci božskou hodnotu. Srdce Ježíšovo, Ty jsi můj jediný cíl.

Srdce Ježíšovo, trpělivé a nejvyšší milosrdné!

Srdce Ježíšovo, trpělivé a plné milosrdenství pro nás, chce nám být příkladem toho, jací máme být vůči bližním.

Sotva slíbím, že se polepším, upadám zpět do svých nedokonalostí, a Ty čekáš, odpouštíš a stále se nade mnou slitováváš. A já nemohu pochopit, že se druzí hned nezlepší, nezmění. Kolik je ve mně pro ně nepochopení, kolik přisností! Jestliže Božské Srdce, které zná lidské srdce nejlépe, věří, že nejlepší cestou je trpělivost, laskavost, milosrdenství – proč se této cestě nedržíme? Sami za sebe to uznáváme –

každý z nás říká, že laskavost, trpělivost ze strany druhých je nejúčinnější způsob, jak dosáhnout zlepšení – tak proč jej neuplatňujeme vůči druhým?

Ježíši, dej mi milost napodobovat Tvou trpělivost, Tvé milosrdenství.

Srdce Ježíšovo, štědré ke všem, kdo Tě vzývají!

Srdce Ježíšovo, důvěřuji Ti! Jak je dobré mít někoho, komu můžeme zcela důvěřovat! Věřím, Ježíši, že Tvé Srdce mi již odpustilo hříchy minulosti, a tuto minulost s plnou důvěrou vrhám do plamenů lásky Tvého Božského Srdce. Věřím, Ježíši, že mi pomůžeš v mých současných těžkostech a protivenstvích. Problémy, starosti, bolesti, neúspěchy – to vše svěřuji Tobě. Věřím, že se postaráš o mou budoucnost, časnou i věčnou. Chci vždy radostně volat: Srdce Ježíšovo, důvěřuji Ti!

Srdce Ježíšovo, zdroji života a svatosti!

Mým cílem, cílem života je svatost, je dosáhnout pravého života, Božho života ve mně. Není však snadné dosáhnout pravého života – aby ve mně žil Kristus. Ke komu se mám obrátit o pomoc při svém úsilí o Boží život? Půjdu k Srdci svého Pána a tam najdu pomoc v každé potřebě. Nejvíce však mohu počítat s Boží pomocí, pokud jde o úsilí o svatost, neboť jak říká apoštol: „*Boží vůle je vaše posvěcení.*“ Věrně a vytrvale přistupovat k Božskému Srdci, bez ustání o to prosit, učit se od tichého, pokorného a poslušného Ježíše.

Chci, abys Ty, Ježíši, žil v mé duši; ne já, ale Ty, Pane!

Srdce Ježíšovo, smírná oběti za naše hříchy!

Vidím Tvé Srdce probodené kopím, zkrvavené, s širokou ranou, která mi říká: Hle, smírná oběť za vaše hříchy! Neklesej na mysl. I když jsou vaše hříchy rudé jako šarlat, v krvi Mého Srdce zbělají jako sníh; jen důvěřujte a utíkejte se ke Mně pro odpuštění!

Ježíši, jak Ti mám děkovat? Svou vděčnost Ti, Ježíši Ukřížovaný, projevim lítostí – velkou lítostí, dokonalou lítostí. Chci klečet u Tvých nohou, litovat svých hříchů a zároveň důvěřovat, volat: Otče věčný, skrze toto Nejsvětější Srdce prosím: odpusť, odpusť!

Srdce Ježíšovo, potupami nasycené!

Srdce Ježíšovo, probodené kopím z lásky k nám a hodné veškeré chvály! Když obracím svůj pohled ke Kalvárii, vidím toto Srdce naplněné ohavností. Slyším poučení, které mi Ježíš z výšky kříže dává už ne slovem, ale skutkem: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.*“ Božské Srdce, ty chceš vystoupit do nejhlubší propasti pokory, chceš být nasyceno ponížením, pohrdáním, urážkami, abys mě naučilo, že do nebe se nechodí cestou slávy, uznání od lidí, vyvýšení.

Pane, z lásky k Tobě chci usilovat o pokoru, chci vytrvat v přesvědčení, že všichni jsou pro mě příliš dobří a že si nic nezasloužím.

Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše ztrýzněné!

Za mé hříchy! Ztrýzněné – je zdevasťované, téměř zničené. A to pro mě! Chci si připomínat, co jsi pro mě udělal, dobrý Ježíši, a chci z lásky k Tobě odolávat svým choutkám, svým rozmarům, své marnivosti, své touze po pozornosti, své ctižádosti, své lenosti... Znamená to neustále se cvičit v drobných umrtvováních, která sice neškodí zdraví, ale přesto člověka udržují na uzdě a cvičí vůli.

Nepodníť mě myšlenka na Tvé Srdce, trápící se pro mé hříchy, ke skutku lásky? Ježíš pro mě tolik trpěl, a já pro něj nechci nic udělat?

Srdce Ježíšovo, až k smrti poslušné!

Poslušnost je úplné zřeknutí se vlastní vůle, není snadná, je to sebeobětování. V životě jsou chvíle, kdy je poslušnost snadná a příjemná, ale jsou i chvíle, kdy nás tíží, kdy se naše vůle musí zlomit, abychom se podřídili vůli druhých. Pak si vzpomeňme na Ježíšovo Srdce, které je poslušné až k smrti.

Ježíš dává svůj život za poslušnost, a já? Copak nemohu zlomit svou vůli pro Ježíše?

Srdce Ježíšovo, kopím probodené!

Hledím na Srdce svého Ježíše, probodené kopím. Od této chvíle nám bude navždy otevřeno. Toto Srdce se stane bezpečným útočištěm pro srdce hledající Boha a spásu. Svět k sobě přitahuje ubohou du-

ši. Kam se uchýlí? Hle, Ježíšovo Srdce je pro ni otevřené, takže si už nemůže stěžovat, že je bez domova. Vrabec má své hnízdo, holubice má svou skalní dutinu a ona má Božské Srdce Ježíšovo, ke kterému se může vždy uchýlit, chránit se, přebývat v Něm tiše, daleko od světa, jako dítě v lůně své matky. Snažím se přebývat ve Tvém Božském Srdci, můj Ježíši, a s dětskou důvěrou v Něm tiše spočívat? Ježíš má o mě starost...

Ty jsi to, co chci, jen Ty, Ježíši!

Srdce Ježíšovo, prameni dokonalé útěchy, smiluj se nad námi!

Lidské srdce potřebuje alespoň nějakou útěchu a ujištění. A kam se má obrátit? Ke světu, k lidem? Svět nás klame, lidé jsou tu dnes, zítra odejdou. Kde najdu útěchu, která mě nikdy nezklame? Ve Tvém Srdci, Ježíši. Víím, že tam je zdroj veškeré útěchy, jenže ne vždy k Němu jdu. Hledám útěchu všude, jen ne tam, kde bych ji hledat měl.

Ježíši, v Tobě chci hledat útěchu, radost, štěstí. Ty sám jsi všechno a všechno ostatní – nic.

Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení!

Pokud se přimkneme k Božskému Srdci, bude nás vždy ozařovat jasný paprsek radosti, a to i v těch nejtemnějších chvílích našeho života. Musíme však být přesvědčeni, že je to náš život a naše vzkříšení. Žijeme-li v Božském Srdci, máme-li v Něm své útočiště a místo odpočinku, s Ním a v Něm nalezneme život, a to ne život krátkodobý, ale život věčný. Tím, že žijeme s Ježíšem, si zajišťujeme vzkříšení, neboť Božské Srdce do nás vdechuje dech věčnosti a nedopustí, aby navždy zahynulo i tělo, které tolikrát živil svým Tělem a Krví. Není snad útěchou v každém trápení pomyšlení, že zlo pomine a že život v Ježíšově Srdci se brzy promění v život věčné lásky a štěstí? Že utrpení tohoto těla jednoho dne skončí a ono povstane ve slávě?

Skrze Ježíšovo Srdce chci usilovat o život, o vzkříšení.

Srdce Ježíšovo, pokoji náš a naše smíření!

Otče, navzdory svým hříchům a nepravostem se Ti nemusím vyhýbat se

strachem, protože Srdce Ježíšovo je mi otevřeno. Ty, Ježíši, mě přijímáš a já slyším slova, která ke mně promlouvají: „Pokoj s tebou!“ Víím, cítím, že Tvé Srdce plné lásky je vždy připraveno odpustit, dát a smířit mou hříšnou duši s nebeským Otcem.

Základem pokoje duše je lítost nad hříchy a bezmezná důvěra v milosrdenství Božského Srdce. Jak nelítovat svých hříchů, svých přestupků, když každý z nich je důkazem nedostatku lásky, a tedy ranou způsobenou Božskému Srdci? A já, Ježíši, Tě chci tolik milovat!

Jak bych mohl nedůvěřovat, když toto Srdce je dobrota sama a touží po jediném – vzít mi hříchy, odpustit mi, smířit mě s nebeským Otcem?

Srdce Ježíšovo, za hříšníky obětované!

Tvé Srdce, Ježíši, je obětí za mé hříchy. Oběť strávená ohněm svaté lásky na oltáři kříže... Ježíši, i já chci být Tvou obětí. Hle, patřím Ti. Můžeš se mnou dělat, co se Ti zlíbí; se vším souhlasím. Dělej se mnou, co chceš, jak chceš, kdy chceš, dokud se úplně nestrávím. Nic pro mě, všechno pro Tebe! Tak hořím v modlitbě, dokud neshořím, i když mi modlitba někdy přichází ztěžka. Mám se stravovat v pokání, dokud se nestrávím, ačkoli pravý smutek [*nad hříchy* – pozn. překl.], který je nejlepším pokáním, mi nepřichází snadno a vyžaduje úsilí přirozenosti.

Mám zahrnovat láskou své okolí, své bližní, celý svět, dokud se v této lásce, v tomto zasvěcení se napodobováním Srdce Ježíšova nestanu opravdovou zápalnou obětí.

Srdce Ježíšovo, spásu všech, kdo v Tebe doufají!

Proč žít, pracovat, trpět, trápit se? To všechno je cesta k cíli a mým cílem – cílem, pro který stojí za to pracovat, trpět a mučednický umírat – je věčná spása, věčný život ve vytržení lásky u nohou Ježíše a Marie. O tento jediný důležitý cíl svého života chci neustále usilovat, směřovat k němu veškeré své úsilí. Ale když vidím svou slabost, ztrácím odvahu a ruce mi bezmocně klesají. Ježíš zná všechny mé slabosti, a proto mi otevírá své Božské Srdce a šeptá mi: Neboj se, utíkej se k Mému Srdci, tam najdeš spásu.

Chci žít v Tobě, Božské Srdce, a důvěřovat bezmezně. Moje věčnost je ve Tvých rukou, Ježíši, nemusím se ničeho bát. Srdce Ježíšovo je se mnou, a tak věčnost v lásce je mi zajištěna.

Srdce Ježíšovo, naděje všech, kdo v Tobě umírají!

Nejdůležitějším okamžikem v našem životě je bezpochyby okamžik smrti, okamžik přechodu duše do věčnosti. Časnost je u konce, různé zápasy jsou u konce... Je to důležitý okamžik, plný hrůzy, ale jen pro ty, kdo tento poslední okamžik svého života neodevzdali Srdci Ježíšovu, a světlý okamžik pro ty duše, které se k Němu uchýlily s vědomím, že je Božské Srdce ochrání, že jim bude útěchou v jejich agónii a že je dovede ke štěstí, k vítězství.

Božské Srdce Ježíšovo, víím, že nikdy neopouštíš ty, kdo Tě s důvěrou vzývají. Důvěra je holdem Tvé dobrotě, Božské Srdce. Tuto poctu bezmezné důvěry Ti chci vzdávat až do posledního okamžiku svého života. Tobě, Ježíši, svěřuji svou poslední hodinu. Dej, ať klidně usnu spánkem smrti na Tvém Božském Srdci.

Srdce Ježíšovo, radosti všech svatých!

Srdce Ježíšovo, buď mou láskou! Lásky je nejužasnější Boží dar daný chudému člověku.

Čím by byl náš život bez lásky? Rozjasňuje ho, dává mu hodnotu a štěstí. I lidská láska je zdrojem radosti a štěstí, ale co teprve když je předmětem naší lásky Božské Srdce Ježíšovo! A Ježíšovo Srdce nám umožňuje milovat sebe sama. Šťastná duše, která si vybrala Srdce Ježíšovo jako jediný předmět své lásky. V Něm nachází vše, co může štěstí poskytnout.

Musím se tedy usilovně snažit, abych ve svém srdci rozvíjel velkou, vroucí lásku k Ježíši, která se projevuje ani ne tak v pocitech, jako ve skutcích.

Zdroj: <https://urszulanki.pl/biblioteka/pisma-sw-urszuli/rozważania-do-litaniio-sercu-jezusowym-na-podstawie-rozmyślan-m-urszuli-ledochowskiej>

Překlad s. Magdaléna OSE – Konvent sester alžbětinek v Jablunkově (Redakčně upraveno)

Pro skupinu Ježíšových vyvolaných učedníků dnes nadchází významný den. Nesmíš si nechat ujít příležitost být svědkem, jak je poprvé rozesílá, aby hlásali jako on jeho poselství. Není jich mnoho, jen šest dvojic. Jestliže pocítíš touhu rozšířit jejich počet, můžeš se nyní poučit, jaká je cena takové pocty.

Ježíšův božský pohled vidí jasně celou hloubku lidské nouze, kterou jeho národu způsobuje nečistý duch, proniká až k samé podstatě všeho lidského utrpení; vnímá zřetelně bolest strádajících duší. Proto potřebuje pomocníky. Srdce božského Spasitele, plné soucitu a lásky, chce co nejvíce urychlit tu toužebnou chvíli, kdy se jeho spása přiblíží k těm, kdo se ho bojí, kdy v této zemi bude přebývat jeho sláva, setkají se milosrdenství a věrnost a spravedlnost s pokojem si dají políbení.⁽¹⁾ Zvolil k tomu cestu své velkodušnosti. Když našel mezi lidmi první nadšence, kteří všechno opustili a šli za ním, učiní z nich své posly a rozešle je na všechny strany, aby jeho jménem hlásali radostnou novinu.

Prohlédni si tuto skupinu a připomeň si, kdo jsou tito muži. Byli to docela prostí rybáři. Všimni si, s jakou přesvědčující ochotou a prostotou se ujímají svého zcela nečekaného a nového poslání. Neslyšíš nikoho z nich, že by namítal: *Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se rybolovem*. Nevymlouvají se, že to ještě nikdy nedělali, že nejsou žádní řečníci, že nikdy neuzdravovali ani nevyháněli zlého ducha. Jsou připraveni s důvěrou vykročit a dělat to, čeho zatím byli svědky, tak jak to viděli u svého Mistra. Půjdou štědrě rozdávát z jeho dobrodiní. Ta krátká doba, kterou zatím prožili s Ježíšem, jim stačila k tomu, aby sami prožili a pocítili, jak velice je takové služby lidem zapotřebí. Nejdou opakovat nějaké naučené fráze, budou hlásat jen to, co přinášejí z Boží štědrosti všem lidem: radostnou novinu, že se přiblížilo vytoužené Boží království, ve kterém se každému, kdo má dobrou vůli, může dostat odpuštění a pravé svobody.

Že by Pánu už nestačila jeho všemohoucnost, když potřebuje někoho, kdo by mu byl nápomocen? Ve skutečnosti právě tím osvědčuje velikost své moci, když může na ní dát podíl obětavým dobrovolníkům, kteří přijali jeho pozvání a jsou připraveni dát se mu zcela k dispozici tím,

Boží spolupracovníci

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Vyšli a volali k pokání.

že mu bezmezně důvěřují. Je však na svou všemohoucnost žárlivý a nedá z ní nikomu, kdo by chtěl sám sobě připisovat její plody. Kdyby se měla stát pokrmem pro lidskou pýchu a domýšlivost, nesloužila by jeho království, ale říši Protivníka.

Do boje proti moci a vládě nečistého ducha není možno vytáhnout jen s lidskou silou. Kdyby tomu tak bylo, nemusel Boží Syn sestoupit na tuto zem. Rozhodné křížové tažení proti Zlému je možné jen s ním a v jeho jménu, ve kterém je všechna síla a moc. Proto také ty, které posílá, vybavuje nejdříve svou mocí, aby podobně jako on dělali divy a znamení, které mají jen jediný smysl: přemáhat zlo a sloužit dobru. Nejsou tedy posláni, aby vyvolávali senzace, ohromovali kouzly a čarami, nýbrž mají obnovovat porušený řád a znovu získávat místo utiskovanému dobru.

Povolání, které na sebe přijali, když před časem uposlechli Pánovo pozvání, dostává nyní naplnění, které tehdy nemohli tušit. Vidí nyní ve zcela novém světle, jak to bylo dobré, že opustili všechno a šli za Mistrem, který jim slíbil, že z nich učiní *rybáře lidí*.⁽²⁾ Jeho překvapující pozvání je tehdy tak nadchlo, že se vůbec nestarali a neptali, co s nimi bude, kde budou bydlet, co budou jíst. Nyní jim Ježíš znovu zdůrazňuje, aby tak jako tehdy mysleli jen na svého Pána a Mistra a také nyní měli na zřeteli jen posláni, které jim svěří. Jestliže jim dosud nikdy nic potřebného nechybělo, nezůstanou nezaopatření ani při svém apoštolském putování. Kdo vstoupí bezvýhradně do Božích služeb, toho Bůh již v zájmu této služby nikdy nenechá na holičkách. To, co si odřekne na osobním pohodlí a dobrém bydlení, to mu plně vynahradí potěšení ze služby lásky, která má tu moc přemáhat u strádajících jejich bolest, smutek, strach a hřích a vracet do jejich srdce radost, která tam od počátku patří.

Právě díky tomu, že opustili všechno, mohou tito první Ježíšovi vyslanci kdykoliv bez velkých příprav a bez starostí

Liturgická čtení

1. čtení – Am 7,12–15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: »Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!«“

2. čtení – Ef 1,3–14

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění;

Dokončení na str. 17

a problémů odejít na misie. Prokazují tak pohotovou službu nejen těm, které jdou zachraňovat z nemoci a otroctví, ale také sami sobě. Vstupují tak do školy, ve které se naučí opustit poslední vážnou a největší zábranu, která jim ještě zbývá: sama sebe. Vyprošuj odcházejícím požehnání a pomoc Ducha Svatého, aby na své cestě nepotkávali ty nešťastníky, kteří je nepřijmou, protože je nechtějí slyšet.

Boží Syn osaměl. Využij té příležitosti a děkuj mu z celého srdce za jeho dar, že umožnil nám hříšným lidem, které si vyvolil už před stvořením světa, aby nám dal poznat tajemství svého záměru a svého milostivého rozhodnutí, že nám nabízí možnost aktivního podílu na jeho božském díle, aby se usídlila jeho velebnost v naší zemi. Když jsi poznal, jakou obětí a velkodušností to vyžaduje, můžeš lépe pochopit, proč je tak málo pravých apoštolů a jak je potřebné prosit za nové dělníky. Nyní však také chápeš, čeho je třeba k tvému uzdravení, abys nepřijal nadarmo slovo pravdy a radostnou zvěst o své spáse.

Pane, pomoz mi naplnit všechno, k čemu jsi mě povolal ještě před stvořením světa.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 85,10–11; ⁽²⁾ srov. Mt 4,19.

Svatý Bartoloměj od mučedníků

Bartolomeu dos Mártires - tak zní v jeho rodné portugalské světčovo jméno. Vynikající postava své doby; měl zásadní vliv na tridentský koncil a velmi si ho vážili sv. Karel Boromejský či papež Pius IV.

Bartolomeu Fernandes Vale se narodil 3. května 1514 v Lisabonu. Pokřtěn byl ve farním kostele Naší Paní od mučedníků (Nossa Senhora dos Mártires) a později přízvisko „od mučedníků“ přijal jako řeholní jméno v dominikánském řádu, do něhož vstoupil v roce 1528. O rok později v jeho bíločerném hábitu složil časné sliby. Měl přání, které se stalo jakýmsi jeho mottem, spočívající v touze hořet láskou k Bohu a k člověku, být světlem pro všechny – osvětlovat svět příkladem a překonanými námahami, střežit se snahy zalíbit se světu nebo se přizpůsobit jeho zákonům.

V řádu proslulém svou učeností Bartoloměj svou vlastní učeností vynikal. Byl poslán přednášet filosofii na dominikánské koleji v Lisabonu, později ji i s teologií přednášel plných 28 let v klášteřích S. Domingos, Batalha a Benfica. V tom posledním, ležícím na jednom lisabonském předměstí, se stal po pár letech převorem, předtím však ještě působil v klášteře v Evoře, kde sídlil jednu dobu královský dvůr. Význam tamního klášteřa tedy v oné době vzrostl a Bartolomějovo působení tak nabylo na důležitosti.

Bartoloměj patřil k předním učencům v Portugalsku, proto když roku 1558 osířel stolec arcibiskupů z Bragy, dala regentka království Kateřina na radu svého zpovědníka P. Luise z Granady a obsadila jej tímto dominikánským teologem. Hodně se tomu vzpíral, nakonec ale musel pod poslušností svému provinciálovi arcibiskupskou berlu přijmout. Papež Pavel IV. Kateřinino rozhodnutí potvrdil v lednu roku 1559, a tak Bartoloměj nejprve 3. září přijal biskupské svěcení, pět dní nato obdržel pallium a 4. října slavnostně vjel do Bragy. Nešlo o ledajaké arcibiskupství. Braga, nazývaná někdy „portugalský Řím“, byla sídlem portugalského primase a arcibiskupové se dokonce s arcibiskupy z Toleda přeli o to, kdo je primasem španělským.

Již od počátku dával najevo, jak si hodlá počínat, když prohlásil, že nemíní utráct za okázalost a že nikdo od něj nemá

čekat utrácení „za zahálku to, co může dát život mnoha chudým lidem“.

Žil opravdu více než střídme. Vystačil si s několika málo nejnужnějsími čeledíny, což bylo ve vysokých kruzích unikem. Spával na posteli sestávající ze tří neohoblovaných prken nesených dvěma stoličkami, na slanníku potaženém hrubou látkou. V hlavách tohoto lože měl přibitý papír s písmeny S B, což podle jeho životopisce znamenalo „bestia emerges“ a rozepsáno do slov z hlediska smyslu: „Vstaň, hnusné zvíře, z této postele, neboť ten, kdo si dovolí být v ní děle, než je nutné právě k obnově jeho slabé a unavené národy, je spíše zvířetem než rozumným člověkem, neříkám už zbožným nebo studujícím.“ Vstával ve tři ráno a do ranního rozbřesku se jednak modlil, jednak četl náboženské knihy.

Oproti skvěle vybaveným stájím jiných církevních prelátů či světských pánů se Bartolomějův „vozový park“ skládal z jedné podvyživené muly, která tahala vše, co bylo v domácnosti zapotřebí. Stravoval se velmi skromně, čehož se nevzdal ani v době, kdy už žil jako člen dominikánské komunity v klášteře na odpočinku. Odmítal tehdy jakékoli výhody z titulu svého někdejšího postavení primase; když před něj například bylo položeno na stůl něco, co nikdo jiný z komunity neměl, okamžitě daný pokrm od sebe odsunul a odmítl ho pozřít. Stejně tak odmítal výhody v otázkách dodržování klášterního režimu, navzdory pokročilé nemoci vstával s ostatními v nočních hodinách, dodržoval půst, mlčení, naléhavě žádal představeného i ostatní osazenstvo kláštera, aby s ním ve všem jednali, jako by byl znovu

Liturgická čtení - dokončení ze str. 16

v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznesené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha Svatého, když jste přijali slovo pravdy,

radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou případně dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

Evangelium - Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si cestou nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstaňte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřete prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vyšli se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

novicem, a nehleděli na jeho minulost. Počínal si tak i v nemoci, ani tehdy ho neopouštěla přísmost vůči vlastní osobě, nesvlékl si hábit z hrubé látky, ani když se zmítal horečkou, a odmítal ulehout na pohodlnější lněná prostěradla.

Zhruba tři měsíce trvala jeho adaptace v sídelním městě, načež se na mule vydal v lednu roku 1560 vizitovat svou arcidiecézi. Setkával se až s děsivou zastořalostí věřících ve věcech víry, jak si ještě ukážeme. Byl by se pustil do nápravy hned, avšak v březnu roku 1561 odjel do Tridentu, aby se zúčastnil koncilu, jednoho z nejvýznamnějších v dějinách, reagujícího na explozi protestantského živlu v evropských zemích.

Na koncilu několikrát vystoupil a jeho slova měla takovou váhu, že ho někteří batedelé považují za nejvýznačnější postavu tohoto církevního němu. Vedle sv. Karla Boromejského jí dost možná skutečně byl. Měl zásadní podíl na dekretu (*De Reformatione*), který můžeme směle pokládat za jádro tridentské reformy.

Bartoloměj od mučedníků horoval ve prospěch reformy kléru, řekl, že „nejeminentnější kardinálové potřebují reformu nejeminentněji“, horoval pro chudý život kléru a také pro vzdělávání kněží a řeholníků, poněvadž ho velice bolela zoufalá nevědomost nejen prostých věřících, ale i zasvěcených osob. „Běda a často bohužel, nejdůstojnější otcové, které zde vidím a některé i znám,“ pravil, „že farní kostely jsou dnes udělovány stejně, jako se dávají zahrady nebo farmy. A tak dochází k tomu, že nemáme koho učit, koho vyzpovídat, nikoho, kdo by plodně kázal. Nikdo nestuduje, nikdo se nenamáhá pro vědění a nevyplácí se mu trávit čas, život a utrácet jmění na univerzitách, když mu stačí nečinně sloužit biskupovi nebo svému příbuznému, aniž by se přitom unavil nebo aniž by se radoval z velkého prospěchu, když nevědomost má s několika uncemi přízně mocných větší cenu než vědění a váha koncilu.“

V listě napsaném Ignáciovi de Azevedo, později blahoslavenému, napsal jeden z účastníků koncilu Mestre Frei Henrique de Távora na Bartolomějovu adresu: „Pokud jde o arcibiskupa, mohu mu říci, že denně roste ve světle a svatosti. [...] Získal si tady mimořádnou pověst. Biskupové ho obdivují, chudí ho vyhledávají, protože je tady stejně jako v Braze jejich otcem.“

Svatý Bartoloměj od mučedníků

V prosinci roku 1563 Bartoloměj Trident opustil na mule darované Piem IV., mnohem výkonnější než byla ta jeho (konečně či ekvipáž s díky odmítl), a v sobotu 26. února 1564 vjel do Bragy, aniž by o tom někdo věděl. K nemalému překvapení věřících sloužil nazítří o 2. neděli postní v katedrále mši svatou.

Za svůj hlavní cíl si vytkl implantovat do života své arcidiecéze závěry tridentského koncilu. S hrůzou seznával, že situace v ní je mnohem horší, než se domníval. Nezřídka natrefil na kostely, v nichž se třeba i tři měsíce nesloužila mše svatá, jelikož v nich žádný farář kvůli jejich stavu sloužit nechtěl. Stalo se, že byl při své vizitaci přivítán pohoršlivými tanci a výkřiky: „Sláva Nejsvětější Trojici, sestře Panny Marie!“

Tuto děsivou neznalost začal Bartoloměj řešit tím, že nechal do Bragy svézt odevšad mladé lidi, které následně skrze vzdělané duchovní vyučoval pravdám víry. Svého bývalého žáka P. Dioga do Rosário pověřil překladem *Summary* příkladů bývalého generálního představeného dominikánu Cajetana, jakož i sepsáním *Flos Sanctorum* neboli *Dějín životů* a hrdinských činů svatých, před odjezdem na tridentský koncil nařídil nové vydání *Příručky svátostí*. On sám napsal několik krátkých kázání o hlavních svátcích Krista a Pan-

ny Marie a přeložil *Katechismus křesťanské nauky a duchovních praktik*, který měli kněží věřícím předčítat a sami, pokud měli povážlivé mezery, ho museli znát. „Vždyť k čemu to bude,“ položil již na koncilu řečnickou otázku, „když bude biskup moudrý a svatý jako svatý Martin, ale faráři budou nevzdělaní a budou spíše škodit?“ Proto zřídil po návratu z Tridentu seminář a svěřil ho pod ochranu sv. Petra. Z kláštera ve Viana do Castelo měli řeholníci povinnost vycházet mezi lid a vyučovat jej. Pozval do Bragy jezuitu a dal jim k dispozici kolej sv. Pavla, proti čemuž se dominikáni na kapitule postavili, leč zaštilil ho sám Pius IV.

Na svých pastoračních a vizitačních návštěvách se čínorodý arcibiskup neopomněl setkávat také s chudými a přemnohým z nich finančně vypomohl. V Braze k němu měli dveře otevřené, říkával, že v jeho „domě je cizincem jen on, zatímco chudí jsou jeho skutečnými a přirozenými majiteli“. V době hladomoru, jenž vypukl v roce 1567, přikázal pozastavit přísun peněz pro koleje kláštera ve Vianě do Castelo a odůvodnil to tím, že hladovějící chudí jsou potřebnější než preláti. U dveří jeho rezidence se tehdy shromáždily necelé tři tisíce ubožáků a arcibiskup Bartoloměj od mučedníků nařídil, aby se všichni každý den nasýtili.

Když o tři roky procházela krajem morová epidemie, neskryl se, ale – slovy jeho životopisce P. Luise de Sousy: „Bylo-li zlo tak silné a prudké, že rodiče utíkali od svých dětí a děti od svých rodičů, v témže případě bylo nutné, aby přišel na pomoc ten, který měl povinnost pomáhat všem a nikoho neopustit.“

Neohroženě též hájil práva církve a brojil proti čarodějnictví a luteránskému bludu, kteréžto hrozby spatřoval jako obzvláště nebezpečné pro spásu věřících.

Dlouhých 17 let se vehementně snažil o zvelebení svěřené arcidiecéze a nápravu kléru a narážel přitom na nepochopení ze strany duchovenstva, často pohodlně zahnížděného na svých teplých místech. Potom však musel na své poslání kvůli vážné chorobě rezignovat. Protože Řehoř XIII. jeho rezignaci dlouho nepřijímal, musel se sebezapřením pokračovat v pastorači, nicméně 23. února 1582 se konečně dozvěděl, že má nástupce v osobě D. Joãa Afonsa de Meneses. Ještě v týž den se odebral do kláštera Santa Cruz de Viana, který sám založil. V jedné z jeho cel sepsal 7. července 1590 testament tohoto znění: „*Já, arcibiskup bratr Bartoloměj od mučedníků, chci a nařizuji, aby mé tělo bylo pohřbeno v tomto klášteře Santa Cruz de Viana, který jsem založil. A prohlášu, že tomuto klášteři dávám čisté a neodvolatelné inter vivos své knihy a nábytek, který mám, a tedy vše, co mi patří a co přezřelo až do mé smrti.*“

Stalo se v poslední chvíli, dá se říct, ježto 16. července odešel na věčnost. Proběhlo, jak si přál, a pochován byl ve výše zmíněném klášteře. Protože se však bratři i městská honorace obávali, že lidé z Bragy budou chtít Bartolomějovy tělesné pozůstatky ukrást a převést do svého města, hlídala je dnem i nocí třicetičlenná ozbrojená stráž.

Dne 4. listopadu 2001 byl Bartoloměj od mučedníků beatifikován a 5. července 2019 kanonizován. Na jeho náhrobku mj. stojí: „*A protože žil v ustavičném styku s nebem prostřednictvím vznešených úvah a vytržení duše, byl k němu přiveden mezi náručí a polibky Páně, se zármutkem chudých a řeholníků, který byl jejich otcem [...]. Učitel a otec, sůl země, pochodeň zapálená a plná světla, jako zrcadlo a znamení pravních biskupů...*“

Škapulíř Panny Marie Karmelské

Dnes je málo známý smysl a význam pobožnosti škapulíře. Škapulíř byl původně částí oděvu, která sloužila benediktinům při práci jako ochranná zástěra. Dnes patří škapulíř (z latinského *scapula* – šat pokrývající plece) k církvi uznaným svátostinám. Důvodem je zjevení, kterého se dostalo sv. Šimonu Stockovi 16. července 1251. Toto zjevení bylo církvi oficiálně uznáno již 3. března 1322 poté, co sám papež Jan XXII. měl zjevení Panny Marie týkající se škapulíře. Dnes je 16. července v liturgickém kalendáři slaven jako svátek Panny Marie Karmelské. V tento den organizovala škapulířová bratrstva procesí ke cti Panny Marie Karmelské, Královny škapulíře. Hora Karmel (= ovocná zahrada) byla podle vidění Anny Kateřiny Emmerichové již v předkřesťanských dobách poutním místem zbožných židů:

„Jsou tři místa, kam každoročně putovala Svatá rodina: Jeruzalémský chrám, Betlém (...) a hora Karmel (...) Zbožní lidé tam chodili obyčejně v květnu, když se vraceli z Jeruzaléma. Dělo se tam něco s Eliášem, co souviselo s Mesiášem (...) oblak vystupující z vody měl podobu velké ženské postavy se vztahem ke svaté Panně. Byla tam také studna a jeskyně, která sloužila jako kaple. Sem v určitou dobu přicházeli zbožní židé, kteří vroucně prosili o příchod Mesiáše. Přebývali zde také židovští poustevníci, později křesťanští.“ (1. kniha, 1. Lehrjahr, s. 133) Anna Kateřina Emmerichová „viděla ve vztahu k bližícímu se Mesiáši paprsky oplodňující rosy (mráčku, který viděl Eliáš na hoře Karmel) od pokolení k pokolení až k svaté Panně.“ (...) „Jednou jsem viděla, jak se na barevném okraji utváří jedna nebo více perel a s nimi se zbožní modlili o příchod svaté Panny a uctivali ji již před jejím narozením. Viděla jsem, jak tato úcta k svaté Panně zde bez ustání pokračuje, když již Maria byla na zemi, byli to eseje a později poustevníci, ze kterých vzešli karmelitáni, a ti trvají až do dnešních časů.“ (*Das Leben der hl. Jungfrau*, str. 62n) Řád karmelitánů byl skutečně založen Bertholdem z Kalábie (†1195) a několika poustevníky na této hoře v ro-

ce 1185, a tak původní úctu k Eliášovi zatlačila úcta mariánská (srov. *Lexikon des Mönchtum und Orden*, Wiesbaden 2001, s. 142).

Jméno sv. Šimona Stocka (1165–1265) je úzce spjato s karmelitánskou mariánskou úctou.

Svatý Šimon byl Angličan a vyznačoval se svatým životem a velkou zbožností („*natione anglicus vir magnae sanctitatis et devotionis*“), jak se o něm říká v *Legenda abbreviata*. Narodil se v hrabství Kent, vedl poustevnický život, dokonce také na vysokém stromě. Po roce 1200 se připojil ke karmelitánům, které muslimové vyhnali ze Svaté země, protože na něho velice zapůsobila jejich mariánská úcta a přísná askeze. Po složení slibů a promoci na oxfordské univerzitě se Šimon vrátil do kláštera karmelitánů v Aylesfordu u Kentu. Jako koadjutor generálního představeného cestoval v roce 1226 do Říma pro papežské potvrzení karmelitánského řádu. Pak vedl několik let přísný kající život na hoře Karmel, dokud ho muslimský útlak nepřinutil k návratu. Jako 80letý ve funkci generálního představeného (od roku 1245) musel snášet velké útoky a pomluvy proti karmelitánům. Jejich kontemplativně asketické zaměření budilo takový odpor, že někteří žádali na papeži, aby řád zrušil. Honorius III. to odmítl, ale mnozí karmelitáni raději přešli k dominikánům a františkánům, čímž byl původní řád ohrožen.

Matka Boží však vyslyšela Šimonovy prosby o pomoc. Šest let po jeho volbě generálním představeným se mu zjevila 16. července 1251 svatá Panna jako karmelský květ (*flos Carmeli*). Karmelská Královna předala přitom řádu apoštolské požehnání. Založila tak 1251 bratrstvo, které mělo být otevřeno i laikům. Podle svědectví Šimonova zповědníka předala Panna Maria světcům hnědý škapulíř s těmito slovy: „Milovaný synu, přijmi tento škapulíř tvého řádu jako znamení mého bratrství; je to znamení pro tebe a privilegium pro všechny děti z hory Karmel. Kdo v tomto šatu zemře, bude uchráněn věčného ohně. Hleď, je v něm znamení spásy, ochrana v nebezpečí a záruka

pokoje a věčné smlouvy.“ V *Sanctorale* stojí toto zaslíbení: „In hoc moriens salvabitur.“ Od tohoto mariánského zjevení, které podnítilo velkou mariánskou úctu na hoře Karmel, je Panna Maria pokládána nejen za patronku a ochránkyni, ale přímo za zakladatelku karmelitánského řádu. Přísnou karmelitánskou řeholi, kterou sestavil Šimon podle vzoru řehole františkánské v roce 1226, schválil papež v roce 1247. Řád *Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo* je zařazen mezi žebravé řády. V bule *Ex parte dilectorum* papeže Inocence IV. z 13. ledna 1252 jsou karmelitáni poprvé papežem nazýváni *Fratres beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo*.

V knize *Gefürth von Maria* (Christiana-Verlag 1987) dokládá Holböck, jak velká byla úcta k Panně Marii Karmelské po jejím zjevení Šimonu Stockovi: V roce 1263 udělil papež Urban IV. odpustky za podporu znovuvýstavby karmelitánského kláštera na hoře Karmel, „kde má původ známý řád, založený k Boží slávě a ke cti slavné Panny a patronky jeho členů“. Bylo pak zasvěceno cti Panny Marie z hory Karmel mnoho kostelů. Na generální kapitule řádu v Montpellier v roce 1287 bylo zapsáno: „Vyprošujeme pomoc Panny Marie, panenské Matky Ježíšovy, k jejímuž následování a účtě byl založen náš řád na hoře Karmel.“ V ceremoniálu karmelitánského řádu z roku 1616 čteme o svátku zjevení Panny Marie Karmelské: „16. červenec, den památky Naší Paní na hoře Karmel, oslavují karmelitáni a celá církev, že tento řád byl založen ke cti Matky Boží, která jeho syny a dcery zvláštním způsobem adoptovala, ozdobila je škapulířem, obdařeným velkými privilegii.“

Již první rok po mariánském zjevení se ukázalo, jak účinný je škapulíř. Šlechtic Walter z Hyntonu, smrtelně zraněný v souboji, byl první laik, který byl přijat do karmelitánského bratrství. Když přijal škapulíř, vyzpovídal se tento člověk, žijící spíše jako zločinec, který pohrdal svátostmi, a zemřel smířen s Bohem. To, co Královna Karmelu slíbila, opravdu platí: „Služebník Mariin nebude nikdy zatracen.“

Krátce po tomto obrácení rozšířil Šimon Stock škapulíř mezi laiky. Patří mezi ně svatý král Ludvík IX. a jeho matka Blanka Kastilská, král Filip III.,

Naše Paní z hory Karmel a svatí z Karmelu (Simon Stock, Anděl z Jeruzaléma, Marie Magdaléna de' Pazzi, Terezie z Ávily) od Pietra Novelliho, 1641

anglický král Eduard II. a německý císař Bedřich III.

Takřka všichni papežové posledních tří století včetně sv. Jana Pavla II. byli nositeli hnědého škapulíře a členy bratrstva Panny Marie na hoře Karmel. Počátkem roku 1322 měl papež Jan XXII. vidění: Maria k němu promluvila: „Všechny duše, které jsou členy škapulířového bratrství a splní určité podmínky, mají to privilegium, že budou co nejdříve, nejspíše v sobotu po své smrti (*sabbato post eorum obitum*) vysvobozeny z očistcového ohně a dovedeny na svatou horu věčného života.“ Toto zaslíbení o sobotě uvedl pa-

Ruiny prvního kostela Naší Paní z hory Karmel (12. století) na svazích hory Karmel

pež v bule z 3. března 1322. Od té doby mnoho papežů potvrdilo toto privilegium ve spojení s dodržováním čistoty přiměřené stavu a každodenní modlitbou hodinek Matky Boží nebo růžence.

Sestra Lucie z Fatimy dosvědčuje, že 13. října 1917 držela Panna Maria v ruce karmelský škapulíř: „Chtěla tím dát na srozuměnou, že si přeje, aby všichni nosili škapulíř. (...) Svatý otec (Pius XII. v roce 1950) řekl celému světu, že škapulíř je znamením zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Nikdo se tomu nemůže vyhýbat.“ Protože Srdce Panny Marie uchráněné dědičné viny nás chce stále přivádět k Srdci Ježíšovu a k jeho milosrdenství, je nejhlubším smyslem škapulíře obrátit se ke Kristu v jeho světle a jeho lásce, jak to požaduje svatý Pavel: „Vy, kteří jste pokřtěni v Krista, oblékli jste Krista.“ (Gal 3,27)

Vedle nejvýznamnějšího karmelského škapulíře existuje ještě 17 dalších. Lze jen doporučit nošení karmelského škapulíře, který byl obdařen tolika milostmi. Právo vložit škapulíř křesťanovi, který touží být jeho nositelem, má dnes každý katolický kněz.

U příležitosti 750. výročí předání škapulíře přijal Jan Pavel II. zástupce karmelitánské rodiny a mezi jiným řekl:

„Obzvláště srdečně zdravím rodinu karmelitánů, která připutovala ve velkém počtu z rozličných zemí při příležitosti 750. výročí předání škapulíře. Moji drazi! Tato příležitost se týká nejen ctitelů Matky Boží z hory Karmel, nýbrž celé církve, protože bohaté mariánské dědictví karmelitánů se v průběhu staletí a díky šířící se účtě ke škapulíři stalo pokladem celého Božího lidu. Čerpejte ustavičně z tohoto zázračného duchovního dědictví a buďte den co den věrohodnými svědky evangelia. (...) Škapulíř připomíná na jedné straně ustavičnou ochranu Panny Marie v tomto životě i v přechodu na věčnost. Na druhé straně probouzí vědomí, že úcta k Panně Marii musí být jakýmsi druhem »uniformy«, tedy křesťanského životního stylu naplněného modlitbou a vnitřním životem. Odpovídejte ustavičně na Boží milost, která vám uděluje sílu na cestě ke svatosti.“

Z Maria heute 394/2003 přeložil -lš- (Redakčně upraveno)

Děti musejí vidět rodiče, jak se modlí

O podstatných aspektech výchovy k víře

Na rodičích a s rodiči prožívají děti první a rozhodující zkušenosti. S nimi mohou prožít, zda Bůh hraje v lidském životě roli, nebo ne.

Jak už říká slovo *výchova*, znamená to uvést dítě do nového vztahu a vazby. První výchova, která se týká dítěte, je vytvoření jeho vztahu k matce a skrze matku k otci. Pak jsou rodiče spolu pro své dítě tlumočníky bytí. Za rodiči stojí celé bytí, svět s jeho mnohoznačností. Ze světa rodičů přechází na dítě to, co rodiče dítěti zanechávají. Oni jsou nejdříve jedinými tlumočníky této skutečnosti.

První vztahy a vazby si zachovávají u dítěte po celý život svůj základní význam. Když rodiče zanedbají uvést dítě do nejpodstatnějšího vztahu, jaký vůbec existuje, totiž do vztahu k Bohu, zůstane dítě po celý život sirotkem.

V současné evropské společnosti nemůže již dítě najít vztah k Bohu na veřejnosti, v mateřské školce nebo ve škole. Dítě je proto zcela odkázáno na rodiče, protože právě oni je uvedou do podstatného vztahu, vztahu k Bohu.

Když rodiče vystoupí ze zorného pole svých dětí, nejpozději svou smrtí, jsou děti odkázány do stavu sirotků. I dospělý člověk však potřebuje neustále svého otce, totiž Boha Otce, a potřebuje také matku, matku církev, jejíž ideál vidí v Matce Boží Panně Marii.

Spojovací vazba dítěte na Boha se usku-tečňuje ve třech fázích:

■ Nejdříve skrze každodenní modlitbu.

Tou zapojujeme dítě do tajemství živého osobního Boha. Modlitba je každodenní vážný projev naší víry, to znamená, že bereme Boha tak vážně, jak vážně bereme svou každodenní modlitbu. Dítě ihned vy-cítí, zda je Bůh pro nás důležitým partnerem rozhovoru, anebo je pro nás jen konvenční postavou.

Když apoštolové viděli Krista, jak se modlí, naléhavě ho prosili: *Pane, nauč nás modlit se!* (Lk 11,1) Když děti vidí své rodiče, jak se modlí, měly by vyslovit stejnou prosbu: maminko, tatínku, naučte mě modlit se! Nezapomínejme, pracující ruka pohne nanejvýš strojem, modlící se ruka však hýbá Božím Srdcem, tím hýbá celým světem.

V životopisu Arnolda Jansseny, zakladatele steylerských misionářů, se vypráví zajímavá epizoda. Světec přijel na dovolenou do rodného domu, který mezitím převzal mladší bratr. Ten byl povoláním kameník. Arnold Janssen pozoroval mladšího bratra, jak klečí u hromady kamení a kladivem rozbíjí kámen za kamenem.

Tu řekl starší bratr mladšímu: „Jene, tak rychle, jak ty otevíráš svým kladivem kameny, chtěl bych svým slovem otevřít lidská srdce.“ Nato mu mladší bratr se smíchem odpověděl: „Arnolde, ty asi málo pracuješ na kolenou!“

To, co přejí ze srdce našim dětem, je, aby měly rodiče, kteří pracují nejen rukama, ale také na kolenou. Berme Boha tak vážně jako svou každodenní modlitbu. Berme starosti o naše děti tak vážně, jako svou modlitbu s nimi a za ně.

■ Druhý moment k vytvoření spojení dítěte s Bohem je **společné slavení neděle v rodině**. To spojuje dítě nerozlučně s Božím Srdcem. Každý sedmý den je neděle. Sedminu svého života dáváme jako děti světla pod přímý vliv zmrtvýchvstaleho Pána.

Jestliže to neděláme, pohltí nás bezbožecký svět a jdeme ke dnu. Každou neděli se opakuje zázrak z Emauz: *Copak v nás nehořelo srdce, když k nám mluvil a vysvětloval nám Písmo?* (Lk 24,32) Tak zní zkušenost dvou učedníků té doby. A při lámání chleba se jim *otevřely oči a oni ho poznali* (Lk 24,31).

Neděle s nedělní bohoslužbou ve svém středu je místem, na kterém máme otevřít své uši pro radostnou Boží zvěst, na kterém máme otevřít oči pro jeho tělesnou eucharistickou přítomnost, aby v nás opět zahořelo srdce: *Copak v nás nehořelo srdce, když k nám mluvil a vysvětloval nám Písmo?*

Ztratit neděli naopak znamená ztratit všechno. To je zkušenost křesťanského lidu. To je jako při dálkovém vedení vysokého napětí. Stojí-li stožáry příliš daleko od sebe, dotknou se dráty země a světlo zhasne. Jestliže naše setkání s velično-ným Pánem a s nedělní mší svatou le-

ží od sebe dále než sedm dnů, světlo naší víry zhasne. Slavení neděle je pouto, které nás pojí nerozlučně s Božím Srdcem.

■ A konečně stojí před rodiči úkol **uvést děti do společenství církve**, to znamená do místního farního společenství a odtud do jeho farního kostela.

Musi se důvěrně seznámit také s Božím domem. U křtitelnice poznaly pramen života, u ambonu slovo života, před svatostánkem přítomnost života, u zpo-vědnice uzdravení života. Děti musí zažít a přímo si ohmatat, že v kostele jde vždy o jejich život s Kristem.

Navíc je příkazem doby spojit skrze farní společenství křesťanské rodiny navzájem. K tomu pomáhají různá duchovní společenství a skupiny. Naši rodiče a děti potřebují takové pletivo vztahů, ve kterém vzniká prostředí živé vírou církve, takže zde získávají pro svůj život uprostřed světa sílu a motivaci.

Nezapomínejme, že naše děti musí v našem prostředí namnoze plavat proti proudu. Na veřejnosti zažijí pramálo pomoci a opory pro svou cestu následování Krista.

Člověk však nemůže ustavičně plavat proti proudu, protože pak by mu jednoho dne došel dech. Potřebujeme také takový bazén, kde můžeme plavat s proudem, kde i druzí nás nesou a berou s sebou. Takovým bazénem je rodina, příbuzenstvo, farní společenství a setkání rodin.

Kdybych jednotlivým z vás položil otázku: Odkud máš svou víru? – nikdo neukáže k nebi a neřekne: Mně spadlo Boží slovo z nebe, nýbrž ukáže v horizontální rovině na toho nebo onoho člověka, který mu předal Boží slovo.

Každý z nás nese Boží slovo v sobě, nikoliv však pro sebe, nýbrž pro druhé. Bůh chtěl tuto horizontálnost milosti. Na tom se zakládá rodinný život.

Naše děti potřebují věřící společenství matky a otce, sourozenců, příbuzných a přátel a konečně živé společenství farní rodiny, kde jim mohou mnozí další předávat Boží slovo.

Jakožto ti, kteří máme stejné povolání, stejnou milost, jako lidé, kteří jdou stejnou cestou, musíme se vzít spolu za ruce, abychom společně dospěli ke svému cíli.

*Výtah z kázání v dómě v Salcburku
(Zdroj: archiv Světla)*

Prohlášení Mons. Jana Graubnera k nálezu Ústavního soudu ve věci změny pohlaví

Prinášíme prohlášení pražského arcibiskupa Jana Graubnera, předsedy ČBK, k problematice genderu.

Lidem s genderovou dysforií chce církev pomoci.

Identifikace s jiným pohlavím je nejednou výkřikem mladého člověka, který si neví rady a volá o pomoc.

Jako problematické je třeba označit všechny přístupy, které poskytují falešnou naději, že lidské pohlaví lze změnit.

1. Jarní měsíce tohoto roku jsou v České republice bohaté na významné zásahy státu do přirozeného řádu soužití muže a ženy. Nejdříve Parlament změnil ustanovení občanského zákoníku a umožnil cestu k uznání rodičovství osob stejného pohlaví v důsledku adopce dětí.⁽¹⁾ Počátkem května pak Ústavní soud vyhlásil nález, kterým český právní řád nasměroval k pojetí lidského pohlaví jako projevu osobní volby.⁽²⁾ Této druhé otázce se chci nyní věnovat.

2. Ani naše země není uchráněna jevu, který můžeme sledovat v zemích západní Evropy a ve Spojených státech amerických, totiž prudkého nárůstu osob, které zažívají pochybnosti o svém pohlaví nebo přímo tvrdí, že se narodily do „špatného těla“ a že pohlaví, s nímž se vnitřně identifikují, je odlišné od pohlaví jejich těla (genderová dysforie).

3. Tito lidé nezdědka zažívají skutečné utrpení a upřímně hledají odpověď na závažný problém, s nímž se potýkají. Osobám pociťujícím mučivý nesoulad mezi tělem a vlastním prožíváním pohlavnosti nabízí odbornou pomoc psychologové a lékaři. České právo jim umožňuje i řešení spočívající v možnosti operativní modifikace těla (spočívající zejména v přeměně pohlavních orgánů) a s ní spojenou úřední změnu pohlaví, kterou podmiňuje současným znemožněním reprodukční funkce.

4. Ústavní soud tuto právní úpravu označil za protiústavní a s účinností k 30. červnu 2025 zrušil odpovídající ustanovení právního řádu. Tím zahájil celospolečenskou debatu na závažné téma a politickou reprezentaci postavil před nutnost najít ve velmi krátké době řešení mnoha problémů. Nález Ústavního soudu vychází z respektu k rozhodnutí člověka vystupovat jako příslušník odlišného pohlaví a do budoucna akceleruje

oddělení právního a biologického pohlaví. Smutným symbolem takového chápání lidského pohlaví jsou „těhotní muži“ – ženy, které se považují za muže, často podstoupily také hormonální medikaci, aby získaly mužské vzezření, a přitom si ponechaly své ženské pohlavní orgány a schopnost reprodukce.

5. Ústavní soud svým rozhodnutím více otázek otevřel, než zodpověděl. Zákodárce bude nucen nově stanovit podmínky změny pohlaví. Přijmeme německý model, kde si každý může „změnit pohlaví“ jednou ročně bez jakýchkoliv podmínek? Anebo se bude vyžadovat nějaký druh posouzení zdravotního stavu žadatele nebo vážnosti jeho žádosti? Bude mít člověk právní pohlaví pouze jedno, anebo bude záviset na příslušném kontextu, takže „ten, kdo je mužem například v úřední evidenci, může být v jiných případech s ohledem na smysl dané regulace ženou a naopak“⁽³⁾? Otevře se také otázka existence tzv. „třetího pohlaví“, tj. úředního uznání pohlaví těch, kdo se neidentifikují ani jako muž, ani jako žena? Anebo nebylo by řešením myšlenku možnosti změny pohlaví zcela opustit?

6. Rád bych od rodičí se celospolečenské diskuse přispěl několika myšlenkami. Předně chci poukázat na to, že lidská bytost není ani tělem bez duše, ani čirým duchem. Člověk je jednotnou bytostí, v níž se pronikají dvě skutečnosti: duše a tělo.⁽⁴⁾ Jak duše, tak tělo jsou konstitutivní pro to, co znamená být člověkem, a je to právě jejich sjednocení, co činí člověka člověkem a definuje jeho přirozenost.⁽⁵⁾ Nemůže se proto stát, že by duše byla ve špatném těle.⁽⁶⁾

7. Lidská tělesnost – a tím také člověk jako takový – je přitom charakterizována pohlavní odlišností, dualitou. Člověk se uskutečňuje buď jako muž, nebo jako žena, přičemž tato okolnost je každému dá-

na, není předmětem jeho volby a ani jinak není v jeho dispozici. Řečeno jinými slovy: své pohlaví nemůže nikdo změnit. Nejsem mužem nebo ženou, protože se pro to rozhoduji, ale protože jím jednoduše jsem. Rozhodnout se můžu pouze pro to, jakým způsobem své mužství nebo ženství budu prožívat.

8. Současně nelze popřít, že jsme svědky globální krize takového chápání člověka. Jak upozorňuje papež František, jedním z projevů genderové ideologie je podpora osobní identity a afektivní intimity radikálně oddělené od biologické rozdílnosti muže a ženy.⁽⁷⁾ Právě problematika změny pohlaví představuje nejkrajnější dotazení myšlenky, že sociální pohlaví je samostatnou kategorií, nezávislou na biologické realitě. Nález Ústavního soudu prokazuje, že toto myšlenkové schéma již zcela zakotvilo také v českém prostředí.⁽⁸⁾

9. Nedávná deklarace Dikasteria pro nauku víry *Dignitas infinita* označuje zásahy spočívající ve změně pohlaví za porušení jedinečné důstojnosti, kterou osoba dostala od okamžiku početí.⁽⁹⁾ Bohužel jsme svědky toho, jak v kulturním prostředí Západu se změna pohlaví stále častěji představuje jako adekvátní řešení některých osobních problémů, a to i v případě nezletilých. Jsme svědky doslovného mrzačení zdravých lidských těl v honbě za pokojem, který změna pohlaví může údajně nabídnout. Jako určitou naději vnímám, že některé státy již začínají svůj vstřícný postoj přehodnocovat.

10. Z hlediska učení katolické církve, ale i nenábožensky motivované realistické reflexe člověka a jeho důstojnosti jsou problematické všechny přístupy, které poskytují falešnou naději, že lidské pohlaví lze změnit. Nelze tak učinit ani úředním aktem, ani bolestivým a znetvořujícím chirurgickým zákrokem, ani hormonální medikací.

11. Prosazení subjektivního pojetí v pohlaví není adekvátním řešením situace osob, které pociťují rozpor mezi tím, jak chápou samy sebe, a svým skutečným pohlavím. V této souvislosti zejména myslím na nezletilé, kteří nemají dosud plné uchopení toho, co znamená být mužem nebo ženou, a kteří oprávněně mohou prožívat v této oblasti mnohé zmatky. Bohužel ani naši zemi se nevyhýbá smutná praxe podávání blokátorů puberty a utvrzování mladých v tom, že změna pohlaví odstraní příčinu problému, s nímž se potýkají.

12. V rámci diskuse o možném řešení Ústavním soudem navozené situace považují za nezbytné poukázat na to, že nález Ústavního soudu není nekritizovatelný. Žijeme v podmínkách demokratického právního řádu, což po nás vyžaduje, abychom respektovali rozhodnutí orgánů vydaných v mezích jejich kompetencí stanovených právním řádem. To ale neznamená, že tato rozhodnutí nemohou být chybná a nemohou být předmětem odůvodněného nesouhlasu. Ostatně skutečnost, že sám Ústavní soud prakticky totožnou otázku vyřešil v roce 2021 s přesně opačným výsledkem, naznačuje, že jeho názory se v čase proměňují, patrně aby reflektovaly společenský kontext jeho rozhodování.⁽¹⁰⁾ Diskuse je na místě, protože úsilí o to, aby právní řád respektoval skutečnou lidskou důstojnost a přirozenost člověka jako duchovně tělesné bytosti, respekt k přirozeným lidským právům posiluje.

13. Chci vyzvat všechny odpovědné osoby, aby se potřebám lidí trpících genderovou dysforií věnovaly se vši vážností a naléhavostí a hledaly řešení, které pomůže odstranit anebo alespoň zmírnit utrpení, jímž procházejí. Chci vyzvat také všechny politiky, aby odložili ideologické brýle a hledali společně s odborníky řešení směřující k integrálnímu lidskému naplnění a respektu k obecnému dobru. Apeluji také na každého, kdo se bude debat o nové právní úpravě účastnit, aby hledal pravdu o člověku a aby diskutoval způsobem, který nebude bezdůvodně zraňovat ty, kteří trpí nesouladem mezi pociťovaným a skutečným pohlavím.

14. Vnímám také potřebu, abychom těmto lidem byli nablízku také jako církev, a to především prostřednictvím odborníků (psychologů, rodinných terapeutů a lé-

kařů) inspirujících se Božím pohledem na člověka a jeho celistvost a duchovním doprovázením. Přeji si, aby v církvi každý našel uzdravující Boží přítomnost.

15. V neposlední řadě je vhodné připomenout dlouhodobou snahu papeže Františka a celé církve ohledně posílení kvality rodinného života. Děti, které žijí v harmonické a stabilní rodině, které zakouší lásku své matky a otce, jsou uchráněny nejednoho zmatku a jsou kvalitně připraveny pro budoucí odpovědný život.

16. Když rodiče odpovědně vychovávají své děti a poznají, že je jejich dítě nadané určitým směrem, ihned se snaží najít mu co nejlepší pedagogy, aby své nadání rozvinulo. Neměli bychom podobným způsobem ve výchově rozvíjet u mladých lidí i jejich přirozené zaměření k tomu, být mužem nebo ženou?

Zdroj: www.cirkev.cz, 20. 6. 2024
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. sněmovní tisk 241, novela občanského zákoníku.
- ⁽²⁾ Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23 ze dne 24. dubna 2024.
- ⁽³⁾ Odlišné stanovisko soudce Milana Hulmáka k nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23, odst. 6.
- ⁽⁴⁾ Srov. Papež Benedikt XVI., encyklika *Deus caritas est* (2006), odst. 5.
- ⁽⁵⁾ Srov. Katechismus katolické církve, odst. 365.
- ⁽⁶⁾ Komise pro nauku víry Konference biskupů Spojených států amerických, *Doktrinální poznámka k morálním limitům technologické manipulace s lidským tělem*, odst. 4.
- ⁽⁷⁾ Papež František, posynodální apoštolská exhortace *Amoris laetitia* (2016), odst. 56.
- ⁽⁸⁾ Srov.: „Ztotožňuje-li se někdo trvale s odlišným pohlavím, než jaké mu bylo přiřazeno podle biologických znaků, a přeje-li si projevovat se v souladu s tím, jde o svobodné rozhodnutí jednotlivce o sobě samém spadající pod ochranu práva na sebeurčení a osobní autonomii.“ Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23, odst. 69.
- ⁽⁹⁾ Dikasterium pro nauku víry, deklarace *Dignitas infinita* (2024), odst. 60.
- ⁽¹⁰⁾ Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23, odst. 42.

PŘI POTRATECH PLATÍ NEVINNÍ ZA NEZODPOVĚDNOST DRUHÉHO

Arcibiskup Fernando Chomali z chilského Santiaga označil v rozhovoru z 18. června potrat za „snadné řešení“ a řekl, že v případě znásilnění jsou to nevinní, kdo platí za nezodpovědnost druhého.

Cílem akce, kterou svolalo arcibiskupství v Santiagu, bylo diskutovat o ochraně života v době, kdy chilská vláda oznámila, že urychleně připraví návrh zákona na schválení potratů.

V této souvislosti prelát, který má magisterský titul z bioetiky a je členem vatikánské Papežské akademie pro život, hovořil o dramatu, které potraty představují. Na jedné straně podotkl, že „těhotná žena může prožívat spoustu radosti, dále Bůh; když naše matky věděly, že jsou těhotné, doufám, že byly šťastné“.

Připustil však, že existují také dramatické, velmi dramatické situace, jako je znásilnění, případy, kdy hrozí bezprostřední nebezpečí pro matku nebo dítě, nebo případy, kdy dítě přichází s nějakou závažnou nemocí či vadou, což jsou velmi složité situace, které je třeba náležitě řešit. Upozornil, že v těchto situacích je „potrat snadným řešením, je to akt násilí, který ukončuje život nevinné lidské bytosti“.

Na otázku o adopci jako alternativě k potratu v případě znásilnění biskup Chomali odpověděl: „Skutečně existují situace, kdy je žena biologicky schopna dítě donosit, ale není schopna ho po všech stránkách psychicky nebo rodinně podporovat. A adopce může být možností.“ Ve skutečnosti je to podle něj „mnohem lepší možnost než ukončení života nevinného dítěte“.

Prelát vyzval, abychom tváří v tvář takovému dramatu, jako je znásilnění, nebyli „povrchní nebo lehkovážní, že nevinný člověk je tím, kdo takřikajíc platí za nezodpovědnost druhého, a to nelze dopustit“.

Vzhledem k tomu doporučil „dobrou psychologickou, ekonomickou, duchovní a lékařskou pomoc“, aby se dítě narodilo, a poté nabídnout možnost adopce.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Stydět se za stud?

Pocit studu je vrozený, nikoliv navozený

„Nepřítomnost studu je jistým znamením slabomyslnosti,“ prohlásil Sigmund Freud. Přesto stud získal pojednou špatnou pověst. Kdo se pohoršuje nad tím, že se objevují nahotiny i v odpoledních programech televize, je pokládán za zpátečníka.

Malý Max je najednou komický. Alespoň se tak domnívájí jeho rodiče. Je mu deset let a z ničeho nic se zavřel do koupelny, protože se chtěl převléct. Je to novinka, protože dříve klidně běhal nahý po bytě. Tím nepochopitelnější se jeví jeho chování, když se na nudistické pláži odmlít svlékat. Když mu to poručili, dal se dokonce do breku. Rodiče se za to styděli. V rodině, která ležela vedle, to už zřejmě klapalo, protože všichni tři leželi vedle sebe svorně nazi. Když se pak dali spolu do řeči, vyšlo najevo, že Marcel se také před třemi roky odmítal před lidmi svlékat. V žádném případě to nebyl vliv výchovy, protože ta probíhá v této rodině zcela v liberálním duchu, trvalo to dosti dlouho, než se podařilo tuto fázi překonat. Jak při tom postupovali? Tak dlouho se vysmívali jeho plavkám, až se začal za své chování stydět.

Zcela normální a přirozený

Co je to stud? Věty jako „Mohl jsem se studem propadnout do země“ nebo „To je úplná nestydatost“ jsou příkladem, jak všudypřítomný je pocit studu v běžném životě. Každý se tu a tam dostane do situace, ve které se stydí. Přitom stud není omezen pouze na oblast tělesně-pohlavní. Ale všem situacím, ve kterých se člověk stydí, je vlastní, že se cítí jako obnažený. V souvislosti s pocitem studu vystupuje řada tělesných reakcí: člověk zčervená, srdce mu bije prudčeji a je mu horko. To, že se lidé stydí, je docela normální a nezávisí to na kulturním okruhu ani na počtu let, v tom jsou odborníci zcela zajedno. „Stud patří k základním lidským emocím,“ konstatuje americký psycholog Michael Lewis a biolog Joachim Illies vysvětluje: „Pocit studu se u zdravého a normálního člověka objevuje stejně pravidelně, jako stejně pravidelně chybí u zvířete.“ Christa Mevesová doplňuje, že pocit studu patří jako vrozený k obecné základní výbavě člověka, ano, že je specificky lidský.

Stud jako ochrana

Malé děti se nestydí. Teprve ve dvou nebo třech letech reagují děti na situace chováním, které můžeme přiřadit ke studu. Odvracejí hlavu, drží si ruce před tváří – nejraději by se schovaly. Tak malé děti ještě nemají problémy s nahotou. Ale po šestém roce, u dívek o něco později, se to mění. Koupelna se zavírá, děti se nechťejí objevit nahé před cizími. Toto chování podle Christy Mevesové dokazuje, že sklon stydět se patří do lidské zděděné informace, která se objeví teprve tehdy, když pocit studu začne plnit životně důležitou úlohu. Stud má především ochrannou funkci jako určitý druh duchovního imunního systému a chrání intimitu a důstojnost lidské osoby. Stud je strážcem soukromé sféry.

Aby se aktivizace tohoto imunního systému podvázala nebo potlačila, je třeba vyvinout velké úsilí. Ale vzhledem k prostředí, ve kterém děti vyrůstají, má likvidace studu velkou vyhlídku na úspěch. Časopisy pro mládež s pornografickým obsahem čtou již děti v základní škole a televize již v poledne prezentuje programy, ve kterých se hovoří o záležitostech od pasu dolů. Na základní škole probíhá „osvěta“, která děsí děti nábožensky vedené. Tvůrci takových koncepcí osvěty pro děti jsou jakoby živoucími důkazy pro tvrzení psychoanalytika Sigmunda Freuda: „Nepřítomnost studu je bezpečným znamením slabomyslnosti.“

Radost z těla neznamená sexualizaci

Působení systematického boje proti studu může vést k tomu, že takto vychované děti nebudou respektovat žádné hranice studu a budou moci jen obtížně udržovat mezilidské vztahy. Aby se tomuto nebezpečí předešlo, je zapotřebí bdělé a láskyplné výchovy. Děti nemají vyrůstat v sexualizovaném prostředí, ale v láskyplném prostředí, které je přátelské k tělu. Tím způsobem je možno vyhnout se také přílišnému studu jako chorobné pruderii.

KDO SI ZACHOVÁ MRVNÍ ČISTOTU?

Mravní čistota dává člověku pravou krásu, sílu, radost a nadšení pro všechno dobré a krásné. Je milá nejen lidem, ale zvláště Bohu. Pán Ježíš řekl: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ (Mt 5,8) „Blahoslavení“, to znamená nevýslovně šťastní. Šťastní už zde na světě, při umírání, ale zvláště po smrti v nebi.

Lidi mravně čisté Bůh nad jiné mluje a chystá jim v nebi větší odměnu. Písmo svaté o nich říká, že následují Beránka Božího, kamkoliv jde. (srov. Zj 14,3-4) Mysli, mluv a jednej vzdycy tak, aby sis zachoval neporušenou lili mravní čistoty, abys byl šťasten v životě, při umírání a zvláště na věčnosti v nebi, v blízkosti Pána Ježíše a jeho vyvolených.

Varuj se všeho, co je pro mravní čistotu nebezpečné! (...)

Rychle odpírej pokušení, důvěrně v něm vzývej Pána Ježíše, Pannu Marii, anděla strážného a co nejčastěji přijímej svátosti. Chceš-li zabránit požáru, musíš ihned uhasit začátek ohně, třeba i pouhou jiskru. Podobně uhas ihned jiskru pokušení proti mravní čistotě: Pryč od toho, co tě dráždí! Braň se také modlitbou, zvláště střelnou: Pane Ježíši, ty jsi můj a já jsem tvůj. Maria, pomoz! Hřichu, nedotýkej se mne, jsem Boží! Raději zemřít, než těžce zhřešit!

Modlívej se pravidelně ráno i večer ještě jedno Zdravas, aby ti Panna Maria pomáhala vždy zachovat milost posvěcující, katolickou víru a mravní čistotu. (...) Pamatuji i ty: Bůh je zde a dívá se na mne, jak bych mohl hřešit proti svému Bohu?

*ThDr. František Tomášek:
Katechismus katolického náboženství.
Nakladatelství MICHAEL S.A.
Frydek-Místek, 2007/2009
(Redakčně upraveno)*

Zdravá společnost pro svůj rozvoj potřebuje pocit studu, jak říká psycholog Michal Hilgers: „Stud chrání hranice osobnosti a její intimity, které jsou pobídkou k jednání, k rozvoji a k autonomii.“

*Z Komma 22/2004 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Heřman Josef (39)

Engelbert, nový arcibiskup, byl spravedlivý a každý k němu mohl přijít se svým problémem. Nechtěl, aby si chudí museli těžce kupovat právo. Jednou, když měl ve svém paláci soudní den, přišla jedna vdova a prosila jej o někoho, kdo by jí pomohl vyřešit její věc u soudu. Engelbert ale znal chamtivost advokátů, proto jí řekl:

„Jen mluvte, dobrá ženo, vy přece víte nejlépe, co vám schází.“ Zbytečně protestovali protivníci, že je to proti městským zákonům; právo chudých pro něj bylo víc než zaprášené paragrafy.

Jednou přišel jeden chudý s jinou záležitostí, když se Engelbert právě chystal k odjezdu. Rychle seskočil z koně, aby vyslechl prosbu chudého.

Jindy se biskup na své cestě Vestfálskem chystal posadit k obědu, když přišla vdova s plačícími dětmi. Jeden loupežný rytíř jí zabil manžela a vyhnal je z hospodářství. Tu Engelbert vyskočil:

„Vstávejte!“ vykřikl a podíval se s hněvem v očích na své průvodce. „Nesluší se, aby si pastýř liboval, zatímco jeho stádo trpí!“ Obrátil se k té ženě a pokračoval: „Sedněte si, toto jídlo patří teď vám; mezitím se pokusíme pomoci vám k právu!“

Pak vyjel Engelbert se svými rytíři k hradu toho lapky, dobyl jej a nechal toho loupežníka pověsit. Vdově pak vrátil její hospodářství.

Biskup Engelbert neměl jen ruku, která by žehnala, ale měl i pěst, která uměla udeřit chamtivce i nepoctivce, prostě i urozené.

Engelbert byl i dobrým pastýřem duší. Povolal do Kolína mnichy sv. Františka a sv. Dominika a přenechal jim místo pro kláštery. Tak chodili chudí bratři ulicemi Kolína, kázali v kostelích a požehnáni, jež přinesli žebraví mniši v hnědých a bílých hábitech, bylo nezměrné.

Biskup nezapomněl ani na slib, že dá vystavět nový dóm. Když ale stavební mistři, které nechal přijít z celého Německa, předložili své plány, odsunul je stranou a řekl:

„Ne, to není to pravé, velké a krásné. To není královský dóm, který potřebuji ke cti nebeské Matky. Namalujte nové plány, moji pánové!“

Moc kolínského arcibiskupa byla čím dál tím větší. Byla požehnáním pro celou říši. Nový císař Fridrich II. ustanovil v době svého pobytu v Itálii Engelberta za svého zástupce, který měl teď v rukou blaho říše. Před jeho slovem se třásli nepoctivci, ale dobří se těšili z jeho síly a moci.

Jednou přišel k Engelbertovi jeden kupec a prosil ho o doprovod při cestě pohorím Hartz. Arcibiskup ale nedal prosebníkovi vojáky, nýbrž svou rukavici. Tu měl ukázat všem, kteří měli chuť loupit. Vícekrát prokázala rukavice obchodníkovi svou moc a po šťastném návratu napsal obchodník biskupovi nadšené verše:

*Pane, s vaší ochranou
chtěl bych jet
i do nejhustších lesů,
jet k muslimům,
kde končí křesťanství.*

Engelbertův smysl pro spravedlnost neznal žádné překážky, před nikým se nezastavil, ani před vlastními příbuznými.

Jednou mu byla přednesena žaloba proti jeho bratranci, hraběti Fridrichovi z Isenburgu, jenž poškodil klášter Essen, který měl jako jeho fojt chránit. Engelbert ho bez milosti hnál před spravedlnost, požadoval nápravu a nakonec ho zbavil fojstství. Fridrich, který z toho byl otřesen, se naoko zlepšil a Engelbert doufal, že se s bratrancem plně usmíří při setkání ve Vestfálsku. Ve Schwelmu chtěl biskup v listopadu 1225 vysvětit kostel a při tom opět potkat svého příbuzného Fridricha.

Mnozí jej varovali před nejhorším, protože znali Fridrichovu úskočnost. Ale mohutný biskup měl jen úsměv pro takové starosti. „Je to přece můj bratranec. Copak si nemám být jistý životem u svého příbuzného?“ říkal sebejistě.

Tak přišel den odjezdu. Doprovod již byl v sedle a Engelbert se chtěl vyhoupnout na koně, tu se jeden mnich v bílém hábitu prodral přes množství lidí až k biskupovi. Obličej mnicha byl vyhublý a vlasy šedivé. Ale krácel jistě k biskupovi, vzal mu otěže z rukou a volal pevným hlasem:

„Pane, nejezděte do Schwelmu!“

Biskupovi se vlila krev rozčilením do tváře, rázné slovo již bylo na rtech,

ale vážný pohled na úctyhodnou postavu kněze jej zadržel. „Kdo je ten mnich?“ zeptal se jednoho kněze ve svém doprovodu.

„Je to premonstrát Heřman Josef ze Steinfeldu! Říká se o něm, že je to světec!“ dostalo se biskupovi odpovědi.

„Co mi chcete tak důležitého sdělit, že mi držíte otěže?“ zeptal se Engelbert.

„Nejezděte do Schwelmu!“ odpověděl opět mnich. „Pane, přísahám vám, že tam na vás číhají!“

„Kdo na mne číhá?“ ptal se Engelbert s úsměvem. „Kdo by si dovolil číhat na správce říše? Kdo na mne číhá?“ ptal se znovu.

„Smrt!“ odpověděl vážným hlasem mnich.

„Máte zprávu o nějakém spiknutí, které mi ukládá o život? Pak mluvte!“ rozkázal arcibiskup.

„Ne, ne, to ne!“ odpověděl Heřman Josef. „Ale takové zvláštní tušení, ne tušení, spíš jistota mi svírá srdce. Pane, věřte starému muži, který nešel zbytečně až sem! Nejezděte do Schwelmu!“

„Ale co, nějaké tušení!“ vyjel nelibě Engelbert. „Jedeme!“ A hned se vyhoupl do sedla. Ale mnich si pevně stoupl před něj, podíval se mu vážně do očí a řekl: „Nejezděte do Schwelmu! Číhá na vás smrt!“

Biskup se na chvíli zarazil. Skoro to vypadalo, že seskočí z koně a dá rozkaz sesednout. Pak ale rázně zvedl hlavu, odstrčil ruku kněze a řekl: „Děkuji vám, ctihodný otče, za vaše varování. Ale já jsem se rozhodl. Svůj život svěřuji Boží ruce a své pěsti.“

Pak zvolal mocným hlasem: „Kupředu, jedeme!“ Podkovy zazvonily, jiskry odlétly. Ještě dlouho se mnich díval za odjíždějící výpravou, v jejímž středu byla vidět mocná postava arcibiskupa. Pak šel zpět starými uličkami Kolína, které mu byly tak blízké z dětských her. Ale jeho srdce bylo smutné k smrti.

Ještě jednou šel mnich ke svatému Mergenovi, pomodlil se na hřbitově u hrobu svých rodičů a u hrobu paní Iburgy. Pak poklekl před sochou Panny Marie, které kdysi dal jablko, ale jeho srdce zůstalo bez útěchy. Na zpáteční cestě nepromluvil s bratrem Brunem, který řídil vůz, jediné slovo.

Byl už večer. Slunce zašlo, začaly probleskovat první hvězdy, když Engelbert se svým doprovodem vjel do lesa. Biskup již

dlouho mlčel. Nemohl zapomenout na pohled steinfeldského mnicha a jeho varovná slova: „Nejezděte do Schwelmu!“ Několikrát vážně přemýšlel o tom, že dá rozkaz k návratu. Ale jak by potom vypadal před svými protivníky? Jako zbabělec? Ne, to raději zemře!

Kopyta duněla, nikdo nic neříkal. Najednou se ozvalo tak pronikavé zapískání, že všichni ztuhli. Pak se ze všech houštin kolem vyrojila ozbrojená banda a napadla biskupův doprovod, který byl ochromen překvapením. Jen hrabě Konrád z Dortmundu vytasil meč a svým tělem kryl biskupa. Ale Heribert z Rinkerode, příbuzný hraběte z Isenburgu, jej srazil k zemi. Pak deset chlapů strhlo biskupa z koně. Engelbert se vzepětím všech svých sil osvobodil z jejich sevření, ale v lesní úžlabině nebylo kam utíkat. Přesila nepřátel byla velická. Mnohokrát byl sražen k zemi. Pak se do něj pustili meči, šavlemi, sekýrami, kyji a tloukli ho, až jeho tělo bylo jedna krvácející rána. Po umírajícím šlapali, a když vydechl naposled, odjeli k Isenburgu. Tak tu ležel kolínský arcibiskup, vestfálský kníže, zástupce císaře, na cestě u Schwelmu, v kaluži krve, zavražděn lidmi objednanými jeho vlastním bratrancem.

V té chvíli stál Heřman Josef ve steinfeldském klášteře u okna v sakristii a díval se na nebe, které bylo i tuto noc plné hvězd. V jeho duši byl strach. Z Kolína se vrátil jako zaražený, nikomu neodpověděl na otázky. Ted' byl opět osamělý, mučen úzkostí, a nenacházel v nádeře hvězd žádnou útěchu.

Najednou se mu zdálo, že na východě se nebe nějak mění. Stále více se červenalo. Tu začal rozeznávat v místech, kde pod rudnoucími nebesy musel být Kolín, dýku.

„Dýka, biskup byl zavražděn!“ vzdychl mnich a začal zvonit k modlitbě. Když se vylekání obyvatelé klášteře seběhli, Heřman Josef jim třesoucím hlasem překokotal: „Náš biskup byl zavražděn! Jděte do chóru a modlete se!“

V té chvíli několik věrných, kteří neutekli, naložilo zkrvavené tělo biskupa na povoz a ubírali se do Schwelmu.

O čtyři dny později se mrtvý biskup vrátil do Kolína. V dómu, kde nyní stál relikviář Tří králů, byl položen do skvostného sarkofágu. Církev jej povýšila k uctě oltáře.

Co pomohlo, že vrazi neunikli trestu a Friedrich z Isenburgu byl katem vpleten do kola! Biskup byl mrtev. Jeho diecéze, vlast, říše ztratila skvělého pastýře.

Heřmana Josefa postihla těžká bolest očí. Až pouť do Kolína a modlitba u Engelbertova hrobu přinesly uzdravení.

„Je to světec!“ prohlásil steinfeldský mnich, když se vrátil domů. „Nemusíme se za něj modlit. On se modlí za nás!“ Pak přidal pevným hlasem: „Kolín ztratil výborného biskupa, ale získal ještě něco lepšího – světce v nebi!“

O DOKONALÉ RADOSTI A DVOU JABLÍČKÁCH

„Je to určitě pravda!“ dušovala se Mechtilda, kuchařka z kláštera Hoven. „Pater Heřman Josef ze Steinfeldu dělá zázraky. Minulé léto přijel v hrozném horku sem, potil se proudem. Poprosil mne o vodu. Dala jsem mu úplně prázdný džbán, abych viděla, jestli ten světec umí taky nadávat. On dal džbán k ústům a pil, dlouze pil a pak mi ho vrátil, že děkuje za nápoj. Já jsem tam stála jak opaněná, protože jsem mu určitě dala prázdný džbán.“

„A co teprve říkali lidé ze Steinfeldu!“ potvrdovala Ruxtell, představená. „Matka Boží mu vrátila zase dva zuby, které mu vypadly, a zázračně uzdravila zlomenou ruku! To se stává jen světcům!“

„Nevím, jestli je to všechno pravda, co lidé vyprávějí!“ oponovala Gertruda. „Ale vím, že z celého okolí k němu přicházejí matky, které pod srdcem nosí dítě, aby jim požehnal. Je to opravdu zbožný muž!“

„Je to světec!“ řekla tichá sestra Alžběta. „Dnes v noci se mi ukázala Panna Maria a řekla: »Heřman Josef je můj kaplan, přistupujte k němu s úctou!«“

„Ty jsi ale šťastná, sestro! Tobě se pořad zjevuje Maria, a mně d'ábel! Proč jsem já ubohá tak zkoušena?“ povzddechla si Eufémie, bledá sestra.

„Nebud'te smutná, Eufémie,“ uklidňovala ji představená. „Dábel neušetřil ani našeho Spasitele!“

„No, když je tedy kaplanem naši nebeské Matky,“ pokračovala Hildegonda, sakristiánka, „pak jej musíme tak brát. Když přijde, ať před ním jdou ministranti s kadidlem a okuřují jej, jako když při-

jde biskup. A slyšela jsi to o tom kaplanovi jasně, Alžběto?“

„Ano slyšela jsem to zcela jasně!“ ujistovala ji Alžběta.

„A já jsem jej tak často tiše hubovala, že tak pomalu slouží mši! Spotřebuje se moc svíček!“

„To není pravda!“ odporovala Mechtilda. „Jasně jsem viděla, že při jeho mši hoří svíčky mnohem pomaleji! Ale kdybych jen věděla, co mám vařit, když zítra přijede! To je těžké. Ten kněz vůbec nevnímá, co právě jí. Posledně jsem mu připravila pečený srnčí hřbet. No a po jídle jsem se samozřejmě ptala, jak mu chutnalo. A co myslíte? Vůbec nevěděl, že právě jedl srnčí hřbet. Ano, i velcí světci mají malé chyby. A kdo neví, co jí, tomu chybí ještě kousek svatozáře!“

V tu chvíli seděl Heřman Josef u zkušeneho a vzdělaného kněze Josefa ve vesnici Löwenich. Steinfeldskému řeholníkovi bylo právě 82 let. Jeho vlasy zbělely a oči zářily nepopsatelným vnitřním jasem. Již několik let dělal všechny své cesty i přes pokročilý věk pěšky. Cesta ze Steinfeldu byla dlouhá, a tak se zastavil navečer u otce Josefa.

Pochod byl velmi namáhavý, protože celý kraj byl pokryt sněhem a neustále sněžilo. Jeho ruce byly celé zkrěhlé. Ale otec Josef pořádně roztopil kamna. Seděli tam jen za svitu ohně z kamen.

„Chcete ještě trochu horkého mléka, otče?“ ptal se místní duchovní.

„Ne, děkuji!“ odvětil premonstrát. „Ale vyprávějte mi ještě o tom chudém svatém z Assisi! František se jmenuje, že? Viděl jste ho skutečně?“

„Ano, tváří v tvář!“

„Tak mi o něm vyprávějte!“ prosil pocestný. A místní kněz opět vyprávěl o tom usměvavém Božím služebníkovi, jako již mnohokrát, ale Heřman Josef se toho nemohl nabažít. Na chvíli kněz přivřel oči a pak tiše řekl:

„Ach, otče, to ani nelze vyprávět. Pro to jsou všechna slova slabá a neobratná. Jeho život je jako píseň nebeských andělů. Celá příroda pro něj byla pozdrav od Boha. Všechno živé, ano i nejmenšího broučka miloval jako bratra a sestru. I ptáčkům kázal! Ti zpívali, když je k tomu vybídl, a ztichli, když je okřikl. Ten svatý rozuměl všemu stvoření a všechno stvoření rozumělo jemu.“

Modlitba křesťanských rodin od Pia XII.

Heřman Josef mlčel, jako by vstřebával slova o tom světcu. „Ten musel hodně milovat Boha, když tak miloval stvoření!“

„Ano, takový byl ten František!“ pokračoval kněz z Löwenichu. „On byl úplně jiný než ostatní. Byl to žebrák, dům od domu si vyžebraval kousek chleba. Bohatý je ten, kdo nic nemá, říkal vždy František. Tomu se dostane to nejcennější, Boží království. Chudoba je svatá, říkával!“

„Chudoba je svatá!“ opakoval Heřman Josef a smál se.

„Na co myslíte?“ zeptal se ho hostitel.

„Na preclíky svatého Josefa!“ řekl mnich s úsměvem. Před očima mu běžely obrázky z mládí. Viděl stát sebe s Markétou, která již nějaký ten rok odpočívá na hřbitově ve Füssenichu, před krásnými vyřezávanými dveřmi kostela svatého Mergena. „Chudoba je svatá!“ zašeptal pro sebe. „Ach, bratře, kdybych mohl ještě jednou začít od začátku, to by bylo krásné!“

„Jak vidím, otče, již myslíte na nebe?“ smál se Josef.

„Ano, ale teď bych chtěl být ještě jednou mladý. Chtěl bych s ním jít žebrat, s tím chudým z Assisi. To by bylo krásné!“ Obličej starého muže se rozjasnil.

„A co o něm víte ještě?“ zeptal se po chvíli.

„Byl to bratr veselá kopa!“ pokračoval farář z Löwenichu. „Myslím, že o ničem jiném nemluvil tak jako o radosti!“

„O radosti!“ opakoval Heřman Josef. „Copak neprožíval nikdy utrpení?“

„To ano, a bohatě! Pán jej navštívil mnohým křížem. Ale to je to zvláštní! On říkal, že utrpení je dokonalá radost! Protože utrpení nás přibližuje Kristu. Utrpení že je jen hořká skořápka, jádro ale je...“

„No, co je jádro?“ ptal se spěšně mnich.

„Jádro je vykoupení!“

„Jádro je vykoupení!“ opakoval Heřman Josef. „A to je dokonalá radost!“ Vložil hlavu do dlaní a přemýšlel. Jak těžce jej Bůh zkoušel! Někdy jej zatlačil až do prachu. Jak ztrácel jakoukoliv odvalu! A teď přijde někdo a tvrdí: „Utrpení je dokonalá radost!“

„Ach, Josefe, kdybych mohl začít ještě jednou od začátku!“

„Myslím, že tomu světcu z Assisi nejste tak nepodobný!“ řekl Josef. „Skutečně, hodně se mu podobáte!“

Ale Heřman Josef neposlouchal, co říká jeho hostitel. Tíše zíral do plamenů

Ó Svatá rodino, pozemská trojice, Ježíši, Maria a Josefe, vy jste vznešeným vzorem a vychovatelem křesťanských rodin, k vám se utíkáme, nejen abychom se zbožným rozjímáním o vašem láskyhodném příkladu posilnili, ale abychom si také vyprosili vaši ochranu a abychom vám slíbili stálou věrnost na cestě, kterou nám ukazujete.

Váš pokoj, váš nenarušitelný klid a spokojenost jsou balzámem pro naše zraněné duše uprostřed nesnázi života, který je pořád nestálější a obtížnější. Jste pro nás svědky, že jen u domácího krbu, v pokladu a bohatství domácích ctností, kterým nás učíte, mohou najít naše srdce klid a štěstí, po kterém tak toužíme. Jak se však má křehká rostlina rodiny chránit před jedem nezřízených vášní, proti lstivým hnutím nezřízenosti, která se všude rozlévají, proti divokým útokům dnešního života, který by chtěl všechno povalit a zbořit! Jak jinak, než když se vynasnažíme, aby naše kořeny hlouběji pronikly do půdy křesťanské zbožnosti, když si jako vy budeme vyprošovat hojný proud božských milostí, především společným přijímáním svatých svátostí; když se budeme oduševňovat teplým dechem pravého ducha víry, který nám pomůže, abychom přemohli materialistický životní postoj; když všechny ratolesti rodiny spojíme poutem lásky, která by zahynula, kdyby nebyla nadpřirozená; když upevníme postavení rodiny pevným předsevzetím, že každý z nás bude plnit všechny povinnosti, které od nás vyžaduje řád pravé rodiny; když ji budeme

podporovat při všech protivenstvích tohoto trpkého pozemského vyhnanství, ve kterém tak často chybí i vhodný domov a prostředky k životu.

Uprostřed zmatku, jaký vyvolává svobodomyšlné uvolnění myšlení od závislosti na řádu, prohlašujeme hlasitě a slavnostně, že posláním křesťanské rodiny je být buňkou společnosti a základní buňkou církve; zavazujeme se, že každý na svém místě, jak rodiče, tak děti, se vši rozhodnutí uděláme všechno, co je v našich silách, aby se tyto ideály ve světě plně uskutečnily.

Pomáhej nám, svatý Josefe, který jsi obdivuhodným příkladem otcovství a obětavé starostlivosti, jakou jsi věnoval Spasiteli a svaté Panně ve věrném následování Bo-

žích zaslíbení; přijď nám na pomoc! Maria, ty nejlaskavější, nejvěrnější a nejčistější ze všech manželek, žen a matek; stůj při nás! Ježíši, který jsi byl ve všech věcech zářícím vzorem a příkladem a uměl jsi být nejposlušnější ze všech dětí! Vy všichni tři buďte nám stále nablízku v hodinách veselých i smutných a těžkých, při naší práci i při našem odpočinku, v našich úzkostech i v našich nadějích; buďte nablízku těm, kteří na svět přicházejí, i těm, kteří svět ve smrti opouštějí.

Vyproste nám, aby naše domovy byly svaté podle vašeho příkladu, aby se staly pro všechny školou ctností, jistou cestou k oné věčné blaženosti, kterou očekáváme v plné důvěře od vašeho prostřednictví a vaší přímluvy. Amen.

Preklad -lš-

a stále šeptal: „Kdybych mohl začít ještě jednou od začátku!“

Když se druhý den loučil s přívětivým hostitelem, řekl:

„Nemáte, prosím, pro mne dvě jablka, dvě pěkná červená jablka?“

„Ano, samozřejmě!“ usmál se Josef. „Ale nebudou pro vás moc tvrdá? Vaše zuby jsou již chatrné!“

„Ta jablka nejsou pro mne. Potřebuji je pro svůj exorcismus. Vyženu jimi ďábla!“

„Ó já, to jsem nevěděl, že se zabýváte takovými věcmi!“ řekl nevěřicně Josef.

„Ano, již je to tak!“ řekl šťastně mnich.

Celé dopoledne držela sestra Alžběta hlídku ve věži kláštera Hoven a vyhlížela Heřmana Josefa. Když ho konečně viděla přicházet, vykřikla: „Začněte zvonit, už jde!“ Při prvním úderu zvonu vyletlo z věže hejno netopýřů a Alžběta slézala rychle dolů.

(Pokračování příště)

*Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Pondělí 8. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jan Vodňanský – básník filosof **6:55** Kmochův Kolín 2019: Dechová hudba Mistršňanka – 1. část **7:25** Island – Odraz Stvořitele **7:55** Výpravy do divočiny: Austrálie, země hadů **9:05** 35 let Cyrilometodských dní v Terchově **9:30** Outdoor Films s Petrem Horkým: Putování královstvím ledu a mrazu **11:05** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínek v ČR **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Mniši, panny a poustevníci **13:20** Grófská obec Gbeľany **14:00** Za obzorem: Kola pro Afriku **14:30** Blahorečení Tita Zemana **15:00** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **16:00** Grotosky Bustera Keatona: Frigo a kráva **17:20** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **18:00** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Zázračné rozmnožení chleba **18:15** Setkání: Pavla Lowentalová **18:20** V pohorách po horách: Špípska Fatra **18:30** Marien na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošení zlé vždy není **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest **21:05** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **21:30** Za obzorem: Kola pro Afriku **22:05** Noemova pošta: Červenec 2024 **23:05** Tiché hrozby – Zemětřesené roje **23:35** ARTBITR – Kulturní magazín (90. díl): O Radovanu Lukavském **23:50** Když bolí duše: Patologická religiozita, nezdravá víra **0:55** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 9. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (12. díl): Kdo si počká, ten se dočká ... **7:05** Vychovávejme se srdcem Dona Boska **7:35** Zpívá celá dědina: Dubňany **9:05** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Jelínkem: Čerenkovovo záření a detekce gama **9:45** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **9:56** Mixtékové – Mezi náboženstvím a tradicí **10:25** Na pomezí ticha a tmy **11:10** Absolventi: Anton Jablonický **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:30** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty **12:46** Nic než národopis **13:26** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřicích **14:00** Za obzorem: Violoncellista Petr Špaček **14:35** Svědek naděje (1. díl): Svatý Kopeček **15:10** Petrkov 13 **16:00** Dokořán: S Taťjanou Medveckou **16:50** Charita pro Ukrajinu v čase války **17:10** Benno – člověk mezi lidmi **18:00** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíš kráčí po vodě **18:10** Cirkus Noeland (8. díl): Roberto, Kekulín a lev Hříva **18:35** Bratr oheň: Malomocní, lapkové a učenci **19:00** Vezmi a čti: Červen 2024 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Středověký jarmark v Ostravě **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Danuší Kubátovou **21:10** Moudrost mnichů: Recept na zbožnost **21:25** Za obzorem: Violoncellista Petr Špaček **22:00** Má vlast: Čechy pod Kosířem **23:05** Obnova objektu Libušín po požáru **23:35** Terra Santa News: 3. 7. 2024 **0:00** Blízko nebo **0:30** Čičmianské tajemství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 10. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Ludvík Armbruster – jezuita **6:55** Absolventi: Emil Farbiak **7:25** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **7:55** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **9:05** Do varu s Maxem Kašparů: Křesťan a média **9:20** Mladí salesiánští

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

misionáři – Argentina – Mapučové **9:40** Píseň jako most: Rožnovské slavnosti 2023 **11:20** Jeníkov **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Lidé z cest **13:10** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **14:00** Za obzorem: Vláda Sojka, fermentování potravin **14:35** Přejeme si mír – koncert Pavla Helana s hosty: Ukrajina jsi Ty **16:05** Velehradská zastavení: Díl 1. – Unionistické kongresy **16:20** Dobrodružství před kamerou **17:25** Harfa Noemova: Má vlast – Blaník **18:00** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení dcery Syroféničanky **18:20** Terra Santa News: 10. 7. 2024 [P] **18:40** Přejeme si... **19:00** Mše svatá z Konference Charis: Brno [L] **20:15** Anděl s hudebními nástroji v katedrále Saint-Julien v Le Mans **21:10** První křesťané: Mniši, panny a poustevníci **21:40** Za obzorem: Vláda Sojka, fermentování potravin **22:15** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pravý vinný kmen **23:05** Cvrlikání (98. díl): Hop Trop **0:15** Libanon – Světlo v chaosu **0:45** Vietnam **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 11. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **7:05** Otazníky kolem starých klášterů **8:15** Věrní kysuckým tradicím **8:35** Terra Santa News: 10. 7. 2024 **9:05** Turiec, region magických vod **9:30** Zahradka písničkářů: Alex Byček **9:55** Noemova pošta: Červenec 2024 **10:55** Filipov **11:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov – Třebíč **11:18** Milíře z minulosti do současnosti **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Můj chrám: Martina Vondrová, psycho-terapeutka, poutní kostel Horní Police **12:30** Zpívá celá dědina: Dubňany **14:00** Za obzorem: Viktor Velek, muzikolog **14:35** Grotosky Harolda Lloyd: On zázračným studentem **15:50** Tasovický Mojiš: Klement Maria Hofbauer **16:45** Mše svatá z Konference Charis: Brno [L] **18:05** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:10** Příběhy z Dobré Knihy: O nemilosrdném služebníku **18:20** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **18:45** Ve službě Šuárů **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Vždy sladké pokušení **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S Lucií Výbornou a Pavlem Helanem **21:40** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **21:50** Za obzorem: Viktor Velek, muzikolog **22:25** Benefiční koncert Police Symphony Orchestra a Tomáše Kluse pro Mary's Meals: Hudba pro uši i pro duši **0:10** Obchod s migranty **0:40** Rostislav Herrmann – Tušení řádu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 12. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Marie Rottrová – zpěvačka **6:55** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **7:00** Janomamové v Brazílii **7:20** Labuť sen o duši **8:15** Expedice Rembaranka: Lidé doby kamenné **9:05** Flešbky – Godzone podcast: Andrej Darmo – Robíme plnou nemocnici pre kňazov **9:35** Magazín

Mary's Meals **9:55** Naši – osobnosti lidové kultury – Naděžda Urbášková **10:15** Lidé z cest **11:15** Velehrad v době nesvobody **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Vezmi a čti: Červen 2024 **12:25** Příběhy psané životem: Zpověď z valdické věznice **13:15** Přehrada Kružberk 1957–2017: video-dokument o rekonstrukci vodního díla **13:35** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **14:00** Za obzorem: Architekt Jan Soukup **14:35** Klapka: S Danuší Kubátovou **15:45** Dospívání ve zpívání: Slavíme 18 let televize Noe **16:25** Plody Medžugorje **17:00** Mše svatá z Konference Charis: Brno [L] **18:10** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: Buďte jako děti **18:30** Historie a současnost Matice svatohostýnské **18:55** S chutí přes práh: Školské sestry sv. Františka v Hoješíně **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Cesta k pěstounství: Proces zařazení mezi pěstouny **19:45** Přejeme si... **20:05** Sabina **21:55** Za obzorem: Architekt Jan Soukup **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Daoucas Occultas & Dom la Nena **0:15** Královna a Matka Chorvatů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 13. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **7:05** Střípky z ostravské archeologie: Hradisko a hrad Landek **7:20** Tiché hrozby – Blízky vesmír **7:50** Liběšice **7:55** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Šalamounovy ostrovy **8:10** Dobrá obec Dobrá **8:35** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **8:40** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **9:05** Bratr oheň: Malomocní, lapkové a učenci **9:40** Apoštolové **10:50** Viac ako pieseň (1. díl): Rieka Života a pieseň Dávam všetko **11:10** Na startu: S Ondřejem Havlíčkem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohoří na Šumavě **12:55** Vincent Hložník, umělec evropského formátu **13:10** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **14:05** Dedičstvo národov: MFF Myjava 2019 **15:10** Mariánské korunovace v dějinách **15:35** Krajina pro motýly **15:55** Dokořán: S Jiřím Kolbabou **16:45** Mše svatá z Konference Charis: Brno [L] **18:05** První křesťané: Křest Barbarů **18:35** Expedice Mingitau **18:55** Můj chrám: Petr Hladík, ministr, kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně-Soběšicích **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Stanislav Šec – Meditační zahrada v Plzni – Památími obětem zla **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (7. díl): Zúčtování [P] **20:55** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **22:00** Danica a její příběhy **22:35** Dál nic **23:50** Letem jazzem (4. díl): Autorská tvorba **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 14. 7. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **7:05** Labyrinthem víry s Tomášem Halíkem: Co je bez chvění, není pevné **7:30** Absolventi: Karol Marko **8:00** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **8:35** Božia zóna (1. díl): Kapela ESPÉ **9:10** Poutníci času: Se Zdeňkem Schneiderem **9:30** Jak potkávat svět: S Evou Hudečkovou **11:00** Mše svatá z Konference Charis: Brno [L] **12:35** Přejeme si... [P] **12:50** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **13:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **13:20** Muzikanti, hrajte: Bojané – vzpomínkový pořad (o historii muziky) **14:35** Fatima – Poslední tajemství **15:55** Veselo v Žilinském kraji **16:30** Grotosky Harolda Lloyd: Náměsíčná nevěsta **17:00** The Chosen II. (7. díl): Zúčtování **18:00** Sedmihlásky: Májček, májček **18:05** Bratr oheň:

Když nás povolá František **18:30** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **18:55** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist **19:45** Přejeme si... **20:05** Farmář a jeho princ [P] **21:40** Narozeninový koncert Jiřího Pavlici: Ostrava, Multifunkční hala Gong **23:30** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Láska **0:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Sklářské hutě **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 15. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Miloslav Vlk **7:00** Za žábami do Kamerunu **7:50** Klapka: S Danuší Kubátovou **9:05** Dobrodružství před kamerou **10:10** Grotesky Bustera Keatona: Frigo na námluvách **10:35** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka - Šestidenní běh z Třebíče přes Javořici a Českou Kanadu do Jihlavy a zpět **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Křest Barbarů **13:20** Island - Napříč ledovou pustinou **14:00** Za obzorem: Projekt NePorno **14:30** Náš Valášek z Horní Lidče **14:46** Václav Drbala - Mučednická smrt a proces blahověření **15:05** Noční univerzita: Dan Drápal - Důležitá biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **16:00** Farmář a jeho princ **17:30** Poutníci času: S Petrem Horálkem **18:00** Sedmihlasky: Májiček, májiček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Podobenství o dělnících na vinici **18:12** Sv. Izidor [P] **18:35** Dvě stě let kostela sv. Bartoloměje v Hniezdném **18:50** Pavel Žalman Lohonka & spol. na Mohelnickém Folk-Festu **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest **21:05** ARTBITR - Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **21:20** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **21:30** Za obzorem: Projekt NePorno **22:05** Kulatý stůl: Problémy a krize v manželství **23:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Krajem zaniklých vesnic pod Kamencem **0:00** Škola tmou **0:20** Železné hory **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (15. díl): Prožívání církevního roku se staršími dětmi **7:10** Oko bez světla se nepotěší **8:30** Absolventi: Pavel Valášek **9:05** Stano Lajda, žilinský výtvarník **10:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Pravý viný kmen **10:50** Don Bosco, světec, který hrával fotbal **11:15** Můj chrám: Profesor Jan Royt, prorektor Univerzity Karlovy, v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha **11:40** Přejeme si... [P] **12:30** Via Caritas: Rozhovor Jiřího Pavlici s Evou a Václavem Hudečkovými **13:30** Vladyka **14:00** Za obzorem: Alena Borovcová o technických památkách **14:35** 40 let se Štěpničkou **15:05** Múzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **15:25** 35 let Cyrilometodských dní v Terchovej **16:00** Muzikanti, hrajte: Bojané - vzpomínkový pořad (o historii muziky) **17:10** Nebojte se! CSM 2017 **18:00** Sedmihlasky: Májiček, májiček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Milosrdný Samaritán **18:15** Bratr oheň: Když nás povolá František **18:45** Ztracená ovečka **18:55** Svědectví života - Michal **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Janem Šamánkem [P] **21:10** Terra Santa News: 10. 7. 2024 **21:30** Za obzorem: Alena Borovcová o technických památkách **22:05** Má vlast: Přerov - Zámek **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Středa 17. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Lucie Výborná - publicistka **6:55** Neřež na Folkových prázdninách **7:55** Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová - Škola lásky v rodině **9:05** Za tajemstvím šumavských lesů **9:55** Setkání: Michaela Šojdrová - Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada v Kroměříži **10:10** Výpravy do divočiny: Experimentální biologie rostlin **11:10** Padající andělé **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dedičstvo národov: MFF Myjava 2019 **13:50** Bible v písku: Žalm 139 **14:05** Za obzorem: Petr Jašek, pronásledování křesťanů ve světě **14:45** Expedice Rembaranka: Umění přežít **15:25** Dědictví otců zachovej nám, Pane! **15:55** Jak potkávat svět: S Lucií Výbornou a Pavlem Helenem **17:30** Terra Santa News: 17. 7. 2024 [P] **18:00** Sedmihlasky: Májiček, májiček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Marta a Marie **18:15** Dokořán: S Ester Janečkovou **19:05** V pohorách po horách: Siná - Nízké Tatry **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nedělejme vlny **19:45** Přejeme si... **20:05** Svatý Ivo **21:00** S chutí přes práh: Komunita bratří františkánů v Moravské Třebové **21:25** Za obzorem: Petr Jašek, pronásledování křesťanů ve světě **22:05** Moudrost mnichů: Ponoření se do... **22:20** Noční univerzita: s. Veronika Barátová - Pročišťování révy **23:20** Cyrilometodějské dni v Terchovej 2023 [P] **23:45** Setkání: Petr Fiala **0:00** Zatloukal na víně **0:25** Expedice Kola **0:40** Svědectví života - Michal **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (16. díl): Práce pro rodiny jako poslání **7:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Po proudu Černé **7:40** Flešbky - Godzone podcast: Eva Hřešková - Nejdřív začni chválit doma v komůrce **8:10** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY - Misijní stanice na náhorních rovinách **8:35** Terra Santa News: 17. 7. 2024 **9:05** Pražská Loreta **9:30** Kulatý stůl: Problémy a krize v manželství **10:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Krajina okolo Javořice **11:20** Můj chrám: Novinář Mikuláš Kroupa, ředitel Post Bellum, kostel Nejsvětějšího Salvatora, Praha **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:30** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2021, 1. díl **13:10** Příběhy psané životem: Neobyčejný dar **14:00** Za obzorem: Martin Kop a příběh Dietricha Bonhoeffera **14:35** ARTBITR - Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **14:45** Sřipky z ostravské archeologie: Zkáza Ostravy **14:55** Když bolí duše: Domácí násilí **16:00** Narozeninový koncert Jiřího Pavlici: Ostrava, Multifunkční hala Gong **18:00** Sedmihlasky: Májiček, májiček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Podobenství o pošelilém boháči **18:15** Honduras - Předtím, než odejdeš **18:45** Harfa Noemova: A. Dvořák: Te Deum **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat

svět: S Martinem Chodúrem **21:40** Za obzorem: Martin Kop a příběh Dietricha Bonhoeffera **22:15** Dobrodružství před kamerou **23:05** Cvrlikání (88. díl): Epydemie **0:15** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlaštovky **0:25** Krivky duše (2. díl): Relácia s inšpiratívnymi ženami **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Tomáš Holub **6:55** Guatemala - Lidé kukuřičných polí **7:25** Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **8:05** V pohorách po horách: Magurka - Spišská Magura **8:15** Krajčárka Mária Hnidková **8:35** Antikvartét na Mohelnickém dostavníku 2018 **9:05** Grotesky Bustera Keatona: Frigo plave **10:15** Pastýř na člunu **10:35** Lidé z cest **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Můj chrám: Martina Vondrová, psychologička, poutní kostel Horní Police **13:14** Mixtékové - Mezi náboženstvím a tradicí **14:00** Za obzorem: Komenský slaví 430 let **14:30** Na startu: Denisa Švecová **14:55** V pohorách po horách: Lovoš - České středohoří **15:05** Když bolí tělo: Traumatologie a ortopedie **16:45** Klapka: S Janem Šamánkem **18:00** Sedmihlasky: Májiček, májiček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: O neposlušném služebníkovi **18:13** Dobro očima zalitým povzdechnutím - DOZP Slatinice [P] **18:30** Jánošíkove dni v Terchovej 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Západní Ťan Šan **19:45** Přejeme si... **20:05** Plastový oceán **21:45** Za obzorem: Komenský slaví 430 let **22:20** Radek Baborák & Orquestrina na Crossroads 2021 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (17. díl): Ve zdraví i v nemoci **7:05** Klapka: S Arnoštem Lukešem **8:10** Galandovci a Zdenko Horecký **8:35** Sedmihlasky: Májiček, májiček **8:40** Cirkus Noeland (10. díl): Roberto, Kekulín a žirafa **9:05** Bratr oheň: Když nás povolá František **9:40** Všem národům **10:50** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Korsika **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:25** Stratený syn **13:25** Krajina paměti **14:00** Outdoor Films s Alenou Mahlejšovou a Marií Šnajdrovou: Cestování po Patagonii **15:35** Na půli cesty **16:10** Valaské písničky a tance: Rožnovské slavnosti 2023 **18:00** První křesťané: Byzanc, nový Řím **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Štěstí trochu jinak **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (8. díl): Za horami [P] **21:10** Poletuchy: Na skok do Ústí nad Labem **22:00** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **23:05** Dokořán: S Vladimírem Kořenem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 7. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **10:00** Primiční mše svatá P. Josefa Kvapilíka: Kroměříž, kostel sv. Mořice [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** Terra Santa News: 17. 7. 2024 **12:55** Muzikanti, hrajte: Valáška **17:00** The Chosen II. (8. díl): Za horami **18:10** Sedmihlasky (60. díl): Marjanko, Marjanko **18:15** Cirkus Noeland (12. díl): Roberto, Kekulín a závistivý kouzelník **18:40** Bratr oheň: Protest proti řádovým pravidlům **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Koncert, který pomáhá: Uherské Hradiště, Kolejní nádvoří [P] **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů [P].

Liturgická čtení

Neděle 7. 7. – 14. neděle

v mezidobí

1. čt.: Ez 2,2–5

Ž 123(122),1–2a.2bcd.3–4

Odp.: 2cd (*Náše oči hledí na Hospodina, dokud se nad námi nesmiluje.*)

2. čt.: 2 Kor 12,7–10

Ev.: Mk 6,1–6

Pondělí 8. 7. – ferie

1. čt.: Oz 2,16b.17b–18.21–22

Ž 145(144),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Mt 9,18–26

Úterý 9. 7. – nezávazná památka sv. Augustína Žao Ronga a druhů

1. čt.: Oz 8,4–7.11–13

Ž 115(113B),3–4.5–6.7ab+8.9–10

Odp.: 9a (*Izraelův dům doufá v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 9,32–38

Středa 10. 7. – ferie

1. čt.: Oz 10,1–3.7–8.12

Ž 105(104),2–3.4–5.6–7

Odp.: 4b (*Stále hledejte Hospodinovu tvář!*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,1–7

Čtvrtek 11. 7. – svátek

sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1–9

Ž 34(33),2–3.4+6.9+12.14–15

Odp.: 2a (*Ustavil mě chce velebit Hospodina.*)

Ev.: Mt 19,27–29

Pátek 12. 7. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10

Ž 51(50),3–4.8–9.12–13.14+17

Odp.: srov. 17b (*Má ústa ať zvěstují, Pane, tvou chválu.*)

Ev.: Mt 10,16–23

Sobota 13. 7. – nezávazná

památka sv. Jindřicha nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Iz 6,1–8

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděš se velebností.*)

Ev.: Mt 10,24–33

Programové tipy TV LUX od 8. 7. 2024 do 14. 7. 2024

ZMENA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 8. 7. o 16:45 hod.: Na ceste v rodine (45-ročné manželstvo – zmes šťastia a zápasu / vzdelávací program)

Skutočné manželstvo je zmesou šťastia, ale aj zápasu o dobro. Svedectvo manželov Juliana a Magdalény Tomašítkovcov, ktorí si vážia a bilancujú ich 45-ročné manželstvo, ktoré ich neustále pozýva zbaťovať sa egoizmu.

Utorok 9. 7. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Qsar el Yehud, miesto krstu / dokument)

Qsar el Yehud. Kláštor sv. Jána Krstiteľa na rieke Jordán. Výnimočné a tajuplné miesto uprostred tisícov nášľapných mín. Miesto dýchajúce históriou, presiaknuté hlbokou vierou i krvou mučeníkov, poznačené vojnami a konfliktmi.

Streda 10. 7. o 20:20 hod.: Putovanie Rímom (vzdelávací program)

Rím je kolískou kresťanstva, je sídlom pápeža, preto je aj cieľom putovania kresťanov všetkých čias. Relácia nám priblíži tie najdôležitejšie miesta večného mesta, po ktorých nás bude sprevádzať Mons. Jozef Halko, bratislavský pomocný biskup.

Štvrtok 11. 7. o 17:00 hod.: Fara v meste (Relikvia / film)

Prípravy na svadbu Denisy a Paľa sú v plnom prúde. Deniske však chýba mama. Farníci si ešte nezvykli na otca Damiána a na fare sa nájde tajomná lebka.

Piatok 12. 7. o 20:30 hod.: Vo svetle pravdy (film)

Životopisný príbeh blahoslaveného Giuseppa „Pino“ Puglisioho, sicílskeho kňaza, mučeníka, ktorý našiel odvahu postaviť sa proti mafii.

Sobota 13. 7. o 20:30 hod.: Svätý Jozef Kupertínsky (náboženský program)

Film „The Reluctant Saint“ kombinuje komické a vážne prvky, aby priblížil život a mystiku svätého Jozefa Kupertínskeho.

Nedeľa 14. 7. o 10:00 hod.: Svätá omša z Hronského Beňadiku (náboženský program)

Príamy prenos.

CINELUX – sobota 13. 7. 2024: Šarlotina pavučinka

„Šarlotina pavučinka“ je jednou z najobľúbenejších detských kníh vôbec. Vyšla v 23 jazykoch. Aj preto sa tento nesmrteľný román, ktorý napísala autorka „Myšiaka Stuarda Littlea“ E. B. Whiteová, dočkal filmového spracovania, ktorého ambície nie sú o nič menšie. Hlavným hrdinom Šarlotinej pavučinky je prasiatko Wilbur, ktoré zistí, že príslovie „V nešťastí si nájdeš priateľa“ naozaj platí. Ako prvá mu pomôže malá Fern (Dakota Fanning), ktorá mu krátko po narodení zachráni život. Ľudia síce majú radi prasiatka, ale v drvivej väčšine v podobe pečenej šunky. A práve Wilbur by mal byť kulinárskym stredobodom vianočného stola Ferniných rodičov. Našťastie má Wilbur v domácej stajni skupinu skvelých a verných priateľov (cynického potkana Templetona, autoritatívneho barana Samuela, koňa Ika, ktorý má fobiú z pavúkov, matku hus Gussy a najmä šikovnú pavučíciu Charlottu), ktorí ho nenechajú dostať sa do problémov. Keďže Wilburov život visí doslova na vlásku a zachrániť ho môže len zázrak, spoja svoje sily, aby sa o jeden zázrak pokúsili. Stačí, aby jeho ľudskí páni vedeli, že Wilbur nie je obyčajné prasa. Ale všimnú si to Wilburovi majitelia skôr, ako bude neskoro?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. ČERVENCE 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 7.		PO 8. 7.		ÚT 9. 7.		ST 10. 7.		ČT 11. 7.		PÁ 12. 7.		SO 13. 7.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	1754	1975	996	1113	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	1426	1602	997	1114	1666	1883
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	1756	1976	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	1756	1977	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	703	793	939	1050	953	1066	969	1083	1427	1603	1002	1119	1669	1886
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	1757	1977	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	703	794	939	1050	954	1601	970	1084	1427	1603	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	792	890	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	1759	1979	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	703	794	943	1054	957	1071	973	1088	1427	1603	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
SO 6. 7.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	1426	1602	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1761	1981	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1761	1982	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	1763	1983	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	703	793	704	794	948	1060	962	1076	979	1094	1427	1603	1011	1129
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	1764	1984	1011	1129
Záv. modlitba	703	794	703	794	948	1061	963	1601	980	1095	1427	1603	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Pondelok 15. 7. o 17:55 hod.: Svätá Terézia z Ánd

Dokumentárny film približuje život a spiritualitu Juanity Fernández Solarovej, známej aj ako sv. Terézia od Ježiša z Los Andes. Stala sa prvou sväticou z Čile.

Utorok 16. 7. o 14:15 hod.: V škole Ducha (Boh nás čaká na dne našich možností)

Duchovná obnova s Jánom Bucom, Felixom Jánem Tkáčom, OFM Cap, nakrútená v kúpeľoch Nimnica.

Streda 17. 7. o 20:55 hod.: Pod javiskom (Timotej Krížka)

Ako byť pokojní v nepokojí? Režisér, filmár, fotograf a kameraman Timotej Krížka sa v relácii Pod javiskom podelí o príbehy politických väzňov, ktoré mapoval vo svojej knihe. S moderátorom Lukášom Latinákom sa budú rozprávať aj o poviedke Vtáčik, ktorú diváci mali možnosť vidieť na obrazovkách Televízie Lux. Hudobní hostia: Michal Šelep, Mária Reháková a Pavol Bereza.

Štvrtok 18. 7. o 20:00 hod.: Nový zákon (História)

Paralelou k 16-tim historickým knihám Starého zákona je jediná kniha histórie Nového zákona – Skutky apoštolov. V tejto knihe sa dozvedáme ako sa Cirkev rozširovala geograficky i prehlbovala svoju vieru a nádej. No jej poslanie siaha aj poza túto knihu.

Piatok 19. 7. o 20:30 hod.: Najväčší dar

Predstavte si scénu, ako sa chystá niekto niekoho zabiť. Kiežby to tak bolo len vo filme. A čo urobíme? Budeme sa len tak prizerat, či skúsime nájsť iný, šťastný koniec? Existuje jedna silná zbraň. Je taká účinná, že ukončí akýkoľvek konflikt. Vyskúšali ju už v mnohých krajinách, vo Francúzsku, Španielsku, Írsku, Mexiku, Kolumbii, Rwande... Zakaždým fungovala. Má neobmedzenú konštruktívnu moc a navyše je zdarma. Jedinou podmienkou je byť odvážny. Starí Gréci ju nazývali „hyper-talent“. Ten najväčší dar.

Sobota 20. 7. o 20:30 hod.: Láska a milosrdenstvo

Zjavenia Pána Ježiša sestre Faustíne sú dnes známe už aj na Slovensku. Aká podivuhodná a zázračná bola však cesta tohto posolstva svetu cez úskalia fašizmu, komunizmu, neschopnosti ľudí a zdržanlivého postoja Cirkvi, sa dozvieme v tomto dokumente obohatenom o hrané časti.

Nedeľa 21. 7. o 20:40 hod.: Viera na hraniciach

Šokujúci príbeh troch výnimočných kňazov, ktorí pôsobili v období búrlivého a často násilného osídľovania amerického Západu. Aj keď sa nikdy nestretli, ich cieľ bol rovnaký: priniesť Krista ľuďom, ktorí o ňom nikdy nepočuli.

CINELUX – sobota 20. 7. 2024: Desiat Božích prikázanií

Historický, Oskarom ocenený film hollywoodského režiséra Cecila B. DeMillea vychádza z Knihy Exodus a popisuje príbehy Mojžiša. Dej sa začína v okamihu, keď sa malé dieťaťko plávajúceho v košíku po rieke, ujíma faraónova dcéra, ktorá ho prijme za svoje. Vďaka tomu je vychovávaný a vzdelávaný v prepychu kráľovstva. Až neskôr v dospelosti zistí pravdu o svojom pôvode. Rozhodne sa pomôcť hebrejskému ľudu a vyslobodiť ho z otroctva. Vzbúri sa proti nevlastnému bratovi faraónovi a kňazom ovládajúcim Egypt. A vyvedie Izraelitov z Egypta.

Liturgická čtení

Nedeľa 14. 7. – 15. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Am 7,12–15
 Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
 Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
 2. čt.: Ef 1,3–14
 Ev.: Mk 6,7–13

Pondělí 15. 7. – památka sv. Bonaventury

1. čt.: Iz 1,10–17
 Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 Ev.: Mt 10,34–11,1

Úterý 16. 7. – nezávazná památka Panny Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 7,1–9
 Ž 48(47),2–3a.3b–4.5–6.7–8
 Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)
 Ev.: Mt 11,20–24

Středa 17. 7. – nezávazná památka bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Iz 10,5–7.13–16
 Ž 94(93),5–6.7–8.9–10.14–15
 Odp.: 14a (*Hospodin nezavrhne svůj národ.*)
 Ev.: Mt 11,25–27

Čtvrtek 18. 7. – ferie

1. čt.: Iz 26,7–9.12.16–19
 Ž 102(101),13–14ab+15.16–18.19–21
 Odp.: 20b (*Hospodin popatřil z nebe na zem.*)
 Ev.: Mt 11,28–30

Pátek 19. 7. – ferie

1. čt.: Iz 38,1–6.21–22.7–8
 Iz 38,10.11.12abcd.16
 Odp.: srov. 17b (*Ty, Hospodine, jsi zachránil mou duši, aby nezahynula.*)
 Ev.: Mt 12,1–8

Sobota 20. 7. – nezávazná památka sv. Apolináře nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Mich 2,1–5
 Ž 10(9B),1–2.3–4ab.7–8ab.14
 Odp.: 12b (*Nezapomínej na chudáky, Hospodine!*)
 Ev.: Mt 12,14–21

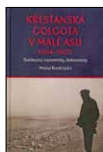
BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ČERVENCE 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 7.	PO 15. 7.	ÚT 16. 7.	ST 17. 7.	ČT 18. 7.	PÁ 19. 7.	SO 20. 7.									
Antifona	1028	1148	1734	1953	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1734	1953	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1735	1954	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	704	795	1735	1954	1431	1607	1432	1609	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	704	795	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1096	1219	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 13. 7.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1736	1955	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1737	1956	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1737	1956	1431	1608	1432	1609	1105	1229	1121	1246	705	796
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	704	795	704	795	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1106	1230	1122	1247	706	796
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

O PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘEŠŤANŮ

KŘEŠŤANSKÁ GOLGOTA V MALÉ ASII (1914-1923) • SVĚDECTVÍ, VZPOMÍNKY, DOKUMENTY

Sestavil, úvodem, doslovem a poznámkami opatřil Michal Řoutil • Přeložili Michal Řoutil,

Drahomíra Michnová a Nicole Votavová Sumelidisová

Recenze doc. PhDr. Petra Košťálová, Ph.D.

Během let 1914–1923, tedy od počátku 1. světové války až po vznik novodobého Turecka, došlo na území Osmanské říše ke zničení tří křesťanských civilizací – arménské, asyrské/syrské a řecké. Přibližně dva miliony osob bylo zavražděno, ostatní museli ze své domoviny odejít, ačkoliv zde žili po dlouhá staletí. Předkládaná antologie přináší ve třech částech věnovaných jednotlivým komunitám na 250 očitých svědectví, vzpomínek, zápisků, dokumentů aj., tak jak je vypověděly oběti násilností nebo jejich potomci. Jedná se o vzácný historický materiál, strhující osobní vypovědi o prožitých útrapách a strážních.

Pavel Mervart • Váz., 160x240 mm, 516 stran, 590 Kč

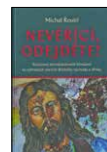
NEVĚŘÍCÍ, ODEJDETE! • SOUČASNÉ PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘEŠŤANŮ VE VYBRANÝCH ZEMÍCH BLÍZKÉHO VÝCHODU A AFRIKY

*Michal Řoutil • Odpovědná redaktorka Jana A. Nováková
Zpracování map Kateřina Výtejková • Recenze prof. PhDr. Luboš Kropáček, CSc. – Mgr. ThLic. Walerian Bugel, dr. hab. – Mgr. Mlada Mikulicová, Ph.D. – Mgr. Kateřina Výtejková, Ph.D. – Mgr. Petr Novák, Ph.D.*

Kniha se věnuje pronásledování a diskriminaci křesťanů v zemi Blízkého východu a severní Afriky – konkrétně v Turecku, Kypru, Ázerbájdžánu, Izraeli, Palestinské autonomii, Jordánsku, Libanonu, Egyptě, Íránu, Saúdské Arábii, Iráku, Sýrii, Pákistánu,

Afghánistánu, Libyi, Súdánu a Jižním Súdánu. Jednotlivé kapitoly seznamují v chronologickém pořádku čtenáře s dějinami křesťanství v dané zemi, popisují život místních církví, věnují se důležitým společenským milníkům. Stěžejní části se zaměřují na osudy křesťanů od počátku 20. století do dnešních dnů.

Pavel Mervart • Váz., 160x240 mm, 636 stran, 590 Kč

O AKTUÁLNÍM SPOLEČENSKÉM TÉMATU

NEVRATNÉ POŠKOZENÍ • JAK NAŠE DCERY PROPADAJÍ TRANSGENDEROVÉ MÁNII

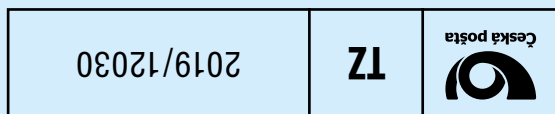
Abigail Shrier • Z angličtiny přeložila Romana Hegedüsová

Dospívající dívky stále častěji užívají testosteron, ničí si těla a vydávají se na nevratnou cestu ke změně pohlaví. Co stojí za tímto jevem, o kterém se podle některých aktivistů vůbec nesmí mluvit? Odpověď na tuto otázku se snaží nalézt tato publikace, jejíž vydání provázely v mnoha zemích výhrůžky a protesty. Zatímco ještě donedávna byla takzvaná genderová dysforie (identifikace jedince s jiným než se svým biologickým pohlavím) vzácným fenoménem, který se týkal téměř výhradně chlapců, v posledních deseti letech se jako „transgender“ po celém světě identifikuje stále více dospívajících dívek. Americká novinářka Abigail Shrier se prostřednictvím šokujících statistik a příběhů ze skutečných rodin pokouší tento trend vysvětlit jako novodobou epidemií, která nemá nic společného se skutečnou genderovou dysforií, ale pramení zejména z křehkosti a pomíjivosti naší současné kultury. Autorka popisuje, jak „přiznání“ transgenderové orientace okamžitě zvyšuje společenský status dívek a jak je těžké vrátit se zpět, jakmile jednou udělají první krok k tranzici.

Bourdon • Váz., přebal, A5, 336 stran, 389 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.